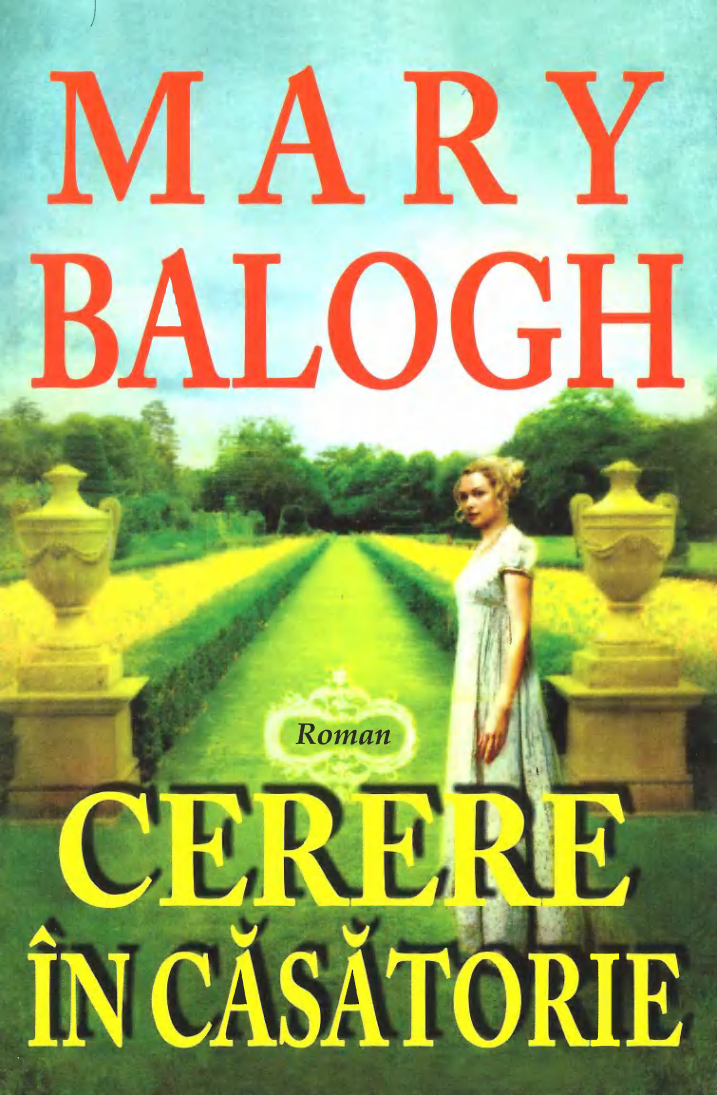

MARY BALOGH

Roman

CERERE ÎN CĂSĂTORIE

MARY BALOGH este autoarea a peste 60 de romane aflate de ani buni în topurile de vânzări.

De-a lungul timpului, a câștigat numeroase premii, între care și cel acordat de *Romantic Times* pentru întreaga carieră în domeniul scrierii nuvelor cu acțiune în epoca Regenței.

Cărțile ei au figurat de mai multe ori în topul bestsellerurilor întocmit de *New York Times*.

Noul roman semnat de Mary Balogh este scris în același stil seducător cu care ne-a obișnuit deja. Eroina este o femeie care s-a împăcat cu singurătatea și care-i permite unui temerar erou de război să-i stârnească pasiunea.

Gwendoline a trecut printr-o tragedie când un accident ciudat i-a răpit soțul mult prea devreme. Tânăra văduvă se mulțumește, apoi, cu o viață liniștită și retrasă și nu are nici o intenție de a se recăsători. Dar când Hugo o ia în brațe după un mic accident, simte o puternică vibrație în tot corpul.

Eroul nostru e un gentleman doar cu numele, un soldat dur al cărui curaj îi aduce un titlu de noblețe. În noua sa postură, de lord, este nevoit să-și caute o soție. Viața îl aruncă în numeroase încercări și trebuie să facă față multor obstacole. Oare își va găsi fericirea?

Editura **LIDER**
OP 5 CP 15 Sector 4, București
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtrême.ro
Site: www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-361-0

Preț: 28,50 lei

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Balogh, Mary

Cerere în căsătorie, Mary Balogh

București: Lider, 2015
ISBN 978-973-629-361-0

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and
PRAVA I PREVODI. Translated from the English *THE PROPOSAL*,
Copyright © 2012 by Mary Balogh.

First published in United States by Dell, an imprint of The Random
House Publishing Group, a division of Random House Inc., New York.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin Editurii LIDER,
Editor CASANDRA ENESCU

OP 5 CP 15 Sector 4, București
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtrame.ro
Site: www.edituralider.ro

Tipărit la S.C. DON-STAR S.R.L. Galați
Str. 1 Decembrie 1918, Nr. 23 Tel/Fax: 0236/420100
e-mail: donstargalati@yahoo.com

PROLOG

CLUBUL SUPRAVIEȚUITORILOR

Vremea nu era dintre cele mai bune. Nori grei pluteau pe cer purtați de un vânt aspru, iar ploaia care amenințase întreaga zi începuse să cadă. Marea era aspră, de un cenușiu metalic. O umezeală rece pătrundea până și în trăsură, făcându-l pe singurul ei ocupant să se bucure că îmbrăcase o haină groasă și călduroasă.

Totuși, nu era deprimat, chiar dacă ar fi preferat o vreme însorită. Se îndrepta spre Penderis Hall, în Cornwall, locul de naștere al lui George Crabbe, duce de Stanbrook. Înălțimea Sa era una dintre cele șase persoane pe care le iubea cel mai mult în lume, o afirmație stranie poate, dacă ne gândim că cinci dintre ei erau bărbați. Avea cea mai mare încredere în acei șase oameni, chiar dacă încrederea era un cuvânt impersonal, iar sentimentele sale față de ei nu aveau nimic impersonal. Urma să se întâlnească cu toții la Penderis pe parcursul următoarelor trei săptămâni.

Alcătuiau un mic grup de supraviețuitori ai războaielor napoleoniene, cinci dintre ei foști ofițeri de armată, răniți în luptă, care fuseseră trimiși acasă în Anglia să se vindece. Toți se aflau în grija ducelui de Stanbrook, care-i adusese la Penderis Hall pentru tratament, odihnă și convalescență. Din cauza vârstei înaintate, ducele trecuse de faza în care mai putea să lupte în războaie. Dar în cel privește pe singurul său fiu, acesta luptase și murise în Peninsula în anii de început ai campaniei de acolo. Cel de-al șaptelea membru al clubului era văduva unui ofițer de supraveghere capturat de inamic în Peninsula și mort în timpul torturii care se desfășurase, cel

puțin parțial, sub ochii ei. Ducele îi era văr prin alianță și o luase în casa lui după ce revenise în Anglia.

Între cei șapte se formase o legătură puternică, pe parcursul întregii perioade de însănătoșire și convalescență. Și, pentru că din diferite motive aveau să poarte pentru tot restul vieții semnele rănilor suferite în război, fuseseră de acord ca, atunci când va veni timpul, să-și reia viețile pe cont propriu, dincolo de hotarele sigure ale Penderrisului, vor reveni câteva săptămâni pe an să se relaxeze, să-și reînnoiască prietenia și să-și ofere sprijin în orice problemă s-ar fi ivit.

Erau cu toții supraviețuitori suficient de puternici pentru a-și duce viața independent. Dar aveau și unele temeri permanente, într-un fel sau altul, și nu trebuia să și le ascundă când erau împreună.

Unul dintre ei îi denumise cândva Clubul Supraviețuitorilor, iar numele îi impresionase pe toți în egală măsură.

Hugo Emes, lord de Trentham, străpuse cu privirea ploaia care acum răpăia în fereastra trăsurii sale. Vedea marginea stâncilor înalte destul de aproape și marea dincolo de ele, o linie cenușie de spumă, mai întunecată decât cerul. Se afla deja pe terenul Penderris. Va ajunge acasă în câteva minute.

Plecarea de aici în urmă cu trei ani a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse fiecare. Hugo ar fi fost fericit să-și petreacă tot restul vieții pe acest domeniu. Dar, desigur, viața e în permanență schimbătoare și venise și vremea să plece. Iar acum se prefigura o nouă schimbare... Dar nu se gândise la asta încă. Era a treia reuniune, deși Hugo o ratase pe cea de anul trecut. Nu-și văzuse prietenii de doi ani. Trăsura opri în fața șirului de trepte care ducea la ușa masivă de la Penderris Hall și se legănă câteva momente pe arcuri. Hugo se întrebă dacă sosise cineva înaintea lui. Se simțea ca un copil care ajunge la o petrecere, își spuse el plin de neastâmpăr simțind cum i se strânge stomacul.

Ușile casei se deschiseră și apărură chiar ducele, care coborî treptele, deși ploua. Ajunse la rampă când vizitiul deschise portiera trăsurii, iar Hugo sări fără să aștepte să i se coboare scara.

– George! exclamă el.

Nu era genul de om care în mod obișnuit îi îmbrățișa pe ceilalți și nici nu considera necesar să-i atingă măcar, însă de astă dată făcu el primul gest de a-l îmbrățișa.

– Dumnezeu! exclamă ducele slăbind strânsoarea, după câteva momente, și făcând un pas înapoi ca să-l vadă pe Hugo. Nu te-ai schimbat deloc în acești doi ani, Hugo. Nici în privința înălțimii, nici a greutateii. Ești unul dintre cei care mă fac să mă simt mic. Vino, să intrăm, să scăpăm de ploaie, iar eu îmi voi verifica și coastele, să văd câte mi-ai rupt.

Nu era primul sosit, observă Hugo imediat ce intrară. Flavian era acolo să-l întâmpine, Flavian Arnott, viconte de Ponsonby. Venise și Ralph Stockwood, conte de Berwick.

– Hugo, spuse Flavian, ridicându-și lornionul la ochi și afișând un aer de moleșeală plictisită. Urs mare și urât! Sunt plăcut surprins să te revăd!

– Flavian, frumosule! exclamă Hugo, în vreme ce se îndrepta spre el, făcând ca tocurele cizmelor sale să răsună pe podeaua de mozaic, mă bucur că te revăd!

Se îmbrățișară călduros, bătându-se pe spate.

– Hugo, i se adresă Ralph, parcă nu te-am văzut de ieri! Arăți la fel, nu te-ai schimbat deloc. Chiar și părul tău arată ca al unei oi proaspăt tunse.

– Cicatricea ta încă te mai face să arăți ca un individ pe care n-aș vrea să-l întâlnesc pe vreo alee întunecată, Ralph, spuse Hugo când se apropiară, îmbrățișându-se. Ceilalți n-au ajuns încă?

Dar, chiar în timp ce spunea acestea, văzu peste umărul lui Ralph că Imogen tocmai cobora. Imogen Hayes, lady Barclay.

– Hugo! exclamă ea, grăbindu-se spre el cu ambele mâini întinse. O, Hugo!

Era înaltă, zveltă, grațioasă. Părul blond-închis era strâns într-un coc la spate, dar severitatea stilului accentua frumusețea perfectă a chipului ei prelung, nordic, cu pomeții înalți, gura generoasă și ochii mari, verzi-albaștri. Punea în evidență și calmul de nepătruns al aceluși chip. Nici ea nu se schimbaseră de-acum doi ani.

– Imogen! Îi strânse mâinile cu căldură; apoi o îmbrățișă strâns.

Inspiră mirosul ei cunoscut. O sărută pe obraji și se uită în jos la ea.

Ea își ridică mâna și urmări cu buricul degetului linia dintre sprâncenele lui.

– Tot te mai încrunți, remarcă ea.

– Încă privește furios, adăugă Ralph. Ne-ai lipsit anul trecut, Hugo. Flavian n-a avut cui să-i mai spună „urătule”. A încercat o dată și cu mine, dar l-am convins că e mai bine să nu repete experimentul.

– M-a speriat de moarte, Hugo, spuse Flavian. Mi-aș fi dorit să fii aici, să mă ascund în spatele tău. În schimb, mi-a fost pavăză Imogen.

– Ca să răspund întrebării tale de mai devreme, Hugo, zise ducele bătându-l cu palma pe umăr, doar tu mai trebuia să sosești și eram nerăbdători. Ben ar fi venit să te salute, dar i-ar fi luat prea mult să coboare scările doar pentru ca mai apoi să le urce imediat la loc. Vincent a rămas cu el în salon. Vino sus. O să te duci mai târziu în camera ta.

– Am comandat ceaiul imediat ce Vincent a auzit trăsura ta apropiindu-se, spuse Imogen. Dar, fără îndoială, voi fi singura care va bea din ceainic. Așa-mi trebuie dacă mă aliez cu o hoardă de barbari.

– De fapt, spuse Hugo, o ceașcă de ceai fierbinte poate fi exact ce ne trebuie, Imogen. Sper c-ai comandat vreme mai bună pentru mâine și săptămânile următoare, George.

– Suntem abia în martie, sublinie ducele în timp ce urcau scara. Dar, dacă insiști, Hugo, o să fie soare cât timp vei rămâne aici.

Sir Benedict Harper era în picioare când urcară în salon. Se rezema în cârje, dar, de fapt, nu-și lăsa toată greutatea pe ele. Cu toate acestea veni spre Hugo. N-are rost să mai vorbim despre acei specialiști care-l făcuseră prost, fiindcă refuzase să i se amputeze picioarele strivite după ce calul de sub el fusese împușcat. Jurase că va merge din nou, și asta făcea de bine, de rău.

– Hugo, spuse el, e o bucuie să te revăd! Ți-ai dublat volumul sau este doar efectul paltonului gros?

– Cu siguranță, la vederea lui te dor ochii, zise Flavian cu un

oftat. Nu i-a spus nimeni lui Hugo că doar cei care nu au umeri prea largi recurg la artificii pentru a extinde umerii mici.

– Ben, zise Hugo, prinzându-l cu grijă în brațe. Ești pe picioare, nu? N-am cunoscut un om mai încăpățânat ca tine.

– Cred că același lucru e valabil și pentru tine, spuse Ben.

Hugo se întoarse spre cel de-al șaptelea membru al clubului care era și cel mai tânăr supraviețuitor. Stătea aproape de fereastră, iar părul blond era lung și ondulat ca întotdeauna, chipul deschis și bine dispus, chiar angelic. Acum zâmbea.

– Vince, i se adresa lui Hugo traversând încăperea pentru a se îndrepta spre el.

Vincent Hunt, lordul Darleigh, îl privi cu ochii săi mari și albaștri, așa cum și-i amintea Hugo, ochi de amant, cum le spusese odată Flavian, ca să-l facă să rădă pe băiat. Lui Hugo i s-a părut că privirea lui era un pic cam tulbure. Pentru că Vincent era orb.

– Hugo, îi răspunse acesta când a fost îmbrățișat. Mă bucur că te întâlnesc din nou și că ai revenit la noi anul acesta! Dacă ai fi fost aici anul trecut, n-ai fi permis nimănui să rădă de felul în care cânt la vioară, nu? Ei, cu excepția lui Imogen, desigur.

Se auzi un vaiet colectiv din spatele lor.

– Cânti la vioară? îl întrebă Hugo.

– Da, cânt și, desigur, tu n-ai fi permis nimănui să rădă de mine, zise, spuse Vincent zâmbind. Mi-au spus că arăți ca un luptător aprig, Hugo, dar, dacă e așa, ești un șarlatan, pentru că simt întotdeauna blândețea ce răzbate din spatele vocii tale aspre. Mă vei asculta anul acesta cum cânt, și nu vei râde.

– În cazul acesta ar putea să plângă, Vince, remarcă Ralph.

– Se știe că am avut uneori acest efect asupra celor care mă ascultau, spuse Vincent râzând.

Hugo își scoase haina și o aruncă pe spătarul unui scaun înainte de a se așeza alături de toți ceilalți. Băură cu toții ceai, chiar dacă ducele le oferi ceva mai tare.

– Ne-a părut foarte rău că nu te-am văzut anul trecut, Hugo, spuse el după ce discutaseră o vreme. Am regretat și mai tare când am aflat motivul care te-a împiedicat să ajungi aici.

– Eram pregătit să vin aici, le spuse Hugo, când am aflat că tatăl meu a avut un atac de cord. Am plecat imediat și am ajuns înainte să moară. Am putut chiar să-i vorbesc. Ar fi trebuit s-o fac mai curând. Nu exista un motiv real care să justifice înstrăinarea dintre noi, chiar dacă i-am frânt inima după ce am insistat să-mi facă rost de un post în armată, când el s-a așteptat toată viața să preiau afacerile familiei. M-a iubit până în ultima clipă. Presupun c-ar trebui să fiu fericit c-am ajuns la timp ca să-i spun că-l iubesc și eu la fel, cu riscul ca vorbele mele să sune neconvingător.

Imogen, care stătea lângă el pe o sofa, îl bătu ușor pe mână.

– Te-ar fi înțeles, îi spuse ea. Oamenii înțeleg limbajul inimii, chiar dacă uneori mintea lor îl respinge.

O priviră toți în tăcere, chiar și Vincent.

– I-a lăsat o mică avere Fionei, mama mea vitregă, spuse Hugo, și o dotă mare surorii mele vitrege, Constance. Dar imperiul afacerilor sale comerciale și firmele mi le-a lăsat mie. Am devenit indecent de bogat. Se încruntă. Bogăția îți atâră uneori ca o piatră de gât. Dar obligațiile pe care le propune sunt și mai împovărătoare.

– Bietul Hugo, spuse Flavian scoțând o batistă de pânză din buzunar, pentru a-și tampona ochii cu ea. Mi se frânge inima pentru tine.

– Se aștepta să-i preiau afacerile, zise Hugo, deși nu mi-a cerut-o. Se aștepta însă să-mi doresc asta, iar ochii îi străluceau de bucurie când se gândea la această perspectivă, chiar dacă era pe moarte. Și spunea să las afacerea fiului meu când va veni vremea.

Imogen îl mai bătu o dată pe mână și-i mai turnă o ceașcă de ceai.

– Problema este că eu mă mulțumeam cu viața mea liniștită la țară, zise Hugo. Am trăit îndestulat în casa mea doi ani, am fost fericit și la Crossland Park în ultimul an, deși asta s-a datorat, desigur, bogăției nou-dobândite. Am găsit scuză să tot amân, spunându-mi că e anul de doliu și că ar fi nepotrivit să acționez, de parcă tot ce mi-aș fi dorit ar fi fost averea lui. Dar aniversarea morții e mâine. Nu am nicio scuză.

– Ți-am spus întotdeauna, Hugo, interveni Vincent, că nu ești făcut să duci o viață retrasă.

– Mai exact, zise Ben, noi te-am comparat întotdeauna cu o petardă neexplodată, care așteaptă doar o scânteie să se aprindă.

Hugo oftă.

– Îmi place viața mea așa cum este.

– Așadar, faptul că ți s-a oferit un titlu ca recompensă pentru valoarea ta excepțională nu înseamnă nimic? îl întrebă Ralph. Intenționezi să te întorci la rădăcinile tale din clasa de mijloc?

Hugo se încruntă iarăși.

– Nu le-am abandonat niciodată. Nu mi-am dorit nicio clipă să fiu membru al aristocrației. Aș fi disprețuit-o în aceeași măsură ca și tatăl meu, dacă n-ați fi fost voi șase. Am dat dovadă de snobism când am achiziționat domeniul Crossland, dar îmi doream un colțisor doar al meu unde să fiu liniștit. Asta a fost tot.

– Și va exista întotdeauna pentru tine, îl asigură ducele. Va fi un loc de retragere în liniște când tăvălugul afacerilor te va nimici.

– Acum mă nimicește misiunea legată de existența unui fiu. Vă trebui să fie un copil legitim, nu? Ar urma să-mi găsesc o soție care să-l aducă pe lume. Cu asta mă confrunt după ce plec de aici. Am hotărât. Trebuie să-mi găsesc o soție. Nici măcar nu mă gândesc la asta! Scuză-mă, Imogen. Nu am nimic împotriva doamnelor, numai că nu-mi doresc una care să fie o prezență permanentă în viața mea. Sau în casa mea.

– Nu cumva cauți doar o aventură sau o iubire romantică? întrebă Flavian. Ești un bărbat deștept, bătrâne. Dragostea e ca diavolul, trebuie evitată precum ciurma.

Femeia cu care fusese logodit Flavian când plecase la război rupsese logodna când descoperise că nu poate trece cu vederea rănile cu care se întorsese el din Peninsulă. În două luni se măritase cu altcineva, cu un bărbat pe care el îl considerase cel mai bun prieten al său.

– Te gândești la cineva, Hugo? întrebă ducele.

– Nu chiar, oftă Hugo. Dar am o armată de verișoare și mătuși care ar fi încântate să-mi prezinte o pleiadă de femei, dacă aș spune o vorbă, chiar dacă, spre rușinea mea, le-am neglijat ani întregi. Dar aș simți că nu dețin controlul chiar din prima clipă. Mi-ar

displăcea teribil. Speram că vreunul dintre voi are un sfat pentru mine în această privință.

Asta îi reduse pe toți la tăcere.

– De fapt, e destul de simplu, Hugo, zise Ralph într-un târziu. Abordezi prima persoană rezonabilă pe care o întâlnești, îi spui că ești lord și indecent de bogat, apoi o întrebi dacă i-ar plăcea să se mărite cu tine. După aceea te dai deoparte și o urmărești cum se poticnește abia așteptând să-ți spună că acceptă. Ceilalți izbucniră în râs.

– Chiar așa de ușor e? se miră Hugo. Ce ușurare! Mă duc mâine la plajă, apoi, dacă vremea e bună, aștept să apară personajele feminine rezonabile. Problema mea se va rezolva înainte de a pleca din Penderris.

– O, nu poți face asta cu femeile, Hugo, interveni Ben. Nu la plural. Se vor încăiera pentru tine și vor avea pentru ce să lupte, abstracție făcând titlul și averea ta. Du-te la plajă și găsește acea femeie. Noi îți vom ușura situația și vom sta departe întreaga zi. Pentru mine, desigur, va fi foarte simplu, pentru că nici măcar nu am o pereche de picioare ca lumea să cobor acolo.

– Acum, că ți-am jalonat viitorul, spuse ducele ridicându-se, în picioare, te vom lăsa să te duci în camera ta să te schimbi și să te odihnești înainte de masă. Oricum, în zilele care urmează vom discuta problema mai serios. Poate vom reuși să-ți dăm niște sfaturi practice cum să acționezi. În altă ordine de idei vă asigur că mă bucur nespus să am aici tot Clubul Supraviețuitorilor reunit din nou anul acesta. Abia așteptam acest moment.

Hugo își luă paltonul și părăsi încăperea împreună cu ducele, savurând plăcerea de a fi din nou la Penderris cu cele șase persoane care însemnau cel mai mult în lume pentru el.

Chiar și ploaia care bătea în geamuri sporea senzația de tihnă și confort.

Capitolul 1

Gwendoline Grayson, lady Muir, își vârî capul între umeri și își strânse mai tare pelerina în jurul trupului. Era o zi de martie mohorâtă, care părea și mai rece în portul pescăresc, aflat sub nivelul satului în care locuia. Nivelul mării era scăzut și câteva bărci pescărești stăteau pe jumătate îngropate până la chilă în nisipul umed, așteptând ca apele să crească pentru a putea pluti din nou.

Se va întoarce acasă. Probabil lipsise mai mult de o oră și o parte din ea tânjea după căldura unui foc și savoarea unei cești aburinde de cafea. Din nefericire, locuia în casa Verei Parkinson unde urma să rămână timp de o lună. Dar Vera se certase cu ea și o supăraseră. Deocamdată nu era pregătită să se întoarcă. Prefera să suporte intemperiiile vremii.

La stânga nu se putea duce. Un promontoriu proeminent îi bara calea. Totuși, la dreapta, se întindea în depărtare o plajă cu prundiș, mai jos de stâncile înalte. Mai erau câteva ore până când nivelul apei va crește suficient pentru a le acoperi.

De obicei, Gwen evita să se plimbe pe malul apei, chiar dacă locuia aproape de mare, în casa moștenită din Newbury Abbey, Dorsetshire. Plajele i se păreau prea întinse, stâncile prea amenințătoare, marea prea primitivă. Prefera o lume mai mică, mai ordonată, asupra căreia să poată exercita un oarecare control, de exemplu, o grădină de flori cultivate cu grijă.

Dar astăzi trebuia să stea mai mult timp departe de Vera, de sat și de străduțele înguste unde se putea întâlni cu vecinii Verei, cu care ar fi fost nevoită să se angajeze în discuții vesele. Simțea nevoia să fie singură, iar plaja cu pietricele părea părăsită, atât cât

vedea cu ochii la distanță până se curba în interiorul uscatului.

Porni pe ea.

Curând înțelese de ce nu venea nimeni să se plimbe pe aici. Chiar dacă vechiul pietriș era rotunjit și netezit de miile de marea, existau și pietre de dată recentă, mai mari, mai dure și mai ascuțite. Nu era ușor să pășești pe ele, mai ales că picioarele nu-i erau foarte sănătoase. Picioarul drept nu i se vindecase complet după o fractură suferită cu opt ani în urmă, când căzuse de pe cal. Mergea schiopătând chiar și pe un teren plat. Totuși, nu se întoarse. Continuă să meargă târându-și picioarele cu încăpățănare, atentă pe unde calcă. De fapt, nu se grăbea să ajungă nicăieri.

Fusese cea mai tulburătoare zi din cele două săptămâni șocante. Venise din proprie inițiativă într-o vizită de o lună, atunci când Vera îi scrisese pentru a-i comunica trista moarte a soțului ei bolnav de câțiva ani, care murise cu câteva luni în urmă. Vera se plânsese că nimeni din familia domnului Parkinson sau a ei nu acordase vreo atenție suferințelor sale, chiar dacă era la capătul puterilor, după ce-l îngrijise atâta timp. Îi simțea lipsa teribil. Oare Gwen voia să vină în vizită?

Fuseseră apropiate câteva luni în vârtejul sezonului de debut la Londra și corespondaseră ocazional după căsătoria Verei cu domnul Parkinson, fratele mai mic al lui sir Roger Parkinson, și cea a lui Gwen cu viconte Muir. Vera îi scrisese o misivă lungă de condoleanțe la moartea lui Vernon și o invitasă să vină să stea cu ea și cu domnul Parkinson atât cât voia. Pentru că se simțea neglijată aproape de toată lumea, chiar și de domnul Parkinson, s-ar fi bucurat de compania ei. Gwen refuzase atunci invitația, dar răspunsese ulterior la rugămintea Verei cu această ocazie, în ciuda unor îndoieli. Știa ce înseamnă tristețea, epuizarea și singurătatea după moartea unui soț.

Fusese o hotărâre pe care o regretase aproape din prima zi. Verei, așa cum sugerau scrisorile ei, îi plăcea să se lamenteze, să se smiorcăie și, în timp ce Gwen încerca să se arate îngăduitoare cu ea pentru faptul că-și îngrijise soțul bolnav timp de câțiva ani și tocmai îl pierduse, curând ajunsese la concluzia că anii trecuți de la

debutul lor în societate o schimbaseră pe Vera, făcând-o permanent dezagreabilă. Majoritatea vecinilor o evitau, desigur, atunci când puteau s-o facă. Singurele ei prietene erau un grup de doamne care semănau cu ea la caracter. Dacă stăteai să le ascuți discuțiile, era ca și cum ai fi fost aspirat de o gaură neagră, fără să ai aer să respiri. Vedeau doar ce nu mergea în viețile lor și în lume și niciodată nu știau ce e bine și ce era rău.

Și Vera exact asta făcea, conchisese Gwen clătinând din cap. Negativismul putea fi înspăimântător de contagios.

Chiar înainte de această dimineață își dorise să nu-i fi promis o vizită atât de lungă. Două săptămâni ar fi fost de-ajuns, iar acum ar fi trebuit să fie deja acasă. Dar ea îi făgăduise că va sta cu ea o lună, și o lună va rămâne. Totuși, în această dimineață stoicismul ei fusese pus la grea încercare.

Primise o scrisoare de la mama sa, în care îi povestea câteva anecdote amuzante despre Sylvie și Leo, copiii mai mari ai lui Neville și Lily. Neville, conte de Kilbourne, era fratele lui Gwen și trăia chiar la Newbury Abbey. Gwen îi citise Verei cu voce tare acea parte a scrisorii la micul dejun, în speranța că îi va smulge un zâmbet sau măcar un chicot. Dar urmasa o avalanșă de vorbe din care răzbătea irascibilitatea, cu o aluzie răutăcioasă cum că era foarte ușor pentru Gwen să se amuze și să ia în derâdere suferința ei, pentru că soțul acesteia murise cu ani în urmă și o lăsase cu o avere considerabilă, avea un frate și o mamă, ambii dornici s-o primească în familie, cât despre sensibilitatea ei, oricum, nu excela la acest capitol. Îi era ușor să fie incisivă, pentru că se măritase pentru bani și titlu, nu din dragoste. Toată lumea știuse acest adevăr despre ea în acea primăvară a debutului lor, tot așa cum toată lumea știa că ea, Vera, era departe de a fi făcut o partidă avantajoasă, pentru că ea și domnul Parkinson se iubiseră cu disperare și nimic altceva nu mai contase.

Gwen își privea în tăcere prietena care în final tăcuse, rezumându-se la câteva suspine în batistă. Nu îndrăznise să deschidă gura. Ar fi putut să-i întoarcă reproșurile imediat și ar fi coborât astfel la nivelul răuvoitoarei Vera. Nu voise să se lase

atrasă într-o astfel de ceartă. Dar aproape că tremurase de furie. Și fusese foarte afectată.

— Mă duc la plimbare, Vera, îi spusese în cele din urmă ridicându-se și împingând scaunul în spate. Când mă voi întoarce, te rog să-mi spui dacă dorești să mai rămân aici încă două săptămâni, conform planului, sau ai prefera să mă întorc fără întârziere la Newbury.

Va trebui să plece cu poștalionul sau cu o diligență publică, pentru că ar fi durat aproape o săptămână până când trăsura lui Neville ar fi venit s-o ia.

Vera izbucnise din nou în plâns, implorând-o să nu fie crudă, dar Gwen plecase.

Ar fi foarte fericită, se gândi ea, dacă nu s-ar mai întoarce niciodată în casa Verei. Ce greșală teribilă să vină pentru o lună întreagă la o cunoștință îndepărtată, făcută cu mult timp în urmă.

În cele din urmă, înconjură promontoriul văzut din port și descoperi că plaja, mai lată aici, părea că se întinde la infinit și că la mică distanță pietrele făceau loc nisipului pe care îi era mult mai ușor să meargă. Cu toate acestea, nu trebuia să meargă prea departe. Chiar dacă fluxul se va produce mai târziu, putea să anticipeze că va veni, iar în unele locuri joase apa va năvăli mai repede decât ar fi estimat ea. Trăise la malul mării destul de mult ca să știe asta. Iar de Vera nu putea scăpa pentru totdeauna, chiar dacă și-ar fi dorit-o. Trebuia să se întoarcă cât mai repede.

În apropiere se afla un culoar în stâncă și ar fi putut ajunge sus pe promontoriu, dacă urca o pantă abruptă cu pietriș, apoi o pantă mai lină cu iarbă mică. De acolo putea să revină în sat pe partea de sus, fără a mai străbate drumul prin acest pietriș înșelător.

Simți că piciorul cu probleme o doare un pic. Făcuse o imprudență să meargă atât de departe.

Rămase pe loc un moment, privind la linia încă depărtată a mării, și fu izbită pe neașteptate nu de un val de apă, ci de un val de singurătate care trecu peste ea luându-i răsuflarea și voința de a rezista. Singurătate?

Nu-și imaginase niciodată că ar fi o singuratică. Avusese parte

de un mariaj tumultuos, dar, după ce durerea provocată de moartea lui Vernon trecuse, începuse să ducă o viață liniștită, plină de satisfacții alături de familia sa. Nu simțise niciodată dorința de a se recăsători, chiar dacă nu respingea ideea. Fratele ei avea o căsnicie fericită. La fel și Lauren, verișoara ei din partea soțului, care-i era mai mult ca o soră, deoarece crescuseră împreună la Newburry Abbey. Gwen era mulțumită cu statutul său de văduvă, la care se adăuga acela de fiică, soră, cumnată, verișoară și mătușă.

Mai avea multe alte rude și prieteni. Se simțea în largul său în casa moștenită, aflată la mică distanță de abație, unde era întotdeauna bine primită. Adesea, le făcuse vizite lui Lauren și Kit în Hampshire și ocazional altor rude. De obicei petrecea o lună sau două vara, la Londra, să se bucure de o parte din sezon. Considerase întotdeauna că duce o viață binecuvântată. Atunci de unde acest brusc sentiment de singurătate, atât de puternic încât genunchii începură să-i tremure și i se părea că i s-a tăiat respirația. De ce simțea aceste lacrimi reci în gât? *Singurătate?*

Nu era singură, ci doar deprimată că rămăsese blocată aici cu Vera. Și afectată de ce spusese aceasta despre ea și lipsa ei de sensibilitate. Îi părea rău pentru sine, asta era tot. Nu mai trecuse niciodată printr-o asemenea stare. Sau aproape niciodată. Și, când i se întâmplase, rezolvase repede situația. Viața e prea scurtă pentru a sta să faci grimase. Întotdeauna îți rezervă lucruri plăcute.

Dar singurătatea... de când o aștepta să se năpustească asupra ei? Era viața ei chiar așa de goală, cum părea în acest moment de introspecție aproape înspăimântătoare? La fel de goală ca aceste plaje nesfârșite, albite de soare?

Oh, cum ura plajele!

Gwen mai scutură din cap și privi la început înapoi, de unde venise, apoi în sus, spre plajă, la cărarea abruptă dintre stânci. Pe unde s-o ia? Ezită câteva clipe, apoi decise să urce. Cărarea nu părea atât de abruptă ca să fie periculoasă și era convinsă că va putea să găsească un drum mai ușor de întoarcere în sat.

Pietrișul de pe cărăruie nu era mai stabil sub picioare decât cel de pe plajă: de fapt, se dovedea mai înșelător, pentru că pietrele se

mișcau și alunecau sub picioarele ei pe măsură ce urca. Pe la jumătatea drumului își dori să fi rămas pe plajă, dar i-ar fi fost la fel de greu să se întoarcă sau să urce în continuare. Și se vedea partea acoperită de iarbă a pantei la mică distanță. Urcă anevoie în continuare.

Atunci se produse accidentul.

Puse piciorul drept pe o piatră care părea solidă, dar era desprinsă de cele de dedesubt, astfel că piciorul îi alunecă în jos până când ateriză dureros în genunchi. Instinctiv, întinse mâinile în lateral să se oprească pe pantă. Pentru o fracțiune de secundă răsuflă ușurată că nu căzuse pe plaja de dedesubt. Apoi simți o durere ascuțită în gleznă.

Se ridică ușor și cu precauție pe piciorul stâng și încercă să pună piciorul drept lângă el. Simți o durere puternică imediat ce încercă să mute o parte din greutatea corpului pe el. Lăsă să-i scape un geamăt de disperare și se întoarse cu grijă în așa fel încât să se așeze pe pietre cu fața în jos spre plajă. Panta părea mai abruptă de aici. Făcuse o mare imprudență să încerce s-o urce.

Își ridică genunchii, puse piciorul stâng pe pământ cât de ferm putu, apucându-și glezna dreaptă cu amândouă mâinile. Încercă să rotească piciorul încet, cu fruntea sprijinită pe genunchiul ridicat în timp ce făcea asta. Fu o ușoară întindere, își spuse, convinsă că se va descurca. Nu trebuia să se sperie.

Dar, înainte de a pune piciorul din nou jos, își dădu seama că se amăgește. Era o luxație severă. Poate chiar mai rău.

Fu cuprinsă de panică, în pofida încercărilor sale de a-și păstra calmul. Oare va reuși să se întoarcă în sat? Nu știa nimeni unde se află. Plaja de dedesubt și promontoriul erau pustii.

Trase aer de câteva ori în piept ca să se calmeze. Nu avea rost să se piardă cu firea. Va reuși. Sigur că va reuși. De fapt, nu avea de ales, nu?

În acel moment se auzi o voce masculină în apropiere.

– După părerea mea, zise bărbatul, glezna asta este foarte rău luxată, dacă nu chiar ruptă. Indiferent cum ar fi, nu e bine să te sprijini pe ea.

Gwen tresări și își întoarse brusc capul, privind în jur pentru a localiza vocea. La dreapta ei se afla un bărbat, la jumătatea stâncii abrupte, nu departe de pantă. Coborî pe pietriș venind spre ea, de parcă n-ar fi existat nicio primejdie să alunece.

Părea un uriaș cu umeri largi și picioare puternice. Paltonul cu cinci falduri îl făcea să pară și mai masiv. Părea chiar amenințător de mare. Nu purta pălărie. Părul castaniu era tuns scurt. Avea trăsăturile parcă dăltuite în piatră, ochii negri și aprigi, gura severă, maxilarul masiv, iar expresia feței nu făcea nimic să-i îndulcească trăsăturile. Se încrunta sau poate avea un aer mânios.

Mâinile lui fără mănuși erau uriașe.

Gwen se sperie teribil, iar asta o făcu pe moment să uite de durere.

Probabil era ducele de Stanbrook. S-ar putea să-i fi încălcat proprietatea, chiar dacă Vera o prevenise să-l evite și să-i ocolească domeniul. Din câte știa Vera, ducele era un monstru de cruzime care-și împinsese soția la moarte, de pe stânca înaltă de pe moșia sa, cu ani în urmă, apoi pretinsese că aceasta s-ar fi aruncat în gol. *Ce fel de femeie ar fi sărit ca să-și găsească moartea într-un mod atât de îngrozitor?* se întrebase Vera retoric. *În special când femeia e ducesă și are tot ce-și poate dori.*

O femeie, s-a gândit Gwen la vremea aceea, deși nu spusese asta cu voce tare, care și-a pierdut singurul fiu ucis de un glonț în Portugalia, pentru că asta s-a întâmplat cu puțin timp înainte de moartea ducesei.

Dar Vera împreună cu doamnele din vecinătate, care îi țineau companie, au preferat să creadă teoria mai provocatoare a crimei, chiar dacă niciuna nu putea aduce dovezi în sprijinul acestei supoziții.

Și, deși Gwen a fost sceptică în privința acestei povești când a auzit-o, acum nu mai era la fel de sigură. El arăta ca un om care putea fi nemilos și crud. Chiar și criminal.

Iar ea îi încălcase proprietatea. *Tărâmul lui foarte părăsit.* Iar ea era neajutorată și nu putea să fugă.

Hugo coborâse pe plaja nisipoasă de sub Penderis după micul

dejun, pentru că ploaia se oprise în timpul nopții. Fusese tot timpul tachinat de prietenii săi. Flavian îi spusese să-și aducă neapărat viitoarea mireasă acasă, pentru ca ei s-o cunoască și să decidă dacă sunt de acord cu ea.

Se amuzaseră copios pe seama lui.

Hugo îi spusese lui Flavian unde se putea duce și cum ar putea ajunge acolo, chiar dacă fusese obligat imediat să-și ceară scuze că folosise un limbaj cazon în prezența lui Imogen.

Plaja fusese întotdeauna locul său preferat de plimbare. La început, când sosise aici, marea îl calmase adesea, când nimeni altcineva nu putuse s-o facă. Și, de cele mai multe, ori venise aici singur. În ciuda apropierii și camaraderiei care se dezvoltase între cei șapte membri ai Clubului Supraviețuitorilor, în timp ce se vindeau sau erau în convalescență, nu se incomodaseră niciodată unii pe alții. Dimpotrivă, demonii lor trebuiau înfrunțați și exorcizați de fiecare separat, și asta era valabil și în prezent. Una dintre principalele atracții de la Penderris fusese faptul că oferea mai mult decât suficient spațiu pentru ei toți.

El se refăcuse după propriile răni, atât cât se putea.

Dacă ar fi trebuit să numere de câte ori fusese binecuvântat, ar fi avut nevoie de degetele de la ambele mâini, cel puțin. Supraviețuise experiențelor sale de război. Fusese promovat la gradul de maior după care tânjise, primind ca bonus neașteptat titlul ca rezultat al succesului misiunii sale finale. Cu un an în urmă, moștenise o avere considerabilă și o afacere foarte profitabilă. Avea familie, unchi și mătuși, și veri care-l iubeau, chiar dacă el îi ignorase ani de-a rândul. Și mai importantă era Constance, sora sa vitregă de nouăsprezece ani care-l adora, deși fusese doar un copil când plecase el la război. Avea propria casă la țară, care-i oferea intimitatea și pacea de care avea nevoie. Îi avea pe acești șase membri ai Clubului Supraviețuitorilor care, uneori, îi erau mai apropiați de suflet. Se bucura de o stare bună de sănătate, ar putea spune chiar perfectă. Și lista era mult mai lungă.

Dar, de fiecare dată când alcătuia lista mentală de binecuvântări, aceasta devenea un fel de sabie cu două tăișuri. Cum fusese el atât

de norocos în vreme ce alții muriseră...?

Nu existau femei frumoase care să se plimbe pe plajă, nici măcar unele urâte. Va trebui să inventeze ceva pentru amuzamentul amicilor săi când avea să se întoarcă acasă, mai ales povești despre întâlnirea lui cu ele. Poate va adăuga și vreo sirenă. Nu se grăbea să se întoarcă, deși era o zi răcoroasă, înrăutățită de vântul rece. Când revenise la zona cu pietriș a plajei, la picioarele acelei stânci, care-i permitea accesul la promontoriu și la domeniul Penderris de deasupra, Hugo rămăsese câteva momente uitându-se spre mare, în timp ce vântul îi biciuia părul scurt și îi îngheța vârful urechilor. Nu purta pălărie. Chiar nu avea rost să-și fi pus una, după care ar fi trebuit să alerge tot timpul pe plajă.

Se trezise gândindu-se la tatăl său. Era inevitabil de altfel, pentru că astăzi era prima comemorare a morții lui.

Gândurile îi accentuaseră sentimentul de vină. Copil fiind, își divinizase tatăl și-l urmăse pretutindeni chiar și la muncă, în special după moartea mamei sale când el avea doar șapte ani, natura exactă a bolii ei nu-i fusese explicată niciodată. Tatăl său îl prezentase cu multă afecțiune ca pe un băiețel care este mâna sa dreaptă și viitorul moștenitor. Alții îl descrieseră drept umbra tatălui său. Urmase a doua căsătorie a tatălui său, iar Hugo, care avea pe-atunci treisprezece ani, traversa o perioadă de adolescență stânjenitoare, fiind mereu arțăgos. Era încă prea tânăr ca să fie șocat la gândul că tatăl său se putea gândi măcar să-i înlocuiască mama, care fusese elementul central al vieții și fericirii lor. Devenise neliniștit și nervos, hotărât să-și găsească propria identitate și independență.

La o privire retrospectivă putea înțelege că tatăl său nu-l iubit mai puțin, nici nu întinase memoria mamei sale numai pentru că se căsătorise cu o tinerică drăguță și curând apăruse și o fiică, pentru care trebuia să stabilească o dotă. Dar tinerii băieți în creștere nu văd întotdeauna lumea în care trăiesc în mod rațional. Elocvent în acest sens este și faptul că Hugo o adorase pe Constance de când se născuse, chiar dacă s-ar fi așteptat s-o urască sau să n-o poată suferi.

A reprezentat o etapă de viață, tipică pentru toți băieții de seama lui, pe care ar fi putut-o depăși cu minime probleme, dacă n-ar mai fi fost și altceva care să dezechilibreze balanța. Dar existase și acel altceva, iar balanța se înclinase iremediabil când nu avea nici măcar optsprezece ani.

Brusc hotărâse că va deveni soldat. Nimic nu-l descurajase, nici măcar argumentul că nu era făcut pentru o astfel de viață dură. Dimpotrivă, acest argument îi sporise încăpățânarea și hotărârea de a reuși în carieră. Tatăl său, dezamăgit, îi făcuse rost, în final, de o funcție într-un regiment de infanterie unicului său fiu, dar fusese singura investiție. Îi spusese asta foarte clar. Din acel moment, Hugo fusese pe cont propriu. Trebuia să-și merite promovările, nu să le obțină prin intervenția familiei sale bogate, așa cum făceau majoritatea ofițerilor. Tatăl lui Hugo disprețuise întotdeauna aristocrația pentru care privilegiile și lenea mergeau mână în mână.

Iar Hugo începuse să câștige acele promovări. Ba chiar îi plăcuse că își câpătase independența. Își urmase cariera aleasă cu energia, entuziasmul și ambiția de a ajunge în vârful piramidei. S-ar fi propulsat până acolo, dacă cel mai mare triumf al său n-ar fi fost urmat la o lună de cea mai mare umilință și n-ar fi ajuns aici, la Penderis.

Tatăl său nu încetase să-l iubească pe tot parcursul acestui proces. Dar Hugo îi întorsese spatele, de parcă omul ar fi fost vinovat de toate relele. Sau poate rușinea îl făcuse să procedeze așa. Ori imposibilitatea de a se întoarce acasă.

Și cum îl răsplătise tatăl său pentru neglijența sa? Îi lăsase aproape totul, când ar fi putut să le lase Fionei și lui Constance. Avusese încredere în unicul său fiu că-i va derula afacerile în continuare, transmițându-le, când va veni vremea, propriului fiu. Se bazase pe el să-i asigure surorii sale Constance un viitor lipsit de griji. Probabil înțelesese că n-ar fi fost același lucru, dacă ar fi lăsat-o doar în grija mamei sale. Îl desemnase pe Hugo drept tutorele ei.

Iar acum, după scurgerea anului de doliu, nu mai avea nicio scuză pentru inactivitate.

Se opri la jumătatea pantei. Încă nu voia să se întoarcă. Părăsi panta și urcă puțin spre stâncă până când ajunse la o platformă stâncoasă, descoperită cu un an în urmă. Era adăpostită de vânt și, chiar dacă bloca perspectiva asupra plajei spre vest, îi permitea totuși să vadă stânca din față, plaja cu pietriș și marea dedesubt. Era o priveliște dezolantă, dar avea un oarecare farmec. Doi pescăruși zburară prin fața ochilor săi cu țipete ascuțite.

Se va relaxa aici o vreme, înainte de a căuta compania prietenilor săi.

Adunase câteva pietricele din stratul de sub el și le aruncase pe plaja de dedesubt. În clipa următoare se oprise, căci zărise cu coada ochiului o pată de culoare.

Pe partea cealaltă a pantei cu pietriș, stânca se curba în afară, spre mare. Fluxul ajungea acolo mai devreme decât pe stânca pe care stătea. Există un drum spre sat, în jurul stâncii proeminente, de circa o milă, dar putea fi o rută înșelătoare dacă nu țineai seama de marea care se apropia.

Cineva mersese pe porțiunea de plajă cu pietriș – o femeie care purta o pelerină roșie. Tocmai apăruse din jurul promontoriului, chiar dacă se afla la oarecare distanță. Lăsase în jos capul acoperit cu o bonetă. Părea că se concentrează asupra mersului. Femeia se oprise și privea spre mare. Era încă departe și nu constituia o amenințare iminentă pentru ea. Dacă plecase dinspre sat, trebuia să se întoarcă repede. Singura cale de întoarcere era peste promontoriu, dar asta însemna încălcarea pământurilor de pe domeniul Penderris.

Își întoarse capul să se uite la panta abruptă cu pietriș până la vârful, de parcă i-ar fi citit gândurile. Din fericire nu-l văzu. Și-ar fi dorit ca ea să se întoarcă pe drumul pe care venise.

Dar femeia nu se întoarse. Dimpotrivă, veni spre pantă apoi începu să urce, pelerina și marginea bonetei fluturându-i în vânt. Părea micuță și tânără. Totuși, era imposibil să spună *cât de tânără*, pentru că nu-i vedea chipul. Din acest motiv nu știa dacă era atrăgătoare, urâtă sau comună.

Amicii l-ar fi tachinat o săptămână întreagă dacă ar fi aflat asta, se

gândi Hugo. Își imaginează felul în care ar fi sărit peste pietre din ascunzătoarea sa îndreptându-se spre ea, s-o informeze că are un titlu și este extrem de bogat, și s-o întrebe dacă vrea să se mărite cu el.

Chiar dacă nu era un gând prea amuzant, se abținu să nu chicotească, să nu-și trădeze prezența.

Stătu foarte liniștit, sperând că ea se va întoarce. Nu-i convenea să-i fie tulburată liniștea de o necunoscută care încălca un teritoriu străin. Nu-și amintea să i se mai fi întâmplat vreodată. Nu mulți oameni din afara moșiei veneau pe această cale. Ducele de Stanbrook era temut în partea aceasta de țară.

Zvonurile inevitabile se răspândiseră după moartea ducesei; lumea vorbea că el fusese cel care o împinsese de pe stânca de unde se aruncase. Astfel de povești persistă multă vreme, chiar dacă nu există dovezi. Până și cei care nu se temeau de el păreau prudenți. Iar felul lui auster, necomunicativ nu făcuse decât să întrețină suspiciunile.

Poate femeia în roșu nu era de prin partea locului. Poate nu știa că urcă direct în cuibul dragonului.

Hugo se întrebă de ce era singură într-un cadru atât de dezolant.

Pietrele libere de sub picioarele ei cedaseră după începerea ascensiunii. Nu fusese niciodată un urcuș ușor, după cum știa și el din proprie experiență. Și, chiar când se părea că ea va trece în siguranță fără să-l vadă, piciorul ei drept dislocase o avalanșă mică de pietre și femeia alunecase după ele. Aterizase brusc într-un genunchi, pe ambele mâini, cu piciorul drept întins în spate. Pe moment el zărise piciorul subțire, dezgolit de poala pelerinei.

Auzise o exclamație de durere. Hugo rămăsese pe loc. Chiar nu voia să-și trădeze prezența. Curând fusese evident că ea își luxase serios piciorul sau glezna și că nu va putea să se ridice și să plece. Era tânără, mică și slabă. Sub marginea bonetei, buclele blonde erau suflate de vânt. Încă nu-i vedea fața.

Ar fi fost o mârșărie din partea lui să n-o ajute.

– După părerea mea, spuse el, glezna este rău luxată sau chiar ruptă. Oricum ar fi, e cam riscant să vă sprijiniți greutatea pe ea.

Capul ei zvâcni în sus când el coborî pe pietre venind spre ea.

Ochii ei se măriră mai mult de teamă decât de ușurare că i se întinde o mână de ajutor. Erau ochi mari, albaștri, pe un chip de o frumusețe delicată, chiar dacă nu mai era o copilă. Intui că avea în jur de treizeci de ani. Era nervos. Nu suporta ca oamenii să se teamă de el, însă adesea așa se întâmpla, mai ales în cazul femeilor. Ar fi putut să se gândească la faptul că un aer disprețuitor nu era menit să inspire încredere, în special într-un cadru dezolant ca acesta. Nu se întâmplă așa. O privi furios de la înălțimea staturii sale.

Capitolul 2

– Oh! exclamă ea. Cine sunteți? Ducele de Stanbrook? Așadar, femeia nu era din zonă.

– Trentham, îi răspunse el. Ați venit pe jos din sat?

– Da, am avut impresia că mă pot întoarce trecând peste promontoriu, îi spuse ea. Nu m-am așteptat ca pietrele să fie așa de mari și să mă împiedice la mers.

Fără îndoială era o doamnă. Hainele îi erau bine croite și păreau scumpe. Avea un accent de persoană cultivată. Întregul ei comportament vădea bună creștere.

Dar el n-o învinuia pentru asta.

– Ar fi cazul să mă uit la glezna aceea, îi spuse.

– O, nu! Ea se dădu înapoi îngrozită. Nu este nevoie, mulțumesc, domnule Trentham. E glezna mea cu probleme. O să-mi treacă în câteva minute și o să pot merge din nou.

Femeile și demnitatea lor! Și negarea realității neplăcute.

– Mă voi uita, oricum. Hugo se lăsă pe vine și-și întinse mâna aceea mare. Ea o privi, se rezemă pe palme, își mușcă buzele, dar nu mai făcu niciun comentariu. El îi luă botina în mână, atent să nu-i provoace o durere și mai mare. Nu credea că glezna era ruptă,

chiar dacă nu era hotărât să-i scoată botina, ca s-o examineze mai atent. Aceasta îi oferea oarecare suport în cazul în care glezna ar fi fost fracturată. Se umflase deja. Nu se va putea întoarce pe picioare în sat sau în altă parte, nici măcar cu sprijinul unui braț puternic. Când o privi, ea continua să-și muște buzele. Fața îi era pământie și crispată de durere și poate de jenă. Îi dezgolise piciorul aproape până la genunchi. Era o gaură în ciorapul de mătase, prin care se vedea genunchiul zgâriat, care sângera ușor. Duse mâna la buzunarul paltonului unde-și pusese de dimineață o batistă curată. O scoase, o împături de trei ori pe diagonală, îi înfășură genunchiul, apoi făcu un nod sub rotulă. Îi trase la loc pelerina și se ridică. Pe pomeții ei apărură pete de culoare. De ce naiba, se gândi el privind-o, nu rămăsese pe plajă, acolo unde-i era locul? Sau de ce nu avusese mai mare grijă când urcase panta? Dar un lucru era clar: nu putea s-o lase acolo.

– Vă trebui să mergeți la Penderris, îi spuse pe un ton cam repezit. E nevoie de un medic care să vadă glezna asta cât se poate de repede, s-o curețe și s-o bandajeze. Nu sunt medic.

– O, nu! strigă ea îngrozită. Nu la Penderris. E aproape, măcar? Nu mi-am dat seama. Mi s-a atras atenția să-l ocolesc. Îl cunoașteți pe ducele de Stanbrook?

– Sunt invitatul lui, spuse el scurt. Acum, o să urmeze partea mai grea, doamnă. O să vă ridic într-un picior și o să vă sprijin de mijloc, iar dumneavoastră veți merge șchiopătând lângă mine. Dar vă previn că e oarecare distanță până acasă. Sau putem alege varianta mai simplă, să vă duc în brațe.

– Oh, nu! strigă ea din nou, dar pe un ton mai vehement schiță gestul de a se depărta de el. Cântăresc o tonă. În plus...

– Mă îndoiesc, doamnă. Cred că sunt capabil să vă transport fără să vă scap sau să am probleme cu spatele. Se aplecă asupra ei, o luă cu un braț de după umeri, în timp ce-i strecură mâna cealaltă pe sub genunchi, și o ridică. Ea își scoase în grabă un braț din pelerină și și-l petrecu în jurul gâtului lui. Avea o mină uluită și alarmată, dar și foarte indignată.

El îi oferise și altă opțiune, dar nu se așteptase ca s-o accepte.

În realitate nu avusese de ales. Numai o femeie nebună ar fi preferat să meargă șchiopătând alături de el, doar ca să-și păstreze un dram de demnitate.

Porni cu ea în brațe, atent la pietrele de pe cărare.

– Domnule Trentham, îl întrebă ea cu o voce pierită, întotdeauna faci exact ce dorești, chiar și când aparent le dai victimelor dumitale posibilitatea să aleagă?

– Victime?

– În plus, continuă ea fără să-i răspundă la întrebare, aș fi ales altă variantă, sir. Aș fi preferat să merg pe picioarele mele spre casă.

– Asta ar fi fost o prostie, răspunse el, fără să încerce să mascheze disprețul pe care-l simțea. Glezna dumitale nu este într-o stare bună.

Femeia mirosea plăcut. Nu folosea parfum din abundență, asemenea multor femei al căror miros îți asalta nările și gâtul, făcându-te să strănuți și să tușești. Se gândi că era probabil un parfum scump, plutind în jurul persoanei ei, dar fără să invadeze spațiul celui de alături. Rochia ei avea culoarea ciupercii și părea croită din cea mai fină lână. Nu părea să fie o femeie săracă. Doar neatentă și nechibzuită. Nu știa că o doamnă trebuie să fie permanent însoțită de cameristă sau de o damă de companie oriunde s-ar fi dus? Unde era anturajul ei? Dacă n-ar fi plecat singură la drum, el ar fi fost scutit să se implice în povestea asta.

– Glezna asta îmi creează întotdeauna probleme. M-am obișnuit. De obicei merg șchiopătat. Am căzut de pe cal și mi-am rupt-o cu ani în urmă. Nu s-a vindecat corect. Chiar aș vrea să vă rog să mă lăsați jos, să-mi văd de drum.

– Glezna e foarte umflată, constată el. Dacă ați venit din sat, mai aveți o milă până acolo. Cât estimați că v-ar lua să șchiopătați sau să săriți într-un picior pe distanța asta?

– Cred, zise ea pe un ton glacial și disprețuitor, că eu trebuie să-mi fac griji, nu dumneata, domnule Trentham. Dar presupun că dumneata ești genul de bărbat care trebuie să aibă întotdeauna dreptate, fără să țină seama de alții. Dumnezeule! Oare ce credea ea, că-i făcea plăcere să joace rolul lui sir Galahad?

Se aflau încă pe partea ascendentă a pantei, chiar dacă lăsaseră în urmă pietrișul și ajunseseră pe un drum mai stabil cu iarba mică și cu fir gros. Se opri brusc, o puse în picioare și se depărtă un pas de ea. Își duse mâinile la spate și o privi fix cu o expresie care obișnuia să-i facă pe soldați să înmărmurească. Îi plăcea grozav lucrul acesta.

– Mulțumesc, spuse ea pe un ton arogant, chiar dacă lăsase impresia că vrea să-și ceară scuze. Îți mulțumesc, sir, că m-ai ajutat. Puteai să eviți asta. Eu nu te văzusem, după cum ai remarcat probabil. Sunt lady Muir.

A, bineînțeles, o lady! Probabil se aștepta ca el să se încline în fața ei, să fie servil.

Ea făcu un pas înapoi, după care se prăbuși la pământ într-o manieră lipsită de demnitate.

Hugo o privi și strânse disprețuitor din buze.

Femeia se ridică în genunchi, își puse palmele pe sol și... și începu să râdă. Râdea amuzată, chiar dacă râsul redase locul unor suspine de durere.

– Domnule Trentham, aveți permisiunea mea să roștiți acel „ți-am spus eu”.

– Ți-am spus eu, o lady nu trebuie să fie nesocotită. Sunt lordul Trentham.

Mare prostie din partea lui, poate, să insiste asupra aceluia detaliu, dar îl enervase.

Ea se întoarse să se așeze pe pământ. Probabil că era încă umed de la ploaia de ieri, își spuse el. Așa-i trebuia! Se uită în jos, la ea, cu ochi reci, duri, încruntat.

Ea oftă ridicându-și privirea spre el. Era din nou palidă. Putea să parieze că glezna îi pulsa ca o mie de diavoli. Poate chiar cinci mii de diavoli, după încercarea de a-și lăsa greutatea pe ea.

– Cu ceva timp în urmă mi-ai oferit și altă posibilitate, spuse ea și toată aroganța îi dispăru din glas, nu însă și expresia ei ușor amuzată. Și, întrucât nu sunt o femeie proastă sau cel puțin nu vreau să par așa, aleg a doua variantă. Dacă propunerea rămâne valabilă. Aveți tot dreptul să vă retrageți propunerea acum, dar

v-aș fi foarte obligată dacă m-ați duce la Penderris, lord Trentham, chiar dacă las impresia că îmi impun prezența acolo. Poate veți fi așa de bun încât să-mi împrumutați o trăsură când ajungem acolo, ca să nu trebuiască să intru în....

El se aplecă și o ridică din nou în brațe. Învățase lecția. Porni înainte spre casă. Nu încercă să mai facă deloc conversație. Își imagina doar ce fel de primire i se va face, cum va fi tachinat cât va mai rămâne la Penderris.

– Sunteți sau ați fost militar, lord Trentham? întrebă ea întrerupând tăcerea câteva clipe mai târziu. Am sau nu dreptate?

– Ce vă face să credeți asta? o întrebă el fără a o privi.

– Aveți alura unui ofițer, spuse ea, aveți chipul dur, privirea rece și tăioasă a unui bărbat obișnuit să comande.

El se uită scurt în jos, spre ea, fără să-i răspundă.

– O, va fi teribil de jenant, spuse ea cu câteva minute înainte de a se apropia de casă.

– Dar oricum va fi mai bine decât să zaci acolo pe panta de deasupra plajei, expusă intemperiilor, așteptând ca pescărușii să-ți ciugulească ochii.

Fără pic de milă, își dori ca ea să se fi aflat chiar în locul acela, deși n-ar fi vrut ca pescărușii să-i ciugulească ochii.

– Oh! exclamă ea cu o grimasă. Când prezinți astfel lucrurile, trebuie să-ți mărturisesc că ai dreptate.

– Uneori am.

Dumnezeule! Marea glumă a zilei fusese faptul că el coborâse pe plajă să găsească o femeie frumoasă cu care să se însoare, iar acum se întorcea conform sugestiei, ducând în brațe o femeie adevărată. Care mai era și frumoasă!

Totuși, poate nu era singură. Cu siguranță nu era. Se prezentase ca lady Muir. Asta îi dădea de înțeles că undeva, poate în sat, la o milă depărtare, exista lordul Muir. Ceea ce nu l-ar fi scutit, oricum, de corvoada de a fi tachinat. Ba chiar ar fi sporit șansele. Ar fi fost acuzat de cea mai naivă formă de calcul eronat.

Îi va lua mult timp până va reuși să treacă peste asta.

Gwen ar fi trăit cel mai jenant moment din viață, dacă gândurile

nu i-ar fi fost absorbite de durere. Se simțea și foarte jenată.

Nu numai că se lăsase dusă într-o casă străină – proprietatea unui om cu ceva notorietate, care n-o aștepta –, dar și pentru că fusese transportată de un străin masiv, morocănos, care nu făcuse nimic ca să-și ascundă disprețul față de ea, iar problema era că nu prea putea să-l învinuiască. Ea se purtase urât. Se făcuse de râs.

Se simțea strivită de toți mușchii aceia puternici pe care-i observase când venise spre ea, iar el avea un aer supărător de viril. Îi simțea căldura trupului prin hainele lui groase și prin ale sale. Percepea mirosul de colonie sau săpun de bărbierit, un miros masculin ușor incitant. Îl auzea respirând, chiar dacă nu găfâia din cauza epuizării. O făcuse să se simtă ca și cum ar fi fost imponderabilă.

Glezna îi pulsa puternic. Nu avea rost să continue să pretindă că va putea să meargă pe jos până la Vera, după ce va depăși primele puseuri de durere.

O, dar acest bărbat era chiar nesuferit. Și tăcut. Nici măcar nu confirmase sau negase că e ofițer. Și nu se angaja în conversație, deși, sinceri să fim, probabil pentru că își controla respirația ca s-o poată duce în brațe.

Dumnezeule, va avea coșmaruri inspirate de această pățanie mult timp de-acum înainte. Se îndrepta spre ușa deschisă de la Penderris Hall, care părea un conac foarte mare și impunător. El, așa cum se așteptase, nu ținuse seama de dorința ei de a fi dusă la trăsură ca să evite să intre în casă. Spera doar ca ducele să nu fie prin preajmă când vor intra în casă. Poate cineva din slujba sa va chema o trăsură s-o ducă înapoi la Vera. S-ar fi mulțumit chiar și cu o cabrioletă.

Lordul Trentham urcă treptele și se întoarse într-o parte ca să poată bate în ușă. Aceasta fu deschisă imediat de un bărbat sobru, în negru, așa cum erau majordomii din întreaga lume. Omul se dădu la o parte fără comentarii când lordul Trentham o transportă în camera de zi placată cu marmură alb-negru.

– Avem un soldat rănit aici, Lambert, îi spuse lordul Trentham, fără urmă de umor în glas. O voi duce în salon.

– O, nu, te rog...

– Să trimit după doctorul Jones, milord? Întrebă majordomul.

Dar, înainte ca lordul Trentham să poată răspunde sau ca Gwen să mai protesteze, apărură un bărbat înalt, subțire, blond, extrem de frumos, cu ochi verzi batjocoritori și una din sprâncene ridicată. *Ducele de Stanbrook*, se gândi Gwen cu o strângere de inimă. Nu și-ar fi putut imagina o scenă mai degradantă, oricâte eforturi ar fi făcut.

– Hugo, dragul meu, spuse domnul respectiv, cu o voce ușor tărăgănată „ai făcut-o, oricum”. Ești o minune. Ai găsit-o pe doamna pe plajă, ai și dat-o pe spate cu farmecul tău, ca să nu mai vorbim despre avere și titlu. Asta mă duce cu gândul la o scenă plină de afecțiune. Dacă aș fi fost artist, aș fi dat buzna la pânză și pensule să immortalizez evenimentul, spre încântarea descendenților tăi până la a treia și-a patra generație.

Lăsase în jos sprâncenele și ridicase un lornion la ochi în timp ce vorbea.

Gwen îl privi lung înainte de a i se adresa cu un ton demn.

– Mi-am luxat glezna, și lordul Trentham a avut amabilitatea de a mă aduce aici. Nu doresc să profit de ospitalitatea dumneavoastră mai mult decât este necesar, Înălțimea Voastră. Nu vă cer decât să-mi împrumutați un mijloc de transport care să mă ducă înapoi în sat, unde locuiesc. Sunteți ducele de Stanbrook, presupun?

Tânărul blond lăsă jos paharul, ridicând din nou o sprânceană.

– M-ați înălțat în rang, doamnă. Sunt flatat. Din fericire, nu sunt Stanbrook. Aș îndrăzni să spun că Lambert va chema o cabrioletă pentru dumneavoastră, dacă insistați, deși Hugo pare dornic să vă impresioneze cu forța sa, urcându-vă scara în brațe și ajungând în salon fără să găfăie.

– E bine că nu ești tu Stanbrook, Flavian, spuse un alt domn mai în vârstă, care veni din spatele camerei. Se pare că nu cunoști un lucru elementar despre ospitalitate. Doamnă, sunt de acord cu cele spuse de Hugo și de bunul meu majordom. Trebuie să fiți dusă sus în salon, să stați cu piciorul întins pe o sofa, în timp ce eu voi

trimite după medic să examineze starea gleznei. Apropos, sunt Stanbrook, la serviciile dumneavoastră. Trebuie să-mi spuneți pe cine să chem să vă însoțească. Soțul, poate?

O, nu, situația era din ce în ce mai jenantă. Dacă ar fi existat o gaură neagră în mijlocul holului, se gândi Gwen, ar fi fost fericită dacă lordul Trentham ar fi lăsat-o să cadă în ea. Ducele era, în linii mari, așa cum și-l imaginase: înalt, slab, elegant, cu trăsături fine, frumoase și părul negru care începuse să încărunească pe la tâmpile. Era curtenitor, în contrast cu ochii cenușii reci și vocea ca de gheață. Vorbea despre ospitalitate, dar o făcea să se simtă cea mai penibilă intrusă.

– Sunt văduva răposatului viconte Muir, i se adresă Gwen ducelui. Am fost invitată de doamna Parkinson să petrec o vreme în acest sat.

– Îmi amintesc că și-a pierdut recent soțul după o îndelungată suferință, spuse ducele. Dar mergeți sus, Hugo. Sper că voi avea plăcerea unei discuții cu dumneavoastră mai târziu, lady Muir, după ce veți primi îngrijirile cuvenite.

Spuse acestea ca și cum i-ar fi făcut cu adevărat plăcere. Sau poate suferința ei accentuată o împiedica să-l vadă așa cum este. Îi oferea ospitalitate și serviciile unui medic, de fapt.

Cum putea o gleznă luxată să provoace atâta durere? Sau poate era ruptă. Lordul Trentham se întoarse ca să urce scara. Îl auzi pe ducele de Stanbrook dând ordine să se trimită imediat după doctor și după Vera. Domnul cu lornion, cel care-i vorbise afectat, ușor tărăgănat, părea să se ofere chiar el să facă asta.

Salonul se golise. Slavă Domnului! Era o încăpere spațioasă, pătrată, cu pereți de brocart de culoarea vinului, cu portrete în rame masive suflate cu aur și un șemineu sculptat, față în față cu ușa. Tavanul boltit era pictat cu scene mitologice. Mobilierul era deopotrivă elegant și somptuos. Ferestrele înalte dădeau spre pajiștile încercuite cu garduri, dar, fără îndoială, lăsau să se vadă de la distanță stâncile și marea. Un foc ardea în șemineu, iar căldura camerei făcea ca ușile să nu pară atât de reci.

Gwen studie rapid încăperea și simți din plin umilința de a fi

neinvitată și nedorită într-o astfel de casă, dar deocamdată nu avea rost să solicite din nou să i se împrumute o trăsură care s-o ducă înapoi la Vera.

Lordul Trentham o așeză pe o sofa din brocart, apoi luă o pernă să i-o pună sub glezna accidentată.

– O! strigă ea, botinele mele vor murdări sofaua.

Asta fu picătura care umplu paharul. Dar el n-o lăsă să-și coboare picioarele pe podea. Nici să se aplece să și le scoată. Insistă s-o facă el. Nu rosti niciun ordin, dar i-ar fi fost greu să îndepărteze acele mâini mari și brațe puternice sau să se facă auzită de acele urechi surde.

Lordul făcuse un gest plin de amabilitate, admise ea cam fără voie, dar trebuia oare să arate cât îi dis plăcea acest lucru?

Îi descheie șireturile de la botina stângă și îi scoase fără nicio problemă, apoi o lăsă pe podea. Cu cealaltă merse mai încet. Gwen își dezlegă panglicile bonetei, și o scoase de pe cap, apoi o așeză pe sofa, ca să-și poată rezema capul pe braț. Închise ochii, ca și cum ar fi fost cuprinsă de un nou val de durere. El avea mâini surprinzător de moi, dar, după ce îi scoase botina, îi așeză piciorul pe o pernă, alinându-i durerea.

După aceea îi simți mâinile sub fustă, pentru a-i scoate batista pe care i-o înfășurase la genunchi mai devreme. Rulă apoi în jos ciorapul rupt și i-l scoase de pe picior.

Mâinile lui calde îi cercetară umflătura.

– Nu cred că e ceva rupt – spuse lordul Trentham –, dar nu pot fi sigur. Trebuie să ții piciorul ridicat până la venirea doctorului. Rana de la genunchi e superficială și se va vindeca în câteva zile.

Ea își deschise ochii pe deplin conștientă de piciorul gol, dezgolit pe pernă. Lordul Trentham stătea cu mâinile la spate, cu picioarele încălțate în cizme, ca un adevărat militar care se relaxa. Ochii lui negri o țintuiau cu privirea, iar chipul îi era crispat. De bună seamă îi dis plăcea prezența ei aici. Încercase din rășputeri să evite acest lucru. Nu-i plăcea ca prezența ei să nu fie agreată.

– Majoritatea femeilor nu suportă durerea, remarcă el. Tu se pare că ești diferită.

Chiar dacă îi minimaliza suferința, o și complimenta. Oare se aștepta ca ea să afișeze un surâs?

– Lord Trentham, uiți că femeile dau naștere copiilor. Se spune că durerile nașterii sunt cele mai grele.

– Ai copii? se interesă el.

– Nu. Ea închise ochii din nou și aparent fără motiv continuă să dezvolte un subiect despre care nu vorbea aproape niciodată, nici măcar cu cei apropiați. L-am pierdut pe cel conceput. S-a întâmplat după ce am fost aruncată de pe cal și mi-am rupt piciorul.

– Cum, călăreai fiind însărcinată?

Era o întrebare oportună, chiar dacă i se părea ușor imper-tinentă.

– Eram la proba de garduri, îi spuse ea, și inclusesem câteva pe care nici Vernon – soțul meu –, nici eu nu le mai săriserăm înainte. Calul lui a reușit. Al meu a ratat, iar eu am fost aruncată din șa.

Urmă o tăcere scurtă. De ce Dumnezeu îi spusese toate astea?

– Soțul tău știa că ești însărcinată?

Întrebarea i se părea mult prea intimă, dar ea o provocase.

– Sigur că da. Eram în a șasea lună de sarcină.

Iar acum el va gândi tot felul de lucruri care nu-i făceau onoare lui Vernon, fără însă a le înțelege. I se părea nedrept să-i facă asemenea confidențe de vreme ce nu era pregătită să se lanseze în explicații amănunțite. Se pare că nu făcuse decât să se pună singură într-o lumină proastă din clipa în care îl văzuse și se crispă de teamă.

– Era un copil dorit? se interesă el.

Ea deschise ochii brusc, privindu-l fără să scoată o vorbă. Ce rost avea întrebarea asta? Ochii lui erau dur, acuzatori, critici, dezaprobatori. Dar la ce se așteptase? Prin felul cum prezentase lucrurile, lăsase impresia că ea și Vernon fuseseră necugetați și iresponsabili. Era timpul să schimbe subiectul.

– Domnul blond de jos este și el invitat la Penderis? Am nimerit în toiul unei petreceri?

– E viconte de Ponsonby, spuse el. Sunt șase invitați aici, în afară de Stanbrook. Ne adunăm aici câteva săptămâni pe an.

Stanbrook și-a deschis casa pentru noi vreme de câțiva ani în timpul războiului, dar și ulterior, în timp ce ne refăceam după rănilor suferite.

Gwen îl privi cu atenție. Nu exista niciun semn exterior vizibil care să-i fi sugerat că lordul Trentham fusese atât de mult timp rănit. Dar nu se înșelase în privința lui. Era militar.

– Ați fost sau sunteți ofițeri cu toții?

– Da. Cinci dintre noi în ultimele războaie, Stanbrook în cele anterioare. Fiul lui a luptat și a murit în războaiele napoleoniene. A, da, cu puțin timp înainte ca ducesa să se arunce de pe stâncă, punându-și capăt zilelor.

– Iar cea de-a șaptea persoană?

– O femeie, văduva unui ofițer de supraveghere, care a fost torturat până la moarte după capturare. Ea a asistat la scena împușcării lui.

– Oh! exclamă Gwen.

Acum se simțea mai rău ca oricând. I se părea și mai teribil decât să apară la o petrecere oarecare. Iar glezna ei scrântită părea de-a dreptul jalnică în comparație cu ceea ce trebuie să fi îndurat ducele și cei șase invitați.

Lordul Trentham luă un șal de pe spătarul celui mai apropiat scaun și acoperi piciorul rănit al lui Gwen. În clipa aceea ușile salonului se deschiseră, și în încăpere intră o femeie aducând o tavă cu ceai. Părea o doamnă, nu o menajeră. Era înaltă și stătea foarte drept. Avea părul blond strâns la spate într-un coc, dar simplitatea chiar severitatea stilului îi accentua osatura perfectă a feței ovale, cu pomeții fin sculptați, nasul drept, ochii albastru-verzui înconjurați de gene cu o nuanță mai închisă decât părul. Gura cu buze mari, generoase. Era frumoasă, chiar dacă fața ei părea sculptată în marmură. Nu numai că arăta de parcă n-ar fi zămbit niciodată, ci lăsa și impresia că era incapabilă să-o facă, deși ar fi vrut. Ochii îi erau mari, nefiresc de mari, și avea o expresie calmă.

Veni spre sofa ca să așeze tava pe masă, lângă Gwen, dar lordul Trentham i-o luă din mâini.

– Mă ocup eu, Imogen, spuse el.

– George s-a gândit că ți se va părea necuviincios să rămâi singură în cameră cu un domn necunoscut, lady Muir, zise doamna, chiar dacă te-a salvat și te-a cărat până aici. Am fost desemnată însoțitoarea ta. Vocea ei era mai mult calmă decât rece.

– Doamna este Imogen, lady Barclay, care nu consideră niciodată nepotrivit să stea la Penderris cu șase bărbați, fără însoțitoare, spuse lordul Trentham.

– Mi-aș încredința viața oricăruia dintre cei șase sau tuturor, zise lady Barclay înclinând curtenitor din cap spre Gwen. Așa este, asta am făcut. Pari jenată. Nu e cazul. Cum ți-ai luxat glezna?

Turnă trei cești de ceai în timp ce Gwen îi povesti ce se petrecuse. Aceasta era, așadar, doamna care asistase la torturarea soțului ei. Gwen avea o vagă idee despre chinurile prin care trecuse de atunci în fiecare minut al existenței. Probabil se va întreba întotdeauna dacă ar fi putut face ceva să preîntâmpine dezastrul. Așa cum Gwen își puneă această întrebare în legătură cu moartea lui Vernon.

– Nu mă simt în largul meu, conchise ea.

– Te înțeleg, o asigură lady Barclay. Dar i se putea întâmpla oricui. Mereu coborâm și urcăm de la plajă, iar panta aceea e destul de înșelătoare chiar și fără pietrele care-ți fug de sub picioare.

Gwen se uită la lordul Trentham care aparent își sorbea ceaiul fixând-o cu privirea.

Era, realiză ea oarecum surprinsă cu un tremur ușor, un bărbat teribil de atrăgător. I se părea prea masiv pentru a fi elegant sau grațios. Avea părul prea scurt ca să poată îndulci duritatea trăsăturilor sau linia aspră a maxilarului. Gura îi era prea dreaptă și dură ca să poată fi senzuală. Ochii prea negri și pătrunzători ca s-o poată face pe o femeie să se piardă în ei. Nu avea nimic care să sugereze șarm, umor sau căldură umană.

Și totuși...

Și totuși avea o aură pronunțată de virilitate.

Ar fi o experiență extraordinară să fii în pat cu el, se gândi ea.

Ideea aceasta o șocă până în adâncul ființei sale. În cei șapte ani de la moartea lui Vernon respinsese orice gând legat de alt bărbat sau de căsătorie și nu se gândise în viața ei la vreun alt

bărbat în alt context. Oare această atracție neașteptată și ridicolă avea ceva în comun cu valul neașteptat de singurătate care o năpădise pe plajă chiar înainte de întâlnirea cu el?

Făcu conversație cu lady Barclay, în timp ce aceste gânduri stranii îi zumzăiau în cap. Dar în realitate îi era greu să se concentreze complet asupra cuvintelor sau a gândurilor. Durerea, după cum își amintea acum, de când își luxase piciorul, nu se limita la partea afectată, ci zvâcnea peste tot până când persoana respectivă nu mai știa ce să facă.

Lordul Trentham se ridică imediat ce ea își termină ceaiul, luă un șervet nefolosit de pe tava de ceai și se îndreptă spre un bufet lateral unde se pare că găsi o cană cu apă rece printre carafele cu lichior. Se întoarse cu șervetul ud din care storsese aproape toată apa, îl întinse pe fruntea lui Gwen, ținându-l acolo cu o mână. Ea își așeză ceafa pe pernă din nou și închise ochii.

Îi făcea bine răcoarea mâinii lui, chiar și presiunea acesteia.

Unde era acea brută insensibilă din urmă cu câteva ore?

– Am sperat să-i distrag atenția făcând conversație, interveni lady Barclay. E palidă ca o stafie, biata de ea. Dar n-a gemut, nu s-a văitat. Mi-a câștigat admirația.

– Cu siguranță, doctorul Jones se mișcă greu, remarcă lordul Trentham.

– Va veni imediat ce va fi posibil, îl asigură lady Barclay. Așa s-a întâmplat întotdeauna. Și nu există doctor mai bun în lume.

– Lady Muir a mai suferit un accident la același picior, preciză lordul Trentham. Aș îndrăzni să afirm că nu are dureri cumplite.

Vorbeau despre ea de parcă n-ar fi fost acolo, își spuse Gwen. Dar pe moment nu-i păsa. Încerca să facă abstracție cât putea de senzația de durere.

Și, după cum a observat, răzbătea o anume căldură din glasurile lor. De parcă își făceau într-adevăr griji pentru ea.

Chiar și așa își dori ca medicul să vină cât mai curând, ca să-l poată ruga pe ducele de Stanbrook să-i împrumute o trăsură s-o ducă la Vera.O, cum detesta să depindă de cineva!

Capitolul 3

Când Flavian s-a întors cu doctorul, a adus-o și pe doamna Parkinson. Aceasta s-a grăbit să intre prima în salon. A făcut o mică reverență spre Imogen și Hugo, asigurându-i că Înălțimea Sa a fost bunătatea întruchipată, că ei sunt la fel de amabili, că ea însăși îi va rămâne îndatorată lordului Ponsonby pentru restul zilelor sale fiindcă i-a transmis imediat vestea despre accidentul celei mai dragi prietene și că a insistat s-o aducă aici în trăsura Înălțimii Sale, chiar dacă ea ar fi fost fericită să vină pe jos de la o distanță de zece ori mai mare, dacă ar fi fost necesar.

— Aș fi mers pe jos cinci, nu... zece mile de dragul lui lady Muir, îi asigură ea, chiar dacă a fost o imprudență din partea ei să calce pe pământurile Înălțimii Sale, deși eu am prevenit-o în mod special ca nu cumva să deranjeze acest ilustru *pair* ereditar. Înălțimea Sa ar fi fost perfect îndreptățit să-i refuze intrarea la Penderris, chiar dacă îndrăznesc să spun că ar fi ezitat s-o facă, după ce ar fi aflat că e vorba despre lady Muir. Presupun că acestui fapt îi datorez onoarea de a călători în trăsură, pentru că o asemenea cinste nu mi s-a mai făcut până acum, chiar dacă domnul Parkinson a fost fratele mai mic al lui sir Roger Parkinson și era al patrulea pe linia descendenței la titlu, după cei trei fii ai fratelui său.

Numai după ce rosti acest discurs remarcabil uitându-se când la Imogen, când la Hugo, doamna se întoarse spre prietena sa cu mâinile strânse la piept.

Hugo și Imogen schimbă priviri inexpresive. Flavian abia intrase și stătea nemișcat, arborând un aer plictisit.

— Gwen! strigă doamna Parkinson. O, biata mea Gwen! Ce-ai

pătit? N-am știut ce să mai fac de îngrijorare când am văzut că nu te întorci de la plimbare într-o oră. M-am temut de ce e mai rău și mi-am făcut reproșuri că nu m-am simțit îndeajuns de bine ca să te pot însoți. Ce făceam dacă ai fi avut un accident fatal? Ce i-aș fi spus contelui de Kilbourne, dragul tău frate? N-a fost frumos din partea ta să-mi provoci astfel de emoții. Toate acestea, desigur, pentru că te iubesc atât de mult.

– Mi-am luxat glezna, asta-i tot, Vera, îi explică lady Muir. Dar, din nefericire, mi-e imposibil să mă deplasez, cel puțin deocamdată. Sper că nu voi abuza prea mult de ospitalitatea ducelui. Sunt convinsă că va avea amabilitatea de a trimite trăsura înapoi, în sat, cu noi două, imediat ce doctorul îmi va examina glezna și o va imobiliza.

Doamna Parkinson își privi îngrozită prietena și lăsă să-i scape un țipăt ușor, strângându-și mâinile la piept.

– Nici să nu te gândești că vei putea fi deplasată! protestă ea. O, biata mea, Gwen, ți-ai putea agrava starea piciorului, din cauza nesăbuiței! Ai deja acel șchiopătat nefericit de la accidentul anterior și asta i-a împiedicat probabil pe domni să te curteze, după moartea dragului lord Muir. Pur și simplu nu mai trebuie să riști, astfel vei rămâne complet șchioapă. Am fost asigurată că Înălțimea Sa mi se va alătura în acest demers de a insista să rămâi aici până ți se vindecă glezna. Nu trebuie să-ți faci probleme, nu te voi neglija. Voi veni zilnic să-ți țin companie. Ești cea mai dragă prietenă din lume. De bună seamă că doamna aceasta și acest domn, ca și viconte de Ponsonby te vor convinge să rămâi.

Le zâmbi cu grație lui Imogen și lui Hugo, iar Flavian, mai plictisit ca oricând, făcu prezentările.

Probabil, doamna Parkinson avea o vârstă apropiată de cea a lui lady Muir, își spuse Hugo, chiar dacă trecerea timpului o marcase mai mult. În timp ce lady Muir era încă frumoasă, deși trecuse de treizeci de ani, orice pretenție de frumusețe ar fi avut doamna Parkinson era de domeniul trecutului. Era și cam plinuță, iar o mare parte din grăsime i se adunase dizgrațios sub bărbie, la piept și pe șolduri. Părul castaniu-închis își pierduse strălucirea

tinerească pe care se presupune că ar fi avut-o vreodată.

Lady Muir vru să spună ceva. Evident era descumpănită de sugestia de a rămâne la Penderris. Oricum fu împiedicată să-și exprime sentimentele, pentru că ușa se deschise din nou și intrară George și doctorul Jones, medicul pe care acesta îl cunoscuse la Londra cu ani în urmă, când își deschisese ușa casei pentru șase dintre ei și pentru alții care rămăseseră mai puțin timp în casa lui. Doctorul îi îngrijise de-atunci pe săracii care nu-și puteau permite să plătească onorariul, dar și pe cei bogați care aveau posibilitatea să-i plătească.

— Iată-l pe doctorul Jones, lady Muir, zise George. Este cel mai bun medic, vă asigur. Puteți avea încredere deplină în el. Imogen, ești atât de bună să rămâi aici cu lady Muir? Noi, ceilalți, ne vom retrage în bibliotecă. Doamnă Parkinson, vă pot oferi un ceai și prăjituri acolo? Ați fost foarte amabilă să veniți imediat cu Flavian și doctorul.

— Eu ar trebui să rămân cu lady Muir, protestă doamna Parkinson, lăsându-se totuși condusă spre ușă. Dar nervii îmi sunt întinși la maximum, Înălțimea Voastră, după ce mi-am îngrijit soțul atât de mult timp. Doctorul Jones vă va spune că am fost în pragul colapsului după moartea lui. Nu știu cum voi putea s-o îngrijesc pe draga lady Muir acasă la mine, deși sunt mai mult decât dornică s-o fac, după cum vă închipuiți. Mă simt responsabilă pentru ce s-a întâmplat. Dacă aș fi fost cu ea, așa cum ar fi trebuit, dacă n-aș fi fost atât de demoralizată azi-dimineață, aș fi ținut-o la distanță de Penderris. Regret că v-a încălcat teritoriul, deși presupun că a fost mai degrabă necugetat decât deliberat.

În momentul următor, George închise ușile salonului, îndreptându-se cu doamna Parkinson spre parter. Hugo și Flavian veneau în urma lor.

— Vă fi plăcerea mea s-o găzduiesc pe lady Muir aici, doamnă, până va putea să meargă din nou, spuse George. Iar doctorul mi-a confirmat că sunteți la capătul puterilor după ce v-ați îngrijit cu devotament soțul în îndelungata sa suferință.

— Îi sunt recunoscătoare, l-a încredințat doamna Parkinson.

Desigur, voi veni zilnic s-o văd pe lady Muir.

– Sunt încântat să aud asta, doamnă, zise George, făcându-i semne majordomului să deschidă uşile bibliotecii. Trăsura mea vă va sta la dispoziţie.

Flavian şi Hugo schimbă priviri, iar primul ridică dintr-o sprânceană. *Să ne strecurăm acum afară, cât se mai poate?* păreau să spună privirile lor.

Hugo strânse din buze. Era tentant. Dar îi urmă pe George şi pe invitatul său în bibliotecă, iar Flavian ridică din umeri şi veni după el.

– Regret din suflet că am abuzat de ospitalitatea dumneavoastră, Înălţimea Voastră, îl asigură doamna Parkinson pe George. Dar nu am obiceiul să abandonez o prietenă la nevoie. Astfel că voi accepta amabila dumneavoastră ofertă de a veni zilnic cu trăsura, deşi aş prefera să merg pe jos. Nu vă voi deranja pe dumneavoastră sau pe invitaţi cât voi fi aici. Pe lady Muir o voi vizita. Desigur, nu mă aştept să fiu invitată zilnic la ceai.

O menajeră tocmai intrase şi aşezase o tavă pe un birou mare, situat lângă fereastră.

Nu era surprinzător, îşi spuse Hugo, că doamna Parkinson cultiva prietenia lui lady Muir. Era, la urma urmei, văduva unui lord şi sora unui conte, în vreme ce doamna Parkinson nu era decât o linguşitoare. Nu înţelegea însă motivul pentru care lady Muir se împrietenise cu ea. Îi făcuse impresia că era trufaşă şi cu nasul pe sus. Nu-l atrăsese la ea decât frumuseţea incontestabilă. Chiar dacă făcuse haz de propria situaţie dificilă după ce îi ceruse s-o lase jos, simţise că-i este îndatorată. Apoi în final ea ceruse să fie dusă în braţe. Dar cândva îşi pierduse sarcina, dintr-o nesăbuiţă incredibilă şi din neglijenţa soţului. Era genul de femeie din pătura de sus, pe care el îl dispreţuia cel mai mult. Părea preocupată doar de propria persoană. Şi totuşi era prietena doamnei Parkinson. Poate îi plăcea să fie linguşită.

Bietul George trebuia să suporte singur povara conversaţiilor, întrucât el, Hugo, stătea tăcut, îmbufnat, regretând că se opriese ceva mai devreme pe acea porţiune de stâncă în loc să fi venit

direct acasă. Iar Flavian era în fața unui raft și frunzărea o carte cu aerul său disprețuitor. Ca de obicei, Flavian își manifesta foarte bine disprețul. Nici măcar nu trebuise să scoată vreo vorbă. Asta i se părea foarte nedrept față de George.

– O cunoașteți de mult pe lady Muir, doamnă Parkinson? o întrebă Hugo.

– O, milord, spuse ea lăsând jos ceașca și farfurioara ca să-și strângă din nou mâinile la piept, ne cunoaștem dintotdeauna. Am debutat în societate la Londra, pe când eram tinere. Am fost prezentate reginei în aceeași zi și am dansat după aceea la balul de debut al fiecăreia. Oamenii au fost suficient de generoși ca să ne considere cele mai frumoase domnișoare de la târgul de căsătorii din anul acela, deși cred că, după părerea mea, erau doar amabili. Chiar dacă pe-atunci nici eu nu eram lipsită de frumusețe. Aș fi putut să mă mărit cu un marchiz sau viconte, dacă aș fi dorit, sau cu unul dintre baroni. Dar m-am îndrăgostit până peste cap de domnul Parkinson și n-am regretat viața strălucitoare pe care aș fi putut s-o duc alături de un gentleman cu titlu și cu un venit de zece mii de lire sau mai mult pe an. Nu este nimic mai important în viață ca o dragoste romantică, deși aceasta se manifestă față de fratele mai mic al unui baronet.

Oare cum murise Muir, se gândi Hugo care dăduse frâu liber gândurilor. N-o întrebă.

Doctorul fu condus în cameră și confirmă suspiciunea lui Hugo că glezna pacientei era serios luxată, deși nu părea că ar fi ruptă sau fracturată. Cu toate acestea era imperios necesar ca ea să-și odihnească piciorul și să nu-și sprijine greutatea pe el cel puțin o săptămână.

Clubul Supraviețuitorilor va trebui să se extindă, să includă încă un membru, chiar dacă era temporar. George o lăsă pe doamna Parkinson să câștige, oferindu-i ocazia de a reveni pe parcursul sederii lui lady Muir acolo.

Doamna Parkinson fu singura care se arătă mulțumită de verdict, chiar dacă la momentul respectiv își usca ochii cu batista și ofta de zor.

Ar fi fost mai bine dacă nu m-aș fi dus la plajă în ziua aceea, își spuse din nou Hugo. Glumele din seara trecută fuseseră destul de incisive. Lui Dumnezeu îi plăcea uneori să facă o glumă și s-o prezinte într-o lumină aparte.

Noua luxație fusese agravată pe fondul gleznei rupte, prost vindecate.

– Chiar aș fi vrut să am o discuție cu primul medic care v-a fixat glezna, spuse doctorul Jones pe un ton sever, după ce îi explică lui Gwen situația.

I-a ordonat să nu pună piciorul jos cel puțin o săptămână, să-l țină ridicat tot timpul, nici măcar pe un scaun mai jos, ci oricând îi era posibil să-l mențină ridicat la nivelul inimii.

Ar fi trebuit să fie un verdict cam pesimist, oricum l-ai fi privit. Chiar și acasă, perspectiva de a rămâne atâta timp inactivă ar fi fost enervantă. Iar acasă la Vera, altă săptămână fără nicio scăpare din compania gazdei și a prietenelor sale, ar fi semănat mai degrabă cu o condamnare de a sta în Purgatoriu. Dar, chiar și asta ar fi părut un paradis în comparație cu realitatea cu care se confrunta. Trebuia să petreacă cel puțin o săptămână la Penderris Hall ca musafir al ducelui de Stanbrook.

Era nevoită să petreacă o vreme alături de o adunare alcătuită din bărbați și o singură femeie, care petrecuseră luni întregi aici refăcându-se după rănilor suferite în război. Cu siguranță era un grup bine sudat. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit ei era prezența nedorită a unui intrus, căruia i se acordau îngrijiri pentru o biată gleznă luxată.

O, era un adevărat coșmar!

Se simțea umilită, avea dureri, îi era dor de casă... Dar mai presus de toate acestea era furioasă. Furioasă pe sine, că mersese în continuare de-a lungul plajei după ce observase ce teren dificil străbătea și pentru că se hotărâse să urce acea pantă înșelătoare. Avea glezna slabă. Își cunoștea limitele și de obicei era destul de atentă la mișcările pe care le făcea.

Totuși, era supărată, de fapt, furioasă pe Vera. Ce doamnă adevărată i-ar fi închis în nas ușa casei prietenei pe care o

implorase să vină să-i țină companie și să-i alunge durerea și tristețea, numai pentru că prietena ei suferise un accident ușor? Reacția ei n-ar fi trebuit să fie total diferită? Dar Vera fusese jenant de servilă și de lipsită de eleganță sugerând ca Gwen să nu fie transportată acasă la ea. Chiar dacă îl bârfise pe ducele de Stanbrook, fusese peste măsură de emoționată că i se oferise ocazia să vină astăzi aici, la Penderris, în trăsura lui cu blazon, ca s-o vadă ceilalți locuitori ai satului. Întrevăzuse șansa de a deveni vizitator zilnic pentru următoarea săptămână și abia așteptase asta, fără nicio considerație pentru starea de spirit a lui Gwen.

Gwen s-a consolată la gândul că va sta la pat în camera de oaspeți care-i fusese destinată. Lordul Trentham o adusese acolo și o așezase pe pat, apoi o părăsise fără o vorbă. Întrebuse dacă avea nevoie de ceva, dar atât vocea, cât și chipul îi fuseseră lipsite de expresie și era clar că nu se aștepta ca ea să-și exprime vreo dorință.

O, nu trebuia să cedeze tentației de a transfera toată vina pentru disconfortul său asupra ocupanților conacului Penderris Hall. O acceptaseră și fuseseră extrem de amabili cu ea. Lordul Trentham o cărase în brațe de la plajă până acasă, iar mâinile lui fuseseră surprinzător de blânde când îi scosese botinele. Îi adusese acel servet ud, pe care i-l apăsase pe frunte, tocmai când durerea amenința să scape de sub control. N-avea niciun motiv să-l antipatizeze pe acest bărbat.

Voia doar să n-o trateze ca pe o școlăriță răzgâiată, capricioasă. O servitoare i-a distras atenția după o vreme. A mai adus ceai și i-a dat de știre că îi fuseseră aduse din sat lucrurile ei, care se aflau acum în dressingul din încăperea de lângă dormitorul ei.

Acceași menajeră a ajutat-o să se spele și să se schimbe într-o rochie adecvată pentru seară. I-a periat părul și i-a aranjat coafura. Apoi a părăsit încăperea, iar Gwen s-a întrebat ce se va întâmpla în continuare. Spera din tot sufletul că va putea rămâne în camera sa și că menajera îi va aduce o tavă cu mâncare la cină.

Dar speranțele ei au fost curând năruite.

O bătaie în ușă a fost precedată de apariția lordului Trentham, mare și splendid într-o jachetă elegantă pentru seară. Avea o privire

dură. Nu, asta nu era drept. Gwen s-a gândit că figura lui era aspră chiar și în repaus. Avea aerul unui luptător neînfricat. Arăta de parcă frumusețile lumii civilizate nu erau importante pentru el.

– Ești gata să cobori? o întrebă el.

– Oh! exclamă ea. Aș prefera să rămân aici, lord Trentham, să nu deranjez pe nimeni. Dacă nu vă cer prea mult, v-aș ruga să cereți să mi se trimită o tavă cu ceva de mâncare. Ea îi zâmbi.

– Cred că ar fi prea mare deranj, doamnă, răspunse el. Am fost trimis să vă aduc jos.

Gwen simți cum încep să-i ardă obraji. Ce umilitor! Și ce răspuns lipsit de maniere! Nu-l putea formula altfel? I-ar fi putut spune că n-ar deranja pe nimeni cu prezența ei. Ar fi putut merge până acolo încât să-i dea asigurări că ducele și invitații săi abia așteptau compania ei!

Ar fi putut să-i zâmbescă măcar.

El veni spre pat, se aplecă asupra ei și o ridică în brațe. Gwen îi puse o mână pe după gât și-l privi în față, chiar dacă era jenant de aproape. Ea își putea controla reacțiile chiar dacă el nu reușea.

– Ce faceți cu toții în timpul acestor reuniuni? îl întrebă ea politicos. Amintiri de război?

– Asta ar fi o nebunie, zise el.

Întotdeauna era așa de grosolan? Sau atitudinea lui se datora faptului că n-o suporta și nu putea să fie politicos cu ea? Dar ar fi putut s-o ducă în sat în loc s-o aducă aici. Se vedea că era un gigant pentru care greutatea ei nu conta.

– În mod voit eviți orice mențiune despre război? îl întrebă în timp ce cobora scările cu ea în brațe.

– Am suferit în locul acesta, îi spuse el. Ne-am vindecat aici. Ne-am dezvelit sufletele aici unul în fața celuilalt. Plecarea de-aici a fost cel mai dureros lucru pe care l-am făcut de mult timp, poate în întreaga mea viață. Dar a fost necesar dacă voiam ca viețile noastre să capete din nou sens. Totuși, o dată pe an ne întoarcem ca să fim din nou sau să ne hrănim cu iluzia că suntem întregi.

Fu un discurs lung pentru lordul Trentham. Dar n-o privi cât timp îl rosti. Vocea lui suna nestăpânit, plină de resentimente. O

punea din nou într-o lumină nefavorabilă. Îi sugera faptul că ea era o doamnă răsfățată, care nu avea cum să înțeleagă suferințele îndurate de el și prietenii săi. Sau faptul că suferințele nu se sfârșeau vreodată, că acela care le suporta va fi marcat pe vecie de ele. Înțelegea asta. Când rănilor se vor vindeca, totul va reintra în normal. Persoana respectivă va fi din nou întreagă. Asta avea sens. Vindecarea ei nu fusese completă după ce i se sudase piciorul. I-l fixaseră prost. Totuși, nu s-ar fi simțit întreagă, chiar dacă piciorul i s-ar fi sudat bine. Își pierduse copilul nenăscut ca urmare a căderii de pe cal. Se putea spune chiar că și-a ucis copilul. Iar Vernon n-a mai fost același om după cele întâmplate, chiar dacă ea îl implorase să-i răspundă.

În urma unei răni profunde, persoana respectivă rămâne întotdeauna cu o slăbiciune, o vulnerabilitate în locul care fusese întreg și puternic înainte.

O, înțelegea asta prea bine!

Lordul Trentham a dus-o în salon și a așezat-o pe aceeași sofa. Dar de data aceasta camera nu era goală. Se mai aflau șase oameni acolo, în afară de ei doi. Ducele de Stanbrook era primul, lady Barclay a doua, viconteles Ponsonby al treilea. Gwen se întrebă în treacăt ce răni avusese acesta din urmă. Arăta uluitor de frumos, cu un fizic perfect, tot așa cum lordul Trentham părea masiv și lipsit de orice defect fizic.

A devenit evident ce nu era în ordine cu ceilalți când unul dintre ei s-a ridicat în picioare la apariția lui Gwen, folosindu-se de două cârje. Picioarele îi erau răsucite nefiresc printre cârje și părea că își sprijină mare parte din greutate în brațe.

– Lady Muir, zise ducele din locul său din fața căminului. Apreciez efortul pe care l-ați făcut să vă alăturați nouă. Îmi dau seama că nu v-a fost ușor. Sunt încântat să vă am oaspete în casa mea, chiar dacă regret împrejurările. Abia aștept să vă cunosc mai bine în săptămâna care vine. Vă rog să nu ezitați să-mi cereți tot ce vă trebuie.

– Vă mulțumesc, Înălțimea Voastră, spuse ea roșind. Sunteți foarte amabil.

Cuvintele lui erau cât se poate de curtenitoare, chiar dacă ducele era cam distant, auster. Dar cel puțin păstra aparențele. Spre deosebire de lordul Trentham, era un gentleman perfect. Și extrem de elegant.

– I-ați cunoscut pe Imogen, lady Barclay, și pe Flavian, viconte de Ponsonby, continuă el străbătând încăperea ca să-i aducă un pahar cu vin. Permiteți-mi să vi-l prezint pe sir Benedict Harper.

Făcu un gest spre bărbatul cu picioarele răsucite. Era înalt și slab, tras la față, cu trăsături ascuțite care cândva fuseseră frumoase. Acum vedeau o suferință prelungită și o durere profundă.

– Lady Muir.

– Sir Benedict. Gwen își înclină capul.

– Și Ralph, conte de Berwick, spuse ducele prezentându-i un tânăr chipeș, dacă ar fi făcut abstracție de cicatricea care-i brăzda o jumătate de față. Înclină din cap spre ea, dar nu-i vorbi, nici nu-i zâmbi.

Alt bărbat morocănos.

– Milord, i se adresă ea.

– Și Vincent, lord Darleigh, adăugă Înălțimea Sa.

Era un tânăr slab, cu părul blond, ondulat. Avea o figură deschisă, zâmbitoare și cei mai mari și mai frumoși ochi albaștri pe care-i văzuse Gwen vreodată. *În sfârșit, un tânăr destinat să frângă inimi tinere*, se gândi ea. Nu se vedea niciun semn de vreo rană la corp sau la suflet. Și era atât de tânăr! Dacă ar fi fost ofițer în război, probabil pe-atunci era un copil...

I se părea nepotrivit în grupul acesta. Era prea tânăr și lipsit de griji să fi suferit mult.

– Milord, spuse Gwen.

– Aveți vocea unei femei frumoase, lady Muir, spuse el. Și mi s-a confirmat că așa este. E o plăcere să vă cunosc! Imogen spune că sunteți teribil de jenată că vă aflați aici, dar nu trebuie să vă faceți probleme. Astăzi l-am trimis pe Hugo la plajă să vă găsească. El are binemeritata reputație de a nu da greș în nicio misiune, iar

aceasta n-a făcut excepție. A adus o rară frumusețe.

Gwen simți un șoc fără legătură cu ultimele lui vorbe. Într-adevăr, pentru câteva minute nici ea nu înțelese bine despre ce era vorba. Realiză brusc că, în pofida frumuseții ochilor săi și a faptului că părea să privească exact în direcția ei, lordul Darleigh era orb.

Poate asta este cea mai cumplită dintre toate suferințele, se gândi. Nu-și putea imagina ceva puțin mai rău decât pierderea vederii. Cu toate acestea el zâmbea și era încântător. Dar oare avea și sufletul la fel de senin? Era într-o câtva deconcertant în comportamentul său vesel acum când ea înțelegea nenorocirea care se abătuse asupra lui.

– Dacă Hugo ne-ar fi adus o gorgonă, Vincent, interveni contele de Berwick, n-ar fi fost nicio diferență pentru tine, nu?

– Ah, exclamă lordul Darleigh, întorcându-și privirea în direcția contelui și zâmbindu-i dulce: N-ar conta pentru mine, Ralph, așa e, cu condiția să aibă suflet de înger.

– Te-a atins, Ralph, zise viconteles Ponsonby.

Și acesta fu momentul în care Gwen auzi ecoul a ceea ce-i spusese viconteles Darleigh: L-am trimis astăzi pe Hugo la plajă să te găsească.... ne-a adus o frumusețe rară.

– Lordul Trentham a venit după mine? se miră ea. De unde știa că voi fi acolo? N-am planificat plimbarea asta.

– Ai face bine, Vincent, să-ți ții gura acasă, spuse lordul Trentham.

– Prea târziu, zise Ponsonby. Secretul tău trebuie dat în vileag, Hugo. Lady Muir, din mai multe motive, care i se par rezonabile, Hugo a decis să se însoare anul acesta. Singura sa problemă a fost alegerea. Fără îndoială este cel mai bun soldat al armatei britanice din ultimii douăzeci de ani. Slavă Domnului nu este cunoscut prin avansurile pe care le face sexului frumos. Când ne-a explicat situația sa seara trecută și a adăugat, ca un bărbat înțelept ce este, că n-a căutat mari iubiri, a fost sfătuit să caute în jur o femeie frumoasă, să-i explice că este lord și fabulos de bogat, și să-i sugereze să se mărite cu el. El a fost de acord să coboare pe plajă și să găsească o astfel de femeie. Și iată-te.

Dacă obrajii lui Gwen ar fi continuat să ardă, ar fi luat foc curând. Și toată jena și furia anterioare reveniră cu putere. Îl privi pe lordul Trentham care stătea țeapăn și drept ca un soldat în repaus, dar, de fapt, nu era așa; își ridică bărbia, iar ochii îi aruncară scânteii.

– Lord Trentham, i se adresă ea, să înțeleg că aceasta este maniera dumitale de a mă informa cu privire la starea și averea dumitale în prezența amicilor? Și să-mi faci o propunere de căsătorie?

El se uită fix la ea fără a spune un cuvânt. De fapt, nu i se dăduse ocazia.

– Doamnă, spuse lordul Darleigh, fixând-o din nou cu ochii săi albaștri, deși acum erau la fel de voalați ca și vocea sa. Am vorbit ca să-i amuz pe ceilalți. Abia după ce am rostit aceste cuvinte mi-am dat seama cât este de jenant pentru dumneata. Seara trecută am glumit și a fost o pură întâmplare că te aflai pe plajă, că te-ai rănit și că Hugo s-a nimerit să fie acolo să-ți ofere ajutorul. Te implor să ne ierți pe mine și pe Hugo. El nu are nicio vină pentru starea dumitale de jenă. Vina îmi aparține exclusiv. Gwen își așinti asupra lui privirea. Și râse.

– Scuze. Intuiesc latura hazlie a acestei coincidențe.

Dar nu era sigură că spune adevărul.

– Mulțumesc, doamnă. Tânărul lord părea că răsuflă ușurat.

– E timpul să punem capăt acestui subiect special de discuție, interveni sir Benedict. Unde locuiți, lady Muir? Când nu stați cu... doamna Parkinson?

– Locuiesc la Newburry Abbey, în Dorset. Mai exact, am primit ca zestre casa din mijlocul parcului. Locuiesc acolo cu mama. Fratele meu și soția sa locuiesc la abație. Este vorba despre contele Kilbourne.

– L-am cunoscut în treacăt în Peninsula, spuse lordul Trentham. Pe-atunci avea titlul de viconte. A fost trimis acasă dacă-mi amintesc corect, după ce echipa sa de recunoaștere a căzut într-o ambuscadă în munții Portugaliei; abia a scăpat cu viață. Și-a revenit complet?

– E bine, răspunse Gwen.

– Soția lui Kilbourne s-a dovedit a fi fiica pierdută a ducelui de Portfrey? se interesă ducele.

– Da, zise Gwen, Lily e cumnata mea.

– Am fost bun prieten în zilele apuse ale tinereții cu Portfrey, spuse ducele de Stanbrook.

– E căsătorit cu mătușa mea, zise ea. Aceste relații de familie sunt destul de complicate.

Ducele încuviință.

– Lady Muir, spuse el, cred că ar fi cel mai bine pentru dumneata dacă te-am scuti să stai la masă cu noi. Chiar dacă aș putea aduce un scaun pentru piciorul dumatăle, nu cred că ar fi potrivit. Doctorul a fost foarte categoric în recomandarea de a ține piciorul în sus săptămâna viitoare. Ca atare, vei cina aici. Sper că nu te deranjează. Nu te vom părăsi. Hugo a fost desemnat să-ți țină companie. Te asigur că nu-ți va împuia capul cu povești despre averea sa, cu sugestii să te măriți cu el ca să-ți asiguri o parte din avere.

Ea arboră un zâmbet rezervat.

– Sper că nu voi retrăi acele timpuri trecute, spuse lordul Darleigh cu mâhnire.

Ducele îi oferi brațul lui lady Barclay să iasă din încăpăre. Ceilalți îl urmară. Sir Benedict Harper, observă Gwen, nu-și folosea bastonul pe post de cârje, chiar dacă acestea păreau destul de solide să-i suporte greutatea. Preferă să meargă încet și cu durere, folosindu-le doar pentru a-și menține echilibrul.

Liniaștea care se așternu în salon, după ce ușa se închise în urma mesenilor, părea insuportabil de apăsătoare.

Capitolul 4

N-a avut nicio vină pentru acea glumă și acea coincidență ca ea să se fi aflat pe plajă tocmai în ziua aceea, își spuse Gwen. Numai că a simțit-o ca și cum ar fi avut. Ei îi displicuse, oricum. Fusesse teribil de jenată. Iar lordul Trentham părea să n-o agreeze. Probabil din cauză că fusese și el pus într-o situație penibilă. Ochii îi erau la ușă, de parcă își putea vedea amicii prin panourile acesteia, tânjind să se afle de partea cealaltă, alături de ei. Și ea își dorea același lucru la fel de mult.

– Va mai putea sir Benedict să meargă vreodată fără cârje? îl întreabă ea pentru a întrerupe tăcerea.

El strânse din buze și, pe moment, Gwen crezu că nu-i va răspunde.

– Toată lumea care se află dincolo de acești pereți, zise el într-un târziu, fără a scăpa din priviri ușă, ar rosti un categoric nu. Toată lumea l-a condamnat pentru refuzul său de a accepta să-i fie amputate picioarele, apoi pentru neacceptarea realității și resemnarea de a trăi tot restul vieții în pat sau în scaun cu roțile. Șase dintre cei aflați în casa asta ar paria o avere pe el. El jură că va fi în stare să și danseze într-o bună zi și se întreabă cine i-ar putea fi parteneră.

O, Dumnezeuule, se gândi ea după altă tăcere scurtă, aceasta va fi o bătlie pe viață și pe moarte.

– Te duci adesea să întâlnești lume la plajă? îl întreabă ea.

El se întoarse s-o privească.

– Niciodată. De câte ori am fost acolo n-am întâlnit niciun suflet care să nu aparțină acestei case. Până azi. Din glasul lui răzbătea o undă de reproș.

– În cazul acesta presupun că ar fost mai sigur să le spui asta amicilor care te tachinau. Referitor la faptul că vei cunoaște la plajă o femeie pe care s-o ceri în căsătorie.

– Da, le-am spus.

Ea îi zâmbi la început, apoi râse încet. Hugo o privi la fel de posomorât.

– E amuzant cu adevărat, zise ea, numai că de-acum încolo vei fi tachinat mereu. Iar eu sunt consemnată aici pentru o săptămână cel puțin, cu glezna luxată. Și, adăugă ea, când văzu că el tot nu zâmbește, atât eu, cât și dumneata vom fi teribil de jenați unul în compania celuilalt până când voi pleca în cele din urmă.

– Dacă l-aș putea strânge de gât pe tânărul Darleigh, fără a comite o crimă, aș face-o.

Gwen râse.

Iar tăcerea se lăsă din nou.

– Lord Trentham, chiar nu trebuie să-mi ții companie, știi, doar. Ai venit la Penderris să te bucuri de compania ducelui de Stanbrook și a invitaților săi. Aș spune că faptul de a fi suferit împreună atâta timp a creat o anume legătură între voi, iar eu, o intrusă, am tulburat această intimitate. Toată lumea a fost mai mult decât amabilă și curtenitoare cu mine, dar sunt hotărâtă să vă deranjez cât mai puțin, pe parcursul șederii mele aici. Vă rog să vă duceți în salon alături de ceilalți.

El continua s-o privească, ținându-și mâinile la spate.

– Îmi cereți să nesocotesc voința gazdei noastre? o întrebă el. N-o voi face, doamnă. Voi rămâne aici.

Lordul Trentham. Putea fi orice de la baron la marchiz, își spuse Gwen, chiar dacă nu auzise de el până atunci. Și, din câte afirmase viconte Ponsonby, era și extrem de bogat. Cu toate acestea, nu avea manierele unui om cu stare. Înclină din cap în direcția lui și hotărî să nu mai rostească niciun cuvânt înainte ca el să vorbească, chiar dacă astfel dădea dovadă și ea de impolitețe. Așa să fie.

Dar, înainte ca tăcerea să redevină apăsătoare, ușa se deschise și intrară doi servitori care aduseră o masă mai aproape de sofa și o aranjară. Câteva clipe mai târziu apărură alții cu tăvile încărcate.

Una îi fu așezată lui Gwen în poală, iar cealaltă pe masă, unde erau aranjate farfuriile pentru masa lordului Trentham.

Servitorii ieșiră în liniște, așa cum veniseră. Gwen se uită la supă și ridică lingura în timp ce lordul Trentham își ocupă locul la masă.

– Vă cer scuze pentru jena pricinuită de o glumă nevinovată, lady Muir. Una este să fii tachinat de prieteni, alta să fii umilit de străini.

Ea îl privi surprinsă.

– Îndrăznesc să afirm că voi supraviețui acestui chin.

El îi întoarse privirea, văzu că ea zâmbea și încuviință scurt, înainte de a se concentra asupra mâncării.

Ducele de Stanbrook are un bucătar excelent, își spuse Gwen, judecând după felul cum arăta supa din coadă de vacă.

– Căutați o soție, lord Trentham? întrebă ea. Aveți pe cineva anume în gând?

– Nu, spuse el. Dar vreau pe cineva de categoria mea: o femeie practică și capabilă.

Ea își ridică mirată privirea.

– Nu m-am născut gentleman, îi explică el. Titlul mi-a fost acordat în război pentru faptele mele. Tatăl meu a fost probabil unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia și în același timp un om de afaceri de succes. Dar nu avea nici titlu și nici dorința de a dobândi unul. Îi disprețuia pe aristocrați, considerându-i niște risipitori, dacă e să spunem adevărul. Voia să rămânem în locul de care aparținem. Nu am ținut întotdeauna seama de dorințele lui, dar în această privință sunt de acord cu el. Ar fi bine să-mi găsesc o soție potrivită.

Asta este explicația, se gândi Gwen.

– Cu ce te ocupi? îl întrebă ea dând deoparte bolul gol de supă și punându-și în față farfuria cu carne de vită și legume.

El o privi ridicând din sprâncene.

– Trebuie să fi fost un lucru extraordinar, spuse ea, dacă răsplata a fost un titlu de noblețe.

El ridică din umeri.

– Am condus un Forlorn Hope.

– Un Forlorn Hope? Cuțitul și furculița ei rămaseră suspendate deasupra farfuriei. Și ai supraviețuit?

– După cum se vede.

Ea îl privi admirativ, copleșită de uimire. Un Forlorn Hope era aproape întotdeauna o misiune de sinucidere, care se solda aproape invariabil cu un eșec. Dar se vede că el reprezentase o excepție, dacă fusese astfel răsplătit. Și, slavă Domnului, nu era nici măcar gentleman. Nu se întâlneau prea mulți ofițeri fără un titlu de noblețe.

– Nu vorbesc despre asta, spuse el tăind carnea. Niciodată.

Gwen continuă să-l privească preț de câteva minute înainte de a-și relua masa. Oare amintirile erau atât de dureroase, încât nu fuseseră estompate de răsplata primită? Cu acea ocazie fusese atât de groaznic rănit, că avusese nevoie de mult timp să se vindece?

Dar titlul, își dădu ea seama, era ceva care-l stingherea.

– De când ești văduvă? o întreabă el în încercarea de a schimba subiectul.

– De șapte ani.

– N-ai intenționat niciodată să te recăsătorești?

– Nu, îi răspunse ea, gândindu-se la acea singurătate apăsătoare pe care o simțise pe plajă.

– Atunci, l-ai iubit? o întreabă.

Da. Era adevărat. Dincolo de orice, îl iubise pe Vernon.

– Da, l-am iubit.

– Cum a murit?

Un gentleman n-ar fi pus o astfel de întrebare.

– A căzut peste balustrada unei galerii deasupra holului cu marmură din casă. A aterizat în cap și a murit pe loc.

Prea târziu și-a dat seama că i-ar fi putut răspunde așa cum făcuse și el cu puțin timp în urmă „nu vorbesc despre asta”. Niciodată.

El înghiți anevoie mâncarea. Dar ea știa ce voia s-o întrebe, înainte să deschidă gura din nou.

– La cât timp s-a întâmplat după ce-ai căzut de pe cal și ai pierdut copilul?

Ei bine, acum era obligată să se destăinuie.

– Un an. Poate mai puțin.

– Ai avut o căsnicie marcată în mod neobișnuit de violențe, îi spuse el.

Răspunsul ei nu avea nevoie de comentarii. Oricum, nu de un astfel de comentariu. Își așează cu zgomot cuțitul și furculița pe farfuria pe jumătate goală.

– Ești insolent, lord Trentham.

O, dar asta era greșeala ei. Prima lui întrebare fusese impertinentă. Ar fi trebuit să i-o spună atunci.

– Sunt, răspunse el. Nu așa se comportă un gentleman, nu? Sau un bărbat care nu este un gentleman când discută cu o lady. Nu m-am dezbărat niciodată de acest obicei; când vreau să aflu ceva, pun întrebarea. Nu este întotdeauna politicos, știu asta.

Ea își terminase mâncarea din farfurie, o pusese înapoi pe tavă și trăsesese spre ea farfuria cu budincă. Luă paharul cu vin și sorbi din el. Îl puse jos și oftă.

– Cei mai apropiați membri ai familiei au preferat întotdeauna să creadă că eu și Vernon am avut o relație binecuvântată de dragoste, care a fost distrusă din cauza accidentelor și a tragediei. Alții păstrează tăcerea pe tema căsătoriei mele și a morții soțului meu, dar adesea aproape îi aud gândind și presupunând că a fost o căsnicie plină de violență și abuzuri.

– Și așa a fost?

Brusc ea își închise ochii.

– Uneori viața e prea scurtă ca să permită formularea unui răspuns simplu la o întrebare simplă. L-am iubit cu adevărat și el m-a iubit la fel. De cele mai multe ori, am fost fericiți în dragoste. Dar... ei bine, uneori mi se părea că Vernon are o personalitate dublă. Adesea, de fapt, în majoritatea timpului, era vesel și încântător, isteț inteligent, afectuos și mai avea multe alte calități care-l făceau să-mi fie foarte drag. Dar uneori, chiar dacă în linii mari rămânea același, părea cuprins de o disperare izvorâtă din starea sa psihică. Și întotdeauna în astfel de ocazii am simțit că este o graniță foarte fină între fericire și disperare, pe care el o

încălca. Necazul era că nu părea niciodată fericit când ieșea din această stare. Întotdeauna alegea cealaltă variantă. Apoi zile întregi uneori chiar și săptămâni cădea într-o depresie cumplită și nimic din ce-i spuneam nu-l putea elibera, până când, într-o zi, fără niciun avertisment, își revenea la starea inițială. Am învățat să recunosc momentul în care starea lui de spirit devenea prea exuberantă. Mă temeam de momentele acestea, pentru că nu aveam cum să-l împing de pe buza prăpastiei. Deși în ultimul an dispoziția lui a oscilat între negru și mai negru. Iar dumneata, lord Trentham, ești singura persoană căreia i-am vorbit despre astfel de lucruri. Nu știu de ce m-am comportat astfel cu un om aproape străin.

Ea era parțial speriată, dar și întru câtva ușurată că-i dezvăluise atât de multe unui om pe care nici măcar nu-i plăcea în mod special. Deși, desigur, mai erau multe lucruri pe care nu i le spusese.

– Acest loc, spuse el, a fost scena multor destăinuiri de-a lungul timpului, unele de nerostit, altele de necrezut. În casa asta există încredere. Toți avem încredere unul în altul aici și nimeni n-a trădat această încredere.

Ați fost în acea expediție călare când lordul Muir trecea printr-una dintre schimbările sale de stare?

– În momentul acela al căsătoriei mele încă mai credeam că pot să-i alung acele dispoziții proaste, îndeplinindu-i cele mai nebunești dorințe. A vrut să mergem călare în ziua aceea și n-a ținut seama de niciunul dintre pretextele pe care le-am invocat. Așa că am acceptat și am mers pe unde a vrut. Nu știu ce am crezut că pot face ca să-l opresc de la un gest necugetat, ținându-i companie.

– Poate că nu el s-a rănit, remarcă el.

Numai că în multe feluri el era la fel de afectat ca și ea. Dar niciunul din ei n-a avut atât de mult de suferit ca propriul copil.

– Nu. Ea ținu ochii strâns închiși. Uitase că strângea limba într-o mână.

– Dar el s-a rănit în noaptea morții sale, nu-i așa?

Ea și-a deschis ochii și a întors capul să-l privească glacial. Cine era el? Inchizitor?

– De-ajuns. Nu m-a bruscă, lord Trentham. Niciodată n-a ridicat mâna sau vocea la mine, nu m-a desconsiderat, nici nu mi-a vorbit urât. Era bolnav, chiar dacă boala lui nu are nume. Nu era nebun. Nu trebuia să fie dus la azil sau să rămână ținut la pat. Dar, fără îndoială, era bolnav. Asta e greu de înțeles pentru oricine care n-a trăit cu el zi și noapte, ca mine. Dar asta e adevărul. L-am iubit. I-am promis că-l voi iubi „în boală și în sănătate, până când moartea ne va despărți”, și așa am făcut, l-am iubit până la moarte. Dar nu mi-a fost ușor. După moarte l-am plâns mult. Eram și sătulă de căsnicie. Acea căsnicie mi-a adus o bucurie imensă, dar și mai multă nenorocire decât aş fi putut suporta. Am vrut să am liniște după aceea. Mi-am dorit s-o am tot restul vieții. Mă bucur de ea de șapte ani și sunt cât se poate de mulțumită așa cum sunt.

– Niciun bărbat nu te poate face să te răzgândești?

Chiar cu o zi în urmă ar fi negat fără ezitare. Chiar și în dimineața aceasta respinsese ideea de golicuine și singurătate din viața sa. Sau poate acel scurt moment pe plajă fusese provocat de cearta sa cu Vera și de atmosfera sordidă din jurul său.

– Va trebui să fie un gentleman desăvârșit, și perfecțiunea nu există. Nu-i așa? Îmi doresc să fie calm, cu un temperament egal, reconfortant, un companion plăcut, care să nu fi avut mari probleme în viață. Va trebui să-mi ofere o relație care să-mi asigure pacea și stabilitatea și...o simplitate fără urcușuri și coborâșuri.

Da, se gândi ea surprinsă, o astfel de căsnicie mi-ar fi pe plac. Dar se îndoia că exista bărbatul potrivit pentru nevoile sale. Și, chiar dacă ar exista unul aparent perfect, dornic să se însoare cu ea, n-avea de unde să știe cum va fi, decât după ce se va fi căsătorit și va fi trăit cu el până când va fi prea târziu să se răzgândească. Și era îndreptățită să aspire la fericire?

– Fără pasiune? Nu va trebui să fie bun la pat?

Gwen întoarse repede capul în direcția lui. Simți cum ochii i se măresc din cauza șocului, iar obrajii încep să-i ardă.

– Sunteți un om direct, lord Trentham, dacă nu unul foarte insolent. Plăcerea într-o căsnicie nu implică pasiune, după cum spuneți. Poate fi doar o stare de confort împărtășită. Dacă aş fi

căutat un soț, m-aș fi mulțumit cu un asemenea confort. Iar, dacă dumneata cauți o soție care este practică și capabilă, pasiunea nu poate conta prea mult în această ecuație, nu?

Se simțea îngrozitor de stingherită și vorbise cam indiscret.

– O femeie poate fi practică și capabilă, și dornică, spuse el. Va trebui să fie dornică, dacă mă căsătoresc cu ea. Voi renunța la celelalte femei când o să mă însor. Doar n-ați vrea să caut plăcerea în afara patului conjugal, nu? N-ar fi drept față de soția mea, nici un exemplu bun pentru copiii mei. Iar în cazul dumitale se pune problema moralității clasei de mijloc, lady Muir. Am dorințe, dar cred în fidelitatea conjugală.

Ea așeză lingura pe farfurie, atentă de data asta să nu facă zgomot. Apoi își acoperi fața cu mâinile și începu să râdă. Oare anticipase exact ce va spune el?

– Sunt sigură că aceasta a fost cea mai ciudată zi din viața mea, lord Trentham. Iar acum a culminat cu o prelegere despre dorințe și moralitatea clasei de mijloc.

– Ei bine, spuse el împingând scaunul ca să se ridice, așa vă trebuie dacă vă luxați glezna în preajma unui bărbat care nu este un gentleman, doamnă. Voi lua tava din poala dumneavoastră și o voi așeza aici, pe masă, alături de farfuriile mele. Ați terminat de mâncat, nu?

– Da, spuse ea în timp ce el transformă vorbele în acțiune, apoi se întoarse s-o privească.

– De ce naiba stăteai la doamna Parkinson? Cum se explică amicitia dintre voi?

Ea ridică din sprâncene, nedumerită de întrebările lui indiscrete.

– Și-a pierdut soțul de curând și se simțea singură și nefericită. Cunosc ambele sentimente. O cunosc de mult și am corespondat sporadic. N-aveam alt program, așa că am venit.

– Presupun că îți dai seama că nu simte nimic pentru dumneata, fiind interesată doar de titlu și de legătura cu contele de Kilbourne. Și vine zilnic aici doar pentru că e vorba despre Penderris Hall, casa ducelui de Stanbrook.

– Lord Trentham, singurătatea Verei Parkinson este autentică.

Dacă am ajutat-o în vreun fel în ultimele două săptămâni, mă declar mulțumită.

– Problema aristocraților este că rareori spun adevărul. Femeia asta e o calamitate.

O, Dumnezeuule! Gwen se temea că va adopta această expresie pentru mult timp de-acum înainte.

– Uneori, lord Trentham, atenuarea adevărului cu tact și bunătate presupune bune maniere.

– Recurgi la ele când dojenești, spuse el.

– Încerc.

Gwen își dorea ca el să se așeze din nou. Chiar dacă ar fi stat și ea în picioare, tot ar fi fost mai înalt. I se părea un adevărat gigant. Probabil că dușmanul împotriva căruia folosisese Forlorn Hope se uitase la el și o rupsese la fugă.

– Nu ești nici pe departe genul de femeie potrivit ca soție, spuse el pe neașteptate. Iar eu mă învârt într-un univers total diferit de al soțului pe care speri să-l găsești. Dar simt o puternică dorință de a te săruta.

– Poftim?

Problema era că vorbele lui îi stârniră indignarea și provocară o asemenea escaladare a unei dorințe primare în toate fibrele trupului ei, încât rămase fără suflare, cu gura deschisă. Și, în pofida staturii lui masive, a părului tuns scurt și a expresiei severe, precum și a lipsei de bune maniere, îl considera totuși extrem de atrăgător.

– Presupun că ar trebui să mă stăpânesc, spuse el. Dar vezi, a existat și acea coincidență a întâlnirii de pe plajă.

Ea închise gura și-și controlă respirația. Nu avea de gând să-l lase să plece după o asemenea impertinență.

– Da, se auzi spunând în vreme ce privea în ochii lui aflați cu mult deasupra ei, asta a fost. Și există un curent filosofic care pretinde că nu există coincidențe.

Oare chiar o va săruta? Iar ea îi va permite? Nu fusese chiar nesărutată în cei șapte ani. Acceptase câteva îmbrățișări reținute din partea unor domni cunoscuți, dar niciodată de la vreunul pentru care simțea o atracție mai mare, în afara simplului fapt că-l plăcea.

Și niciuna din dorință fizică reală, cel puțin nu din partea ei.

Pentru câteva momente, își spuse că el n-o va mai săruta. Nu observă nicio modificare a ținutei sale crispate și nicio îmblânzire a chipului. Dar el se aplecă în față și în jos, iar ea își ridică mâinile ca să i le așeze pe umeri. O, Dumnezeu! erau largi și puternice. Dar ea știa asta deja. Doar o dusesese în brațe! Își atinse buzele de ale ei, iar ea se trezi azvârlită într-o mare de dorințe. Se așteptase s-o strivească în brațele sale, să-și preseze gura de gura ei. Credea că va fi nevoită să se apere de o revărsare de pasiune.

Dar el își răsfiră degetele încet pe talia ei, chiar sub sâni, însă fără a-i atinge, iar buzele lui se șterseră ușor de ale ei, simțindu-le gustul, jucându-se cu ele. Ea își mișcă mâinile ca să-i înlănțuie gâtul. Îi simțea respirația pe obraz. Inspiră mirosul slab de colonie sau de săpun, pe care-l simțise și mai devreme și care i se păruse atât de masculin.

Valul de dorință trecu. Dar fu înlocuit cu o senzație și mai puternică. Pentru că nu fusese o îmbrățișare stupidă, instinctuală. Era foarte conștientă de prezența lui și își dădu seama că, în ciuda aparențelor, el avea o fire blândă. O simțise în atingerea mâinilor lui pe glezna ei desigur, dar o ignorase la acea dată. Părea contrariul a tot ceea ce observase la el.

El își săltă capul și o ținui cu privirea. O, Dumnezeu! Ochii lui nu erau mai puțin aprigi ca de obicei. Îi întoarse privirea și ridică din sprâncene.

– Presupun că, dacă aș fi fost un gentleman, acum ți-aș fi cerut niște scuze penibile.

– Dar m-ai avertizat înainte, iar eu nu m-am opus. Să fim de acord, lord Trentham, că a fost o zi ciudată pentru amândoi, dar că acum se apropie de sfârșit? Măine vom da totul uitării și vom adopta un comportament mai decent.

El stătea drept în fața ei, cu mâinile la spate. Ea începea să recunoască asta drept postura lui obișnuită.

– Mi se pare rațional, îi spuse el.

Din fericire, nu mai avură timp să-și spună mai multe. O bătaie în ușă fu urmată de apariția a doi servitori care veniseră să strângă

masa și să ia tăvile. Și, la câteva clipe după ce se închise ușa în urma lor, aceasta se deschise din nou, și în încăpere intrară ducele și ceilalți invitați ai săi, care se întorceau din sufragerie.

Lady Barclay și lordul Darleigh veniră să se așeze lângă Gwen, antrenând-o într-o conversație, în timp ce lordul Trentham se duse să joace cărți cu trei domni. *Dacă ar fi să mă trezesc acum*, se gândi Gwen, *cu siguranță aș considera visul de astăzi ca pe cel mai bizar pe care l-am avut vreodată*. Dar, slavă Domnului, evenimentele, începând cu sosirea scrisorii mamei în această dimineață, fuseseră prea ciudate ca să nu fie reale. Și era posibil să visezi gustul unui sărut? Cumva mai simțea pe buze gustul lordului Trentham, deși amândoi mâncaseră și băuseră aceleași lucruri.

Capitolul 5

Membrii Clubului Supraviețuitorilor stătuseră până târziu după ce Hugo o dusesse pe lady Muir în patul ei. Erau obișnuiți să se relaxeze în timpul zilei, uneori împreună sau în grupuri mici, adesea singuri, iar noaptea să vorbească despre chestiunile mai serioase care îi preocupau.

Noaptea acesta nu făcuse excepție. Începuse cu scuze de la Vincent și tachinări din partea celorlalți. Vincent fusese tachinat pentru gura sa slobodă, Hugo pentru progresul fericit al cercetărilor sale pentru găsirea unei soții. Amândoi acceptaseră situația. Nu aveau altă posibilitate desigur, asta ar fi înrăutățit și mai tare lucrurile.

Dar, în cele din urmă, căzuseră cu toții pe gânduri. George retrăia un vis vechi în care se gândea tocmai la ce ar fi putut spune ca să-și oprească soția să nu se mai arunce de pe stâncă, atunci când o făcuse. Se trezise năpădit de o transpirație rece, țișând și întinzând mâna după ea. Ralph se întâlnise cu sora unuia dintre cei

trei cei mai buni prieteni ai săi la o serată la Londra din perioada Crăciunului, iar ea fusese foarte încântată să-l vadă și să discute despre fratele său cu cineva care-i fusese atât de apropiat. Tuspatru fuseseră nedespărțiți în toată perioada școlii și pleaseră la război la optsprezece ani. Văzuse cum ceilalți trei fuseseră spulberați la o fracțiune de secundă după ce el aproape că îi urmase în lumea de dincolo. O lăsase pe miss Courtney câteva secunde ca să-i aducă un pahar cu limonadă. Asta avusese de gând. Dar ieșise din casă și părăsise Londra a doua zi dimineată. Nu-i oferise nicio explicație, nicio scuză și n-o mai văzuse de atunci.

A doua zi dimineată, Hugo se simțise teribil de jenat pentru seara precedentă. Mai exact din cauza sărutului. Nu avea nicio explicație pentru asta. Nu era un afemeiat. Avusese întotdeauna o viață sexuală sănătoasă, asta era adevărat, dar nu exagerase în ultimii ani din cauza bolii sale și, mai recent, a faptului că devenise lordul Trentham, un titlu care-i atârna de gât ca un pietroi și cumva nu i se părea potrivit să mai dea buzna în bordeluri când avea chef s-o facă. Trăia la țară, departe de astfel de tentații. Nu-și amintea să fi sărutat vreo femeie respectabilă de pe la șaisprezece ani și se ascunsese în aceeași debara cu prietenii de școală ai vărului său în timpul unui joc de-a v-ați ascunselea la petrecerea aniversară a vărului.

Nu sărutase niciodată o lady. Nici nu simțise vreo dorință imperioasă s-o facă.

Nu-i plăcea în mod deosebit lady Muir. O considera iresponsabilă, frivolă, arogantă, plictisită, o aristocrată răsfățată, chiar dacă era frumoasă. Desigur, povestea despre soțul ei adăugase o anume profunzime caracterului ei. Fără îndoială, avusese o căsnicie dificilă căreia îi făcuse față cum putuse mai bine. O făcuse, admise el cu oarecare invidie, pentru că avea simțul umorului și un râs contagios.

Toate acestea nu erau o explicație pentru dorința sa bruscă de a o săruta după ce-i luase tava din poală. Sau o scuză pentru că cedase pornirii de moment.

Și de ce oare în numele a tot ce era minunat ea permisesse asta?

Nu făcuse nimic pentru a-i intra în grații. Dimpotrivă, fusese destul de morocănos. Avea tendința asta cu cei din rândurile aristocrației, cu excepția membrilor Clubului Supraviețuitorilor. Nu fusese bine primit de ofițerii care-i fuseseră tovarăși. Majoritatea îl trataseră cu condescendență și dispreț, unii cu ostilitate față de el pentru îndrăzneala de a intra în rândurile lor numai fiindcă tatăl său își putuse permite să-i facă rost de un grad în armată. Doamnele lor îl ignoraseră total, așa cum își ignorau servitorii. Toate acestea nu l-au deranjat pe Hugo. Dorise să fie ofițer, nu membru al vreunui club social. Voise să se distingă pe câmpul de luptă, și o făcuse.

Dar seara trecută sărutase o doamnă. Fără motiv, în afară de faptul că își dusese mâna la chipul îmbujorat și râsese stânjenită după ce el îi vorbise despre faptul că va renunța la prostituate când se va căsători. Și mai râdea încă atunci când spusese: „Sunt sigură că a fost cea mai ciudată zi din viața mea, lord Trentham.” Apoi culminase cu o scurtă predică despre dorințele și moralitatea clasei de mijloc.

Da, asta îi stârnise dorința de-a o săruta. Iar el ar fi vrut să-și fi putut controla mai bine dorințele. Va trebui s-o evite sistematic cât timp va mai sta ea aici. Se va simți teribil de jenat când va da din nou ochii cu ea.

A fost o hotărâre pe care a respectat-o până după prânz. Cât timp a plouat afară, și-a petrecut dimineața în seră cu Imogen. În vreme ce ea uda plantele exercitând o adevărată magie asupra lor ca să le facă să arate mai proaspete și mai atrăgătoare, el a citit scrisoarea de la sora sa vitregă, care venise cu poșta de dimineață. Constance îi scria de cel puțin două ori pe săptămână. Avea nouăsprezece ani și era de felul ei o fată drăguță, plină de viață, dornică să aibă un iubit și să se căsătorească. Dar mama ei era o femeie posesivă și egoistă care se folosise de sănătatea ei delicată și de bolile sale reale sau imaginare ca să-i manipuleze pe cei din jur de când o știa Hugo. Își ținea propria fiică prizonieră virtuală în casă, întotdeauna la dispoziția sa. Constance ieșea foarte rar, doar când avea de rezolvat diferite misiuni scurte și specifice. Nu avea prieteni, nici viață socială, nici iubit. Nu i se plângea explicit

lui Hugo. Scrisorile ei erau invariabil pline de veselie, dar lipsite de conținut, pentru că, de fapt, nu avea ce să-i spună.

Hugo și-a asumat sarcina de a rezolva problema aceasta. Sarcină impusă de dragoste. Și de faptul că era tutorele ei. Și de promisiunea făcută tatălui lor că-i va asigura un viitor fericit, alături cât îi stătea în putere.

În principal datorită ei luase hotărârea de a se căsători. Nu avea nici cea mai vagă idee cum s-o introducă în societatea din clasa de mijloc cu propriile puteri sau cum să canalizeze interesul bărbatilor din clasa de mijloc spre ea. Dacă s-ar fi căsătorit... Nu, când se va căsători, soția sa va ști cum să-și prezinte cumnata bărbatilor care să-i poată oferi securitate și fericire pentru tot restul vieții.

Acesta era celălalt motiv pentru care voia să se căsătorească. Nu era un celibatar convins, iar nevoia sa de sex – regulat, plin de dorință – se dovedise prea dureroasă în trecut, împotrivindu-i înclinației sale spre intimitate și independență.

Hotărâse cu trei ani în urmă, când părăsise Penderris, că mai presus de toate își dorea o viață liniștită. Părăsise armata și se stabilise într-o căsuță în Hampshire. Se susținuse singur cultivând o grădină de legume, crescând câteva găini, făcând tot felul de munci ciudate pentru vecini. Era mare și puternic. Serviciile sale fuseseră la mare căutare mai ales printre bătrâni. Nu pomenise niciun cuvânt despre titlul său. Fusesse fericit. Mă rog, mulțumit de toate avertismentele celor șase prieteni de aici, pe care le asemănase unei petarde neexplodate care, cu siguranță, avea să explodeze cândva în viitor, când se va aștepta cel mai puțin.

Anul trecut, după moartea tatălui său, cumpărase Crossland Parks, aflat nu departe de casa lui, și se stabilise acolo în conformitate cu statutul său. Cumva, se aflase de titlul lui. Cultivase o grădină ceva mai mare și obținuse câteva recolte. crescuse mai multe găini, cumpărase câteva oi și vaci. Angajase un ajutor care, la rândul său, tocmise câțiva muncitori să-l ajute la munca fermei.

Cu toate acestea Hugo continuase să facă el însuși o mare parte din muncă. Lenea nu i se potrivea. Continuase să facă acele munci

mentale pentru vecinii săi, chiar dacă refuzase categoric să fie plătit. Parcul lui era neîngrijit, casa parțial închisă, pentru că întindea doar trei încăperi cu regularitate. Avea un personal foarte slab.

Dar trăise fericit aici timp de un an. Mulțumit, oricum. Viața lui era monotonă, lipsită de orice provocare. Îi lipsea o companie apropiată, chiar dacă era în termeni buni cu vecinii săi. Ducea viața pe care o dorea, iar acum urma să schimbe totul prin căsătorie, pentru că nu avea de ales.

Simțea stătea de mult uitată în poala sa. Imogen era încă la muncă. Ea stătea pe pervazul ferestrei, cu picioarele apropiate, cu o carte în poală. Citea. Se simți privită și-și ridică ochii închizând cartea.

E ora mesei de prânz, spuse ea. Întrăm?

El se ridică oferindu-i mâna.

Află în sufragerie că lady Muir se afla în camera de zi, întrucât George considerase că e un loc mai plăcut pentru ea în timpul zilei. Un servitor o dusese jos, iar George și Ralph luaseră micul dejun împreună cu ea. Ea ceruse hârtie și stilou să-i scrie fratelui său. Joanna Parkinson stătea cu ea de câteva ore.

Uita lady Muir, spusese Flavian. Te simți tentat s-o salvezi, ca un cavaler într-o armură strălucitoare. Dar te trezești că trebuie să-i conduci prietena acasă, iar perspectiva asta este de-ajuns să facă orice cavaler s-o rupă la fugă, să uite de bunele maniere.

Am avut grijă de tot, îl asigură George. Înainte de sosirea doamnei, i-am sugerat lui lady Muir că, ținând seama de starea precară în care se află, ar putea dori să se odihnească în această după-amiază în loc să facă față unei vizite prelungite. Ea m-a înțeles perfect și a fost de acord că într-adevăr era binevenit un minut după-masă. Trăsura mea va fi la ușă în patruzeci și cinci de minute.

Herit se risipiseră și soarele strălucea pe cer o oră mai târziu când Hugo stătea pe terasă, încercând să se hotărască dacă să facă o plimbare lungă pe promontoriu sau câțiva pași în parcul alăturat. A optat pentru alternativa mai comodă și a răstăcit o oră singur prin par. Nu era conceput după vreun plan elaborat, dar și așa avea

grădini de flori, alei umbrite, pajiști punctate de copaci și un pavilion de vară într-o linie înclinată care-l ferea de orice briză care sufla dinspre mare. Mica structură îi oferea priveliștea unei alei străjuite de copaci cu o statuie din piatră la capăt.

Toate acestea l-au făcut să se gândească nemulțumit la propriul parc de la Crosslands. Era mare, pătrat și gol și habar n-avea cum să-l facă atrăgător. Nu puteai să construiești pur și simplu alei și să plantezi arbori în zone sălbatice. Iar casa semăna mai degrabă cu un grajd mare din care fugiseră toate animalele. Dar putea fi și plăcută. Simțise asta când se hotărâse să o cumpere. Dar, cu toate că aprecia frumusețea și designul elaborat când le vedea, în mintea sa nu era suficient de creativă pentru a reuși să transpună în realitate un design original. Trebuia să angajeze pe cineva să-i facă planurile, probabil. Existau astfel de oameni, iar el avea banii cu care să le plătească serviciile. Porni înapoi spre casă după aproximativ o oră.

Oare lady Muir dormea? se întrebă când ajunse la ușa din față. Sau doar se folosisese de scuza oferită de George pentru a scăpa de prietena ei obositoare? Dacă era singură în camera de zi și nu dormea, George, cu siguranță, se îngrijise să aibă companie. Era expert în dragălășenii legate de ospitalitate.

Nu trebuia să se ducă la ea. Și, cu siguranță, nici nu voia. Ar fi fost foarte fericit să n-o mai vadă niciodată. Atunci de ce se oprise în fața camerei de zi trăgând cu urechea? Tăcere. Ea era sus, se odihnea sau se afla în cameră și dormea. Oricum, era liber să-și continue drumul spre bibliotecă, unde intenționa să le scrie lui Constance și lui William Richardson, administratorul foarte capabil al afacerilor tatălui său, acum devenite ale sale.

A dus mâna la mânerul ușii. L-a apăsat cât mai încet și a deschis ușa. Ea se afla acolo. Era întinsă pe un șezlong, întors în așa fel încât ea să poată privi pe fereastră grădina de flori. Apăruseră deja câteva flori de primăvară și mai mulți boboci sau ramuri tinere, în contrast cu grădina lui Hugo de la Crosslands, de care fusese atât de mândru vara trecută. Plantase toate florile de vară și avusese o expoziție fabuloasă timp de câteva luni, apoi... nimic. Și toate

fuseseră, după cum aflate mai târziu, plante sezoniere și nu vor mai înflori din nou vara aceasta.

Avea multe lucruri de învățat. Crescuse la Londra, apoi plecase la război. Ea ori n-a auzit când s-a deschis ușa, ori dormea. Îi era imposibil să-și dea seama din locul unde se afla. A intrat, a închis ușa cât mai încet și s-a apropiat de șezlong până când a văzut-o.

Dormea.

El s-a încruntat.

Avea chipul tras și palid.

Trebuia să plece înainte ca ea să se trezească.

Gwen ațipise legănată de tăcerea binecuvântată care se lăsase după plecarea Verei și de doza de medicament pe care ducele de Stanbrook o convinsese s-o ia, observând după chipul ei palid că avea dureri mai puternice decât ar fi putut să suporte cu ușurință.

Ea nu-l văzuse pe lordul Trentham în dimineața aceasta. Fusese o mare ușurare, pentru că se trezise amintindu-și sărutul lui și-i fusese greu să și-l alunge din minte. De ce voise s-o sărute, din moment ce nu dăduse niciun semn că ar fi plăcut-o sau că s-ar fi simțit atras de ea. Dar de ce se lăsase sărutată? Cu siguranță nu putea să afirme că-i fusese furat sărutul, înainte de a apuca să protesteze. Nici nu putea să pretindă că fusese o experiență neplăcută. Cu siguranță nu fusese. Iar acest fapt era poate cel mai tulburător. Suportase vizita Verei câteva ore, înainte ca ducele să vină în cameră, așa cum promisese, și cu foarte multă curtoazie, dar și fermitate o escortase pe aceasta la trăsura sa care o aștepta, după ce o asigurase că o va trimite din nou după ea a doua zi dimineață. Protestul Verei că fusese lăsată singură cu Gwen în timpul vizitei fusese demontat pe un ton categoric. Când le-a fost adusă mâncarea în camera de zi, chiar dacă era delicioasă, ea a protestat față de lipsa de curtoazie a Înălțimii Sale care n-o invitasese să se alăture restului musafirilor de la masa acestuia. Au întristat-o de aranjamentele făcute pentru întoarcerea ei acasă, mai ales din cauza orei timpurii. Îl asigurase pe Înălțimea Sa la sosire, așa îi spusese lui Gwen, că va fi bucuroasă să plece pe jos spre casă, să-l scutească de efortul de a chema trăsura din nou, cu condiția ca unul

dintre gentlemen să aibă amabilitatea s-o escorteze cel puțin o parte din drum. El îi ignorase complet generoasa ofertă.

Dar la ce te puteai aștepta din partea unui bărbat care își omorâse propria soție?

Cât de mult sperase, își spusese Gwen, pe când se lăsa toropită de somn, că Neville nu va întârzia să trimită trăsura după ea imediat ce va primi scrisoarea ei. Ea l-a asigurat că este într-o stare destul de bună pentru a putea călători.

Îl va vedea astăzi pe lordul Trentham? Poate că avea așteptări prea mari, dar spera că-l va ține la distanță și că ducele nu-i va cere să cineze cu ea în seara asta. Se făcuse destul de rușine cu o zi în urmă, ca s-i ajungă toată viața viitoare sau chiar două vieți.

A adormit cu el în gând. Iar el a fost prima persoană pe care a văzut-o când s-a trezit la oarecare timp după aceea. Stătea la mică distanță de șezlongul ei, era încălțat cu cizme, ținea picioarele ușor depărtate, mâinile încheștate la spate și figura încruntată. Avea alura unui ofițer, chiar dacă era îmbrăcat într-o haină pe corp verde, cu pantaloni de culoarea pielii, cizme Hessian, bine lustruite. Se uita încruntat la ea. Se pare că acesta era aerul lui obișnuit.

Ea se simțea în mare dezavantaj, așa cum stătea întinsă pentru somn.

– Cei mai mulți oameni, sforăie când dorm cu fața în sus.

Din nou a luat-o prin surprindere.

Gwen a ridicat din sprâncene.

– Și eu nu?

– Nu de data asta, chiar dacă dormi cu gura parțial deschisă.

– Oh!

Cum îndrăznește s-o urmărească în timpul somnului? Era un act mult prea intim.

– Ce-ți face glezna astăzi? s-a interesat el.

– Am crezut că va fi mai bine, dar din păcate m-am înșelat. Nu e decât o gleznă luxată. Mă jenez de tot deranjul pe care l-am provocat. Nu trebuie să te simți obligat să vorbești tot timpul despre asta sau să-mi pui întrebări.

Ori să continui să-mi ții companie.

Sau să mă urmărești în timp ce dorm.

– Ai nevoie de aer curat. Ești palidă. E la modă ca doamnele să fie palide, deși mă îndoiesc că asta intenționezi.

Minunat! Tocmai o informase că are un aer bolnăvicios.

– E o zi rece, dar nu mai bate vântul și te-ai putea simți bine în grădina de flori o vreme. Ți aduc pelerina dacă vrei să mergi.

Bineînțeles că l-a refuzat. În mod sigur el va pleca și o va lăsa în pace.

– Cum să ajung acolo? l-a întrebat ea, apoi i-a venit să-și muște limba, pentru că răspunsul era evident.

– Te-ai putea târî pe coate și genunchi, i-a spus el, dacă vrei să fii la fel de încăpățânată ca ieri. Sau ai putea trimite după vreun lacheu mai solid, cred că unul dintre ei te-a transportat azi-dimineață. Sau te-aș putea duce eu, dacă ai avea încredere că nu devin din nou prea îndrăzneț.

Gwen a simțit cum roșește.

– Sper că nu-ți reproșezi sărutul acela, lord Trentham. Suntem vinovați în egală măsură pentru el, dacă *vina* este cuvântul potrivit. De ce nu ne-am fi sărutat dacă am vrut amândoi asta? Niciunul nu este căsătorit sau logodit cu altcineva.

Ea a avut sentimentul că încercarea ei de a aborda un aer de nonșalanță eșuase lamentabil.

– Să înțeleg că nu dorești să te târăști în coate și genunchi?

– Ai înțeles bine.

Nu s-a mai pomenit nimic despre lacheul solid.

El s-a întors și a ieșit din încăpere fără o vorbă, probabil să-i aducă pelerina.

Situația se rezolvase în favoarea ei, s-a gândit cu ironie Gwen.

Dar perspectiva de a lua o gură de aer curat era mult prea tentantă.

Și perspectiva companiei lordului Trentham?

Capitolul 6

Vremea era răcoroasă. Dar soarele strălucea pe cer și erau înconjurați de aglice, șofran și chiar câteva narcise. Gwen nu se mai întrebat până acum de ce atât de multe flori de primăvară au diferite nuanțe de galben. Era felul în care natura adăuga un pic de soare anotimpului care urma după iarna mohorâtă și preceda strălucirea verii?

– E atât de frumos, spuse inspirând aerul proaspăt și sărat. Primăvara e anotimpul meu preferat.

Își strânse pelerina roșie mai bine în jurul corpului când lordul Trentham o așeză pe o bancă de lemn, sub fereastra camerei de zi. Luă cele două perne pe care ea le adusese la sugestia lui, îi așeză una la spate, să o protejeze de duritatea spătarului de lemn, și i-o strecură pe cealaltă sub glezna dreaptă. Întinse pătura pe care o adusese peste picioarele ei.

– De ce? o întreabă el îndreptându-se de spate.

– Prefer margareta unui trandafir, spuse ea. Iar primăvara e plină de noutate și de speranță.

Hugo se așeză pe pedestalul din piatră al unei urne din apropiere și își sprijini brațele de genunchi. Era o poziție relaxată, obișnuită. În tot acest timp o privea intens.

– Ce schimbare ți-ai dori în viața ta? o întreabă. Care îți sunt speranțele?

– Înțeleg, lord Trentham, că trebuie să-mi aleg cuvintele cu grijă când sunt în compania dumitale. Iei totul *ad litteram*.

– De ce să spun ceva dacă vorbele nu înseamnă nimic?

Era o întrebare îndreptățită.

– O, foarte bine, zise ea. Lasă-mă să mă gândesc.

Primul gând care îi trecu prin minte fu acela că nu regreta că Hugo venise în camera de zi, propunându-i s-o scoată la plimbare. Dacă ar fi fost absolut cinstită cu ea însăși, ar fi trebuit să admită că se simțise dezamăgită când un lacheu apăruse de dimineată în camera ei s-o transporte jos. Și mai dezamăgită că lordul Trentham n-o căutase toată dimineata. Sperase totuși că-l va evita tot restul sejurului ei în această casă. El avea dreptate în privința cuvintelor care nu exprimau nimic, chiar dacă erau clar conturate în mintea cuiva.

– Nu vreau nimic nou, spuse ea. Și sper că voi fi în continuare mulțumită și liniștită.

El continua s-o privească de parcă privirea lui îi putea ajunge în suflet. Iar ea realiză că, deși credea că spune adevărul, nu era perfect sigură de asta.

– Ai observat, îl întreabă, că uneori statul pe loc nu este diferit față de gestul de a face un pas înapoi? Pentru că toată lumea se învâрте și te lasă în urmă. O, Dumnezeuule! Oare casa asta, după cum îi spusese el seara trecută, inspira astfel de mărturisiri?

– Ai fost lăsată în urmă?

– Am fost prima din generația mea, din familia noastră, care urma să se mărite. Am fost prima și singura care a rămas văduvă. Acum fratele meu e căsătorit, la fel și Lauren, vara mea, cea mai dragă prietenă a mea. Toți ceilalți veri au familii care se măresc și se pare c-au trecut într-o altă etapă a vieților lor, care mie îmi este inaccesibilă. Nu că n-ar fi buni cu mine sau nu m-ar primi frumos. Nici pe departe. Mă invită să stau la ei, iar dorința de a mă avea în preajma lor e reală. Știu asta. Încă mă leagă o prietenie foarte apropiată de Lauren, Lily, cumnata mea, și de verii mei. Iar eu locuiesc cu mama pe care o iubesc foarte mult. Și sunt binecuvântată. Afirmația sună nesincer chiar și în urechile ei.

– Șapte ani de doliu pentru un soț sunt mult prea mult, spuse el, în special pentru o femeie tânără. Câți ani ai?

Numai lordul Trentham putea să pună o asemenea întrebare.

– Treizeci și doi. E posibil să duci o viață împlinită și fără să te recăsătorești.

– Nu și dacă vrei să ai copii fără să dai naștere la scandaluri. Și totuși, ceea ce la un alt bărbat ar fi fost o impertinență ea știa că nu și în cazul lui. Nu cu adevărat. El era doar un bărbat direct, aspru, care spunea ce gândește.

– Nu sunt sigură că pot avea copii. Medicul care m-a îngrijit când am pierdut sarcina a spus că nu e posibil.

– El ți-a fixat și glezna luxată?

– Da.

– Și n-ai cerut și a doua opinie?

Ea clătină din cap.

– Oricum, nu contează, spuse ea. Am nepoate și nepoți. Îi iubesc, mă iubesc și ei.

Conta totuși, și doar în momentul acesta înțelese și ea cât de mult. Asta era puterea negării. Ce era cu casa asta? Sau cu omul ăsta?

– Cred că era un medic foarte slab. Din cauza lui ai rămas cu acest șchiopătat permanent, nemaivorbind despre faptul că ți-a distrus toate speranțele de a mai avea un copil după ce abia pierduseși unul, fără a-ți sugera să consulți un medic cu mai multă experiență și cunoștințe ca el.

– Unele lucruri este mai bine să nu fie știute cu certitudine, lord Trentham.

El își desprinsese în sfârșit privirea de pe chipul ei. Lăsă ochii în jos, iar cu vârful cizmei netezi pietrișul cărării.

Ce-l făcea atât de atrăgător? Poate statura sa. Pentru că, în ciuda masivității sale, nu era stângaci. Fiecare parte a trupului său era în proporție perfectă cu celelalte. Chiar și părul tuns scurt, care ar fi trebuit să-i diminueze frumusețea, se potrivea cu forma capului și duritatea chipului. Măinile lui puteau fi deosebit de tandre. La fel și buzele lui...

– Cu ce te ocupi? îl întrebă ea. Când nu ești aici. Ai părăsit armata, nu-i așa?

– Trăiesc în tihnă, răspunse el privind-o. Ca și tine. Și pe deplin mulțumit. Am cumpărat un conac anul trecut, după moartea tatălui meu, și locuiesc acolo singur. Am oi, vaci și păsări, o mică fermă,

o grădină de legume, una de flori. Eu o lucrez. Îmi murdăresc mâinile. Îmi intră pământ sub unghii. Vecinii mă privesc cu uimire, pentru că sunt lordul Trentham. Familia mea este nedumerită, pentru că sunt stăpânul unui vast imperiu de import-export și sunt extrem de bogat. Aș putea trăi pe picior mare la Londra. Am crescut ca fiul unui om bogat, deși s-a așteptat de la mine să muncesc din greu, să mă pregătesc pentru ziua când voi prelua să-i preiau afacerile. Am insistat ca el să facă demersurile necesare pentru a-mi fi încredințată comanda unui regiment de infanterie și am muncit din greu pentru a mă afirma în cariera aleasă. M-am distins prin faptele mele de arme. Apoi am plecat. Iar acum trăiesc în pace. Și sunt mulțumit.

Era ceva imposibil de definit în tonul său. Sfidător? Supărat? Adopta o atitudine prudentă? Se întrebă dacă era fericit. Fericirea și mulțumirea nu sunt același lucru, nu?

– Și căsătoria ar completa starea de mulțumire? îl întrebă ea.

El strânse din buze.

– N-am fost făcut pentru o viață lipsită de sex, i se destăinuie el. Ea provocase acest răspuns. Încercă să nu roșească.

– L-am dezamăgit pe tata. Îl urmam ca o umbră când eram mic. El mă adora, iar eu îl divinizam. Am presupus că voi prelua afacerile sale, când va dori să se retragă. Apoi a venit acel punct inevitabil din viața mea când am vrut să fiu eu însumi. Dar tot ce puteam să văd în fața mea începea să semene tot mai mult cu tatăl meu. Îl iubeam, dar nu voiam să fiu ca el. Am devenit neliniștit și nefericit. Eram mare și puternic, moștenire din partea mamei mele. Trebuia să fac ceva. O muncă fizică. Mărturisesc că aș fi putut să-mi fac de cap, dacă n-ar fi fost... ei bine, n-am apucat-o pe drumul acela. Am preferat să-i frâng inima tatălui meu plecând și rămânând departe. El m-a iubit și a fost mândru de mine până în ultima clipă, dar avea inima frântă. Când era pe moarte, i-am promis că voi prelua frâiele afacerilor sale și că le voi transmite fiului meu. Apoi, după ce a murit, m-am întors la căsuța mea, am cumpărat parcul Crosslands din vecinătate, care se întâmplase să fie de vânzare, și am început să trăiesc așa cum am vrut timp de doi

ani, numai că la un standard mai înalt. Pentru mine a fost anul de doliu. Dar s-a încheiat și nu mai pot să întârzii. Nu întineresc. Am treizeci și trei de ani.

Își ridică privirea ca și Gwen, când un grup de pescăruși trecu pe lângă ei țipând aspru unul la altul.

– Am o soră vitregă, spuse el, după ce grupul de pescăruși dispăru. Constance. Locuiește la Londra cu mama ei, mama mea vitregă. Are nevoie de cineva cu care să iasă. De prieteni și de curtezani. Își dorește un soț. Dar mama ei este bolnavă și nu vrea s-o lase să plece de lângă ea. Am o responsabilitate față de ea. Sunt tutorele ei. Dar ce pot face pentru ea dacă rămân singur? Trebuie să-mi găsesc o soție.

Brațul fotoliului îi intra lui Gwen în spate, în ciuda pernei pe care i-o pusese el. Își schimbă poziția, iar lordul Trentham sări în picioare să rotunjească perna și s-o așeze mai bine la spatele ei.

– Ești pregătită să ne întoarcem?

– Nu, spuse ea. Numai dacă și tu ești.

El nu-i răspunse. Se duse să se așeze pe un pedestal din piatră. De ce se izolase? Totul din viața sa te făcea să crezi că va fi invers.

– În timpul acelui Forlorn Hope pe care l-ai condus, ai căpătat acele răni care te-au adus aici?

Privirea lui o ardea atât de tare, că ea aproape se aplecă într-o parte a banchetei, ca să mărească distanța dintre ei. El nu-i vorbi despre atacul de care pomenise ieri. De ce ar fi vrut să știe? Nu era atât de iscoditoare și băgăreață.

– N-am avut nicio rană în timpul acelui Forlorn Hope. Nici în vreo bătălie în care am luptat. Dacă ar fi să mă examinezi din cap până-n picioare, n-ai spune că am fost soldat aproape zece ani. Sau ai crede că am fost genul de ofițer care s-a ascuns în cort și a dat ordine, fără să iasă și să fie lovit de vreun glonț rătăcit.

Atunci viața lui fusese la fel de încântătoare ca a ducelui Wellington. Se spunea că Wellington călărea adesea aiurea în bătaia puștilor dușmanului, în pofida eforturilor aghiotanților săi de a-i asigura protecție.

– Atunci de ce....

– ... am fost acolo? o întrerupse el. O, am fost rănit, lady Muir. Numai că nu erau răni vizibile. Mi-am pierdut mințile. Ceea ce nu este o prezentare exactă a formei mele particulare de nebunie, pentru că, dacă mi-aș fi pierdut capul, totul ar fi fost în regulă. Faptul că eram încă implicat era problema. Nu mă puteam elibera. Aș fi vrut să omor pe toată lumea din jur, mai ales pe cei care erau cei mai buni cu mine. Uram pe toată lumea. Voiam să mă sinucid. Cred că nu mai vorbeam, ci urlam, iar la fiecare secundă sau la al treilea cuvânt rosteam ceva ce îi îngrozea chiar și pe cei cu cazon. M-am înfuriat în asemenea măsură, încât am rămas curând în pană de cuvinte destul de dure ca să scoată ura din mine. Privea în jos la picioarele pe care le ținea desfăcute. Gwen îi vedea doar creștetul.

– M-au trimis acasă în cămașă de forță.

Dacă există vreo modalitate de a-ți ridica furia peste punctul de fierbere, nu știu despre ce e vorba și nici nu vreau să aflu. Totuși, n-au vrut să mă trimită la Bedlam, chiar dacă acolo credeau că-mi este locul. Au fost cam stânjențiți, pentru că aveam o oarecare notorietate, abia fusesem promovat, și regele îmi decernase titlul, de fapt, prințul regent, pentru că regele însuși era nebun. Culmea ironiei, dar așa s-a întâmplat. Nu voiam să mă duc acasă la tata. Cineva îl cunoștea pe ducele de Stanbrook și știa despre inițiativa lui de a strânge laolaltă alți câțiva ofițeri cu probleme. El m-a cunoscut și m-a adus aici, fără cămașă de forță. Și-a asumat riscul. Nu cred că aș fi ajuns vreodată să ucid pe altcineva, ci doar pe mine, dar el nu trebuia să știe asta. Mi-a cerut categoric să nu mă sinucid. Soția lui o făcuse și era într-un fel un act de egoism teribil, întrucât actul respectiv provoca o suferință nesfârșită celor care asistaseră și nu putuseră face nimic pentru a o preveni. Așa am rămas în viață. A fost cel mai neînsemnat lucru pe care l-am putut face pentru a mă izbăvi.

– Pentru ce să ispășești? îl întrebă ea cu blândețe. Dintr-un motiv anume, pătura pe care el i-o întinse peste picioare se adunase la piept și o ținea cu ambele mâini. Își ridică privirea îngândurată, de parcă ar fi uitat că ea se afla acolo, apoi reveni cu picioarele pe pământ.

– Am ucis trei sute de oameni, spuse el. Trei sute dintre oamenii mei.

– Ucis? repetă ea.

– Da, i-am ucis, spuse el. E cam același lucru. Am fost răspunzător pentru moartea lor.

– Povestește-mi, îi ceru ea cu blândețe.

El își lăsă privirea în pământ. Îl auzi inspirând puternic, apoi expirând încet.

– Nu e potrivit pentru urechile unei femei, spuse el. Dar continuă povestirea. Mi-am condus oamenii pe o pantă aproape verticală în bătaia puștilor. Era moarte sigură. Ne-am oprit brusc pe la mijlocul urcușului. Jumătate din noi muriseră, ceilalți își pierduseră curajul. Reușita părea imposibilă. Locotenentul meu voia să dau ordin de retragere. Nimeni nu ne-ar fi învinuit. Dacă continuam, ar fi fost o sinucidere fără rost. Dar pentru asta se oferiseră toți voluntari, iar eu eram decis să continui și să mor decât să mă întorc învins. Am dat ordinul de înaintare și nu m-am uitat înapoi să văd dacă mă urma cineva. Și am învins. Deși n-a mai rămas aproape niciunul din noi în viață, am creat acea breșă care le-a dat posibilitatea forțelor să treacă de noi. Dintre cei optsprezece supraviețuitori, numai eu am scăpat nevătămat. Câțiva au murit după aceea. Dar nu mi-a păsat. Am acceptat misiunea și am îndeplinit-o cu succes. Am primit distincții și am fost răsplătit. Numai eu. O, și locotenentul meu a fost avansat căpitan. Toți ceilalți, vii sau morți, n-au avut nicio însemnătate. Au fost carne de tun. Neimportanti în viață, uitați în moarte. Nu mi-a păsat. Eu pluteam într-un nor de glorie. Râcăi pietrișul pe care-l netezise mai devreme. Și de ce nu? continuă el. Am fost un Forlorn Hope. Toți oamenii aceia au fost voluntari. Toți se așteptau să moară. Și eu, pentru că eram în fruntea lor. Gwen își umezi buzele uscate. Nu știa ce să spună. Cu două zile înainte să-mi pierd mințile, continuă el ridicându-și privirea spre ochii ei înspăimântător de goi, m-am dus să-i văd pe doi dintre oamenii mei. Unul era locotenentul meu, abia promovat. Suferise grave leziuni interne și nimeni nu se aștepta să trăiască. Avea dificultăți în respirație. Oricum, a reușit să adune destulă flegmă în gură ca să mă

scuip. Celălalt avea ambele picioare amputate și urma să moară în curând, chiar dacă trăgea de timp. Știam asta. Știa și el. Mi-a luat mâna și ... mi-a sărutat-o. Mi-a mulțumit că m-am gândit la el și am venit să-l văd. Mi-a spus că l-am făcut să fie mândru de sine. Mi-a mai zis că va muri fericit. Și alte chestii nebunești ca asta. Am vrut să mă aplec să-l sărut pe frunte, dar m-am gândit la ce vor spune și vor gândi ceilalți care forfoteau în jurul nostru. Am preferat să-i strâng mâna și i-am spus că voi reveni a doua zi. M-am dus, dar el murise cu o jumătate de oră înainte.

Se uită la Gwen. Iar acum știi de ce mi-e rușine, conchise el. În decurs de o lună de la statutul de mare erou la cel mai idiot care fleacărește vrute și nevrute. Ți-am răspuns la toate întrebările?

Era duritate în ochii, asprime în glas.

Gwen înghiți anevoie.

– A te simți vinovat când ai comis o greșeală e firesc. Poți să spui sau să faci ceva care să transforme răul în bine. A te simți vinovat când n-a fost o greșeală clară e și mai cumplit. Și, desigur, lord Trentham, n-ai greșit. Ai făcut ce trebuia. Consider că nu are rost să insist asupra acestui lucru, nu? Multă lume trebuie să-ți fi spus asta. Prietenii dumitale, în mod sigur. Totuși, nu ți-a fost de ajutor, nu?

Ochii lui îi cercetară pe ai ei, iar ea își lăsă privirea în jos în timp ce-și ținea mâinile ocupate cu netezirea păturii. Te compățimesc, spuse ea într-un târziu. Dar prăbușirea dumitale a fost rușinoasă numai din perspectiva masculinității dure, nemiloase. Nu te aștepți din partea unui conducător militar să-i pese de oamenii săi. Faptul că ți-a păsat, că-ți pasă te face mult mai demn de admirație în ochii mei.

– Nu s-ar câștiga prea multe lupte, lady Muir, dacă comandanții ar pune siguranța și bunăstarea oamenilor mai presus de victoria asupra dușmanului.

– Presupun că nu. Dar n-ai procedat așa, nu? Ți-ai făcut datoria. Numai după aceea ți-ai permis să regreti.

– Vrei să-mi transformi lașitatea în eroism?

– Lașitate? Nu se poate spune așa ceva. Câți comandanți și-au

condus oamenii la moarte? Pentru ca apoi să-i viziteze la spital pe acei oameni cu răni oribile, mai ales pe cei despre care se știa că vor muri? Chiar și pe cei care nutreau dispreț față de ei?

– Eu te-am adus aici, să te bucuri de aerul curat și de flori.

– Și mă bucur de amândouă. Mă simt mult mai bine. Nici glezna nu mă mai doare ca înainte. Sau poate că efectele analgezicului adus ieri de ducele de Stanbrook n-au dispărut. Aerul e grozav astăzi, chiar și-așa pe fugă. Îmi amintește de locurile natale.

– De Newburry Abbey?

Ea încuviință.

– E la fel de mare ca Penderris Hall. Există o plajă privată sub nivelul la care se află abația, stânci impunătoare în spate. Seamănă mult cu locul acesta. E surprinzător totuși că mă plimbam pe marginea mării ieri. Acasă nu merg prea des pe plajă.

– Nu-ți place să-ți între nisipul în sandale?

– Și asta. Dar marea mi se pare prea întinsă. Mă înspăimântă puțin, deși nu știu de ce. Nu este teama de a mă îneca. Cred că e mai mult faptul că marea îmi amintește ce puțin control avem asupra vieților noastre, indiferent cu câtă grijă le-am planifica și ordona. Totul se schimbă în punctul în care ne așteptăm cel mai puțin și totul este înspăimântător de vast. Suntem așa de neînsemnați...

– Faptul acesta poate să fie liniștitor uneori. Când ne muștrăm că ne-am pierdut controlul, ni se amintește că niciodată nu putem deține controlul absolut, că viața ne cere să facem tot ce depinde de noi ca să iasă bine ce ne este sortit. E mai ușor să spui decât să faci. Adesea este imposibil de făcut. Dar pentru mine o plimbare pe plajă este întotdeauna reconfortantă.

Ea îi zâmbi și fu surprinsă să descopere că, de fapt, chiar îl plăcea. Cel puțin îl înțelegea mai bine ca ieri.

– Aerul proaspăt ți-a adus culoarea în obraji.

– Și la nivelul nasului, fără îndoială.

– Voiam să fiu un gentleman, spuse el, și evitam orice mențiune despre asta. Am încercat din rășputeri chiar să nu mă uit la el.

Gluma o surprinse și o încântă. Își ridică o mână să-și acopere nasul și râse. Lordul Trentham se ridică micșorând distanța dintre

ei. Luă pătura care se făcuse ghem, i-o întinse pe picioare înainte de a se îndrepta de spate și a o privi. Își strânse mâinile la spate. Gwen vru să spună ceva, dar nu reuși.

– Nu sunt un gentleman, așa cum știi, zise el după un moment de tăcere. Nu mi-am dorit să fiu. Când trebuie să am de-a face cu aristocrați, ei mă pot accepta sau respinge, după cum doresc. Nu mă deranjează să fiu considerat inferior. Știu că nu sunt. Sunt doar diferit.

Gwen își lăsă capul într-o parte.

– Unde ai de gând să ajungi, lord Trentham?

– Vreau să spun că nu mă simt inferior ție, chiar dacă sunt foarte diferit. Nu am ambiția să-ți fac curte sau să mă însor cu tine și astfel să urc imperceptibil pe scara socială.

Iritarea de ieri revenise în forță.

– Mă bucur, pentru binele tău, zise ea, deoarece s-ar putea să fii dezamăgit.

– Dar mă simt irezistibil atras de tine, îi declară el.

– Irezistibil?

– Voi rezista dacă trebuie. Cu un cuvânt din partea ta voi rezista.

Gwen vru să spună ceva, apoi renunță. Cum ajunseseră în situația asta? Cu câteva clipe în urmă el își baricadase sufletul împotriva ei. Dar poate asta era explicația. Poate emoția pe care o simțea trebuia tradusă în altceva mai blând, mai familiar.

– Să rezisti la ce? întrebă ea încruntându-se.

– Aș dori să te sărut din nou, cel puțin atât.

Ea pusese întrebarea care ar fi trebuit să rămână nerostită.

– Și cel mai mult?

– Să fac dragoste cu tine.

Privirile li se încrucișară, iar Gwen simți năvala dorinței care practic o lăsă fără aer. Dumnezeuule, ar fi trebuit să-i spargă fața, numai că nu putea ajunge la ea. Oricum, ea întrebasese, iar el răspunsese. Brusc se simțiră ca în luna iulie, nu ca în martie.

– Gwendoline. Așa te cheamă?

Ea îl privi surprinsă. Dar Vera rostise numele ei ieri destul de tare.

– Mi se spune Gwen, îl informă ea.

– Gwendoline. De ce să scurtezi un nume care este perfect atunci când este rostit în întregime?

Nimeni nu i se mai adresase pe numele întreg. Suna ciudat pe buzele lui. Intim. Trebuia să obiecteze un asemenea exces de familiaritate.

El era Hugo. Numele i se potrivea.

Bărbatul se așeză brusc lângă ea, iar ea se trase spre mijlocul banchetei ca să-i facă loc. El se întoarse într-o parte așezându-și brațul pe spătarul banchetei. Voia s-o...? Ea urma să...?

El își lăsă capul în jos și o sărută. Gura ei se deschise din reflex și atmosfera se încinse. Limba lui îi pătrunse cu putere în gură, iar unul din brațele lui îi sprijini ceafa. Măinile ei prizoniere în pelerină se apăsară pe pieptul lui solid.

Nu fu o îmbrățișare scurtă, ca sărutul din seara trecută. Dar fu tandru și, după o scurtă vreme, el îi sărută fața, tâmpilele, ajunse jos, spre urechi, unde-i putea simți respirația, limba, dinții care-i ronțăiau lobul urechii. O sărută pe maxilar, apoi din nou pe gură. *Aș vrea să fac dragoste cu tine.* O, nu! Asta i se părea prea mult. Și era adevărul anului. Își apăsă palmele de pieptul lui, iar el își înălță capul. Ea se trezi privind fix în acei ochi negri foarte intenși. Bărbatul era întru câtva înspăimântător. Sau cel puțin, trebuia să fie.

Ea trase aer în piept ca să poată vorbi.

– Sunteți în mare pericol să pierdeți ceaiul, spuse o voce veselă, făcându-i să tresară brusc și se pare că bucătarul lui George s-a întrecut pe sine cu prăjiturile astăzi sau cel puțin așa mi s-a spus. Nu le-am gustat încă. Am preferat să amân încântarea și am venit aici să vă chem. Când Ralph s-a dus s-o ia pe lady Muir, a văzut că erați amândoi aici.

Lordul Darleigh privi în direcția lor în acel fel extraordinar, deși nu putea să-i vadă, și le zâmbi dulce.

– Mulțumesc, Vincent, zise lordul Trentham. Vom veni acolo imediat.

Se ridică, așeză pătura pe un braț, în timp ce Gwen adună cele două perne. Apoi el se opri s-o ridice în brațe. Nu se uită la ea, nici ea la el. Nu își vorbiră cât el a dus-o înăuntru mergând în urma

lordului Darleigh.

Asta a fost ceva total lipsit de înțelepciune, se gândi ea. Alt mare adevăr spus pe jumătate. Și indiscreție. Contele de Berwick îi văzuse pe fereastră. Ce văzuse mai exact?

Lordul Trentham o duse în salon unde toată lumea o salută politicos și nu aruncă nimeni priviri nici spre ea, nici spre lordul Trentham.

Capitolul 7

Tot restul zilei Hugo a fost mai tăcut ca de obicei și mai rezervat. Și pe neașteptate s-a trezit că-i displace prezența lui lady Muir. Fără ea s-ar fi relaxat cu prietenii săi, vorbind, râzând, tachinându-i și fiind tachinat, jucând cărți, citind, stând în compania lor fără a vorbi, tot ce le făcea plăcere, de fapt. Rareori își planificau activitățile aici la Penderris.

Toți ceilalți păreau că se bucură de compania lui lady Muir pe care o considerau foarte agreabilă. Poate pentru că era o lady și făcea parte din lumea lor. Conversa cu ușurință, fără a încerca să-și impună punctul de vedere. Practic, putea să discute pe orice temă. Era o bună ascultătoare, râdea, făcea comentariile pertinente și punea întrebările potrivite. Se pare că-i plăcea pe toți, iar ei ajunseseră s-o îndrăgească. Era o lady desăvârșită.

Sau poate din cauză că niciunul dintre ceilalți nu ajunsesese s-o sărute... de două ori.

Ben a fost desemnat să ia masa cu ea. Atât el, cât și ea păreau mulțumiți de aranjament. La scurt timp după masă ea le-a spus că vrea să se retragă în cameră.

– Ai dureri, lady Muir? a întrebat-o George.

– Nu le mai simt dacă stau liniștită. Dar voi alcătuiți un club.

Presupun că seara e momentul când preferați să faceți conversație, să fiți împreună. Mă voi retrage. Era și sensibilă. Avea tact. Tot atâtea dovezi că era o lady perfectă.

– Nu este nevoie, a asigurat-o George.

– O gleznă luxată este considerată o rană de război, a spus Ben, iar un club nu progresează dacă nu-și mărește numărul membrilor. Ne vom extinde pentru a te include, lady Muir, cel puțin pentru anul acesta. Consideră-te membru onorific.

Ea a râs.

– Vă mulțumesc. Și sunt onorată. De fapt, am o oarecare stare de disconfort, chiar dacă nu atinge pragul durerii. Mă voi simți mai bine dacă voi sta întinsă în pat.

– Atunci voi chema un lacheu să te ducă sus, a spus George, dar Hugo era deja în picioare.

– Nu e nevoie, o duc eu pe lady Muir în brațe. Nu putea s-o suferi pe femeia asta, tocmai pentru că îl tulbura. Nu-i mai plăcea, așa cum îi plăcuse cu o zi în urmă. Dar ea făcea parte din altă lume. Era frumoasă, elegantă și bine îmbrăcată, și avea autocontrol și farmec. Era așa cum trebuie să fie o doamnă. Și îl atrăgea, iar asta îl supăra. Întotdeauna se uitase la doamne, uneori pentru a le aprecia înfățișarea și farmecul, fără a le dori. Nu trebuia să se apropie de asemenea persoane, indiferent cât de frumoase ar fi fost. Oare înnebunise de-a binelea?

Chiar îi spusese după-amiază – Dumnezeuule, era imposibil ca memoria să-i joace feste – că ar vrea să facă dragoste cu ea.

Se întrebă dacă era cazul să-și ceară scuze. Dar scuzele ar fi repus pe tapet acea scenă din grădină. Poate era bine să dea totul uitării sau să lase lucrurile așa cum erau. Și, de fapt, cum să-și ceară scuze c-o sărutase de două ori? O dată se putea cataloga drept un accident din impulsivitate. De două ori însemna o intenție clară sau o serioasă lipsă de control.

Piciorul lui era pe ultima treaptă când ea îi vorbi.

– Ai fost foarte tăcut în seara asta, lord Trentham.

– Deocamdată am nevoie să respir ca să vă pot duce, răspunse el.

Se opri în fața ușii ei, iar ea apăsă pe clanță. Intră cu ea în brațe și o așeză pe pat. Îi propti mai multe perne la spate, iar una sub piciorul drept. Apoi își îndreptă ținuta, încleștându-și mâinile la spate. Observă că cineva aprinsese lumânările.

I-ar fi plăcut să se răsucească pe călcâie, să iasă din încăpere fără o vorbă sau privire înapoi, dar ar fi părut un idiot sau un bătăran lipsit de maniere dacă ar fi făcut-o.

– Mulțumesc, zise ea, apoi adăugă: Îmi pare rău.

El ridică din sprâncene.

– Îți pare rău?

– Trebuie să fie o recompensă destul de râvnită faptul că te întorci aici în fiecare an. Dar nu te-ai simțit în largul dumitale în seara asta și singura explicație este că eu am fost cauza. I-am scris fratelui meu și l-am rugat să-mi trimită trăsura cât mai curând, dar are nevoie de câteva zile să ajungă și să mă ducă acasă. Până atunci voi încerca să nu-ți apar în cale. O implicare serioasă într-o relație este exclusă dintr-o varietate de motive, este exclusă pentru amândoi. Nu sunt adepta flirtului fără sens sau din amuzament. Bănuiesc că nici dumneata.

– Ai plecat mai devreme în seara asta din cauza mea? o întrebă el.

– Ești membru al grupului, spuse ea. Acesta este motivul pentru care am plecat. Și sunt un pic obosită. Faptul că stau toată ziua îmi dă o stare de somnolență.

O relație serioasă între noi este exclusă dintr-o varietate de motive.

Un singur motiv îi veni în minte. Ea era aristocrată: el făcea parte din clasa de mijloc, chiar dacă avea titlu nobiliar. Era singurul motiv. Ea se dovedea necinstită cu sine însăși. Era un motiv puternic. Din ambele părți, cum spusese ea. El avea nevoie de o soție care să scoată varza din grădină împreună cu el și să-l ajute să hrănească mieii care nu puteau să sugă de la mamele lor, să gonească puii și rațele, și alte păsări de pe cuibare, ca să le ia ouăle. Avea nevoie de cineva familiarizat cu cei din clasa de mijloc ca să-i găsească un soț lui Constance. Se înclină rigid în fața ei. Evident, cuvintele erau de prisos.

– Noapte bună, doamnă! spuse el și ieși fără a mai aștepta răspunsul ei. I se păru că aude un oftat când închise ușa.

A fost rândul lui Vincent în noaptea aceea.

Se trezise cu un atac de panică de dimineață și luptase cu el toată ziua. Astfel de episoade se răriseră simțitor, le spusese el, dar când se petreceau erau la fel de intense ca de obicei.

Când venise Vincent prima oară la Penderris, fusese mai mult mort decât viu și total orb, ca urmare a exploziei unui tun destul de aproape ca să-l spulbere în milioane de bucăți. Printr-un miracol scăpase de dezmembrare și de moarte. Avusese accese de disperare pe care numai George reușise să i le domolească. Îl luase adesea pe băiat în brațe și-l strânsese la piept uneori ore întregi ca pe un copil, până când acesta adormea. Vincent avea șaptesprezece ani pe-atunci.

Reușise să rezolve problema surdității, dar nu și pe cea a orbirii și probabil n-o va soluționa niciodată. Vincent renunțase destul de repede la speranțe și-și adaptase viața la noua sa situație, cu o hotărâre remarcabilă și cu mult curaj. Dar speranța împinsă în interior și nu distrusă complet scotea capul ocazional, atunci când reacția de autoapărare era redusă, de obicei în somn. Iar el se trezea așteptându-se să poată să vadă și sperându-se că nu era așa, pentru ca după aceea să fie catapultat în adâncurile iadului întunecat, când își dădea seama că vederea nu-i va mai fi redată niciodată.

– Mă lasă fără suflare, se confesa el, și am impresia că voi muri fără să pot respira. O parte a minții îmi cere să pun capăt luptei, să accept moartea ca pe un dar în semn de milostenie. Dar instinctul de supraviețuire este mai puternic ca orice altceva și încep să respir din nou.

– Și e foarte bine că o poți face, spusese George. Indiferent de argumentele contra, această viață merită trăită până la ultima suflare cu care ne-a înzestrat natura.

Tăcerea grea care urmase vorbelor spusese de el era dovada unei filosofii nu prea ușor de adoptat.

– Îmi imaginez unele lucruri și persoane destul de clar în minte, i se confesase Vincent. Dar cu altele nu e tot așa. Dimineața asta

am realizat, pentru a mia oară, că nu v-am văzut chipurile și că nu le voi vedea niciodată. Dar, ori de câte ori îmi trece prin minte acest gând, este la fel de aspru ca prima oară.

– În cazul chipului neplăcut al lui Hugo, spusese Flavian, acesta este un semn de clemență, Vincent. Trebuie să-l privim zilnic. Iar în privința înfățișării mele... păi, dacă ai putea-o vedea, ai fi disperat, pentru că tu n-o să fii niciodată atât de frumos.

Vincent răsese, iar ceilalți zâmbiseră. Hugo observase cum Flavian își ascundea lacrimile. Imogen îl bătuse pe mână pe Vincent.

– Spune-mi, Hugo, zise Vincent, o sărutai pe lady Muir când am venit să vă iau la ceai? N-am auzit nicio discuție când m-am apropiat de grădina cu flori, deși Ralph m-a asigurat că sunteți amândoi acolo. Probabil m-a trimis în mod special pe mine, ca doamna să nu se jeneze de ce aș fi putut să văd.

– Dacă ai impresia că o să răspund la această întrebare, spuse Hugo înseamnă că ți-ai pierdut mințile.

– Acesta este răspunsul de care aveam nevoie, zise Vincent ridicând din sprâncene.

– Iar eu nu voi spune nimic, îl asigură Ralph. Nu voi confirma, nici nu voi nega ce am văzut pe fereastra de la camera de zi, chiar dacă voi spune că m-a marcat profund.

– Imogen, spuse George, vrei să oferi satisfacție colectivului nostru masculin și să ne torni ceaiul?

Ducele de Stanbrook adusese o pereche de cârje a doua zi dimineata pentru Gwen, explicând că-i fuseseră necesare când casa fusese transformată în spital, dar că zăcuseră undeva neatinsă și uitată ani întregi. Le verificase să vadă dacă sunt sigure, o liniștise el. Le măsurase lungimea și tăiase câțiva inchi din ele. Le șlefuisese cu nisip și le lustruise. Atunci Gwen putuse să se miște întru câtva.

– Totuși, trebuie să-mi promiți, lady Muir, adăugase el, că vei contribui la revărsarea furiei doctorului Jones asupra mea. Nu trebuie să alergi pe scări optsprezece ore din douăzeci și patru. Trebuie să-ți odihnești piciorul în continuare, să-l ții ridicat majoritatea timpului. Dar acum cel puțin, te poți mișca prin încăpere și prin celelalte, fără a mai trebui să te poarte cineva în brațe.

– O, mulțumesc, spusese ea. Nici nu știți ce mult înseamnă asta pentru mine.

Făcuse un tur al camerei de zi obișnuindu-se cu cârjele, înainte de a se întinde din nou în șezlong.

Se simțise mai puțin privată de libertate restul zilei, cu toate că nu se mișcase prea mult. Vera își petrecuse cu ea aproape toată dimineața, așa cum făcuse și cu o zi în urmă și rămăsese până la prânz.

Prietenele, le spusese ea fericită, o urau pentru că făcea vizite ducelui de Stanbrook. Trăsura lui cu blazon fusese văzută oprindu-se în fața casei ei de multe ori. Gelozia le-ar fi făcut să rupă prietenia, dar consideraseră că e mai avantajos să se bucure de gloria ei și să se laude în fața amicilor mai puțin privilegiați că sunt prietenele ei. Ea se mai plânsese de faptul că Înălțimea Sa n-a considerat necesar să trimită pe cineva s-o însoțească în trăsură și că din nou astăzi n-a fost invitată la masă în sufragerie împreună cu ducele și invitații săi.

– După părerea mea, Vera, i s-a adresat Gwen, ducele este impresionat de devotamentul tău și consideră că te-ai simți ofensată să fii luată de lângă mine, având în vedere că eu nu pot sta alături de tine în sufragerie.

S-a întrebat apoi de ce s-a străduit să netezească niște pene ciufulite care oricum aveau să se zbârlească în curând.

– Sigur că ai dreptate, zisese înciudată Vera. Aș fi ofensată dacă Înălțimea Sa m-ar despărți de tine, chiar și pentru o masă când mi-am sacrificat o mare parte din zi, ca să-ți țin companie. Dar ar putea cel puțin să-mi dea ocazia să-i refuz invitația. Mă surprinde că bucătarul lui prepară doar trei feluri la prânz. Sau cel puțin asta servește aici în sufragerie.

– Dar este mâncare din belșug și e delicioasă, protestase Gwen. Vizitele Verei erau adevărate încercări pentru ea.

După ce ducele de Stanbrook îi condusese prietena la trăsură care aștepta, Gwen se simțise un pic agitată. Dacă venea lordul Trentham din nou, cum făcuse ieri? Vremea era la fel de frumoasă. Nu mai suporta să rămână singură cu el. Nu avea de ce să se simtă atrasă de el, nici el de ea. Nu trebuia să-și permită s-o sărute, nici

să i-o ceară.

Dacă venea din nou după-amiază, își spuse ea, se putea preface adormită. El nu va avea de ales și va pleca. Dar nu-i era somn astăzi.

N-a mai trebuit să facă uz de astfel de subterfugii. S-a auzit o bătaie în ușă la scurt timp după plecarea Verei, apoi în încăpere și-a făcut apariția viconteles Ponsonby.

— Merg la bibliotecă, i-a spus cu vocea sa ușor bâlbâită. Ceilalți au ieșit la soare, dar eu am un teanc de scrisori la care n-am răspuns și sunt în pericol să fiu îngropat sub ele sau altceva și mai rău. Dumnezeu, trebuie să mă apuc de scris. N-ai vrea să încerci noile cărje și să te duci să-ți alegi o carte.

— Aș fi mai mult decât încântată, a spus ea, iar el a rămas în cadrul ușii urmărind-o cum se ridică în cărje și vine spre el.

Gleзна era încă umflată și dureroasă la atingere. Nu se putea încălța și era imposibil să-și lase piciorul în pământ. Oricum, astăzi durerea era mai slabă. Iar rana de la genunchi aproape că se vindecase.

Lordul Ponsonby a mers alături de ea până la bibliotecă și a întors o sofa care era lângă șemineu, astfel încât lumina de la fereastră să cadă pe ea.

— Poți rămâne aici să citești sau să mă urmărești cum mă chinuiesc, ori te poți întoarce în camera de zi după ce alegi o carte. Sau poți alerga în sus și-n jos pe scări. Nu sunt paznicul tău. Dacă dorești un volum de pe raftul de sus, te rog să-mi ceri.

Acestea fiind spuse, s-a retras în spatele biroului de stejar de lângă fereastră.

Gwen s-a gândit la bâlbâiala lui. Era singura imperfecțiune pe care o observase la această persoană. Poate și el scăpase nevătămat din război, dar își pierduse mintea, după cum se exprimase lordul Trentham. Nu se gândise prea mult înainte la încordarea mentală a unui militar. Și asta se dovedise a fi o lamentabilă lipsă de imaginație din partea ei.

A citit o vreme, apoi lady Barclay a găsit-o și a invitat-o la seră să vadă plantele. Erau niște șezlonguri de răchită acolo, unde lady

Muir își putea odihni piciorul. Au stat în seră și au vorbit o oră întreagă. Mai târziu s-au dus în sufragerie la ceai. Lady Barclay a fost cea care a cinat cu ea în seara aceea.

A vrut să abordeze subiectul suferinței lui lady Barclay și s-o asigure c-o înțelege, că și ea și-a pierdut soțul în condiții terifiante, că s-a simțit și ea răspunzătoare de moartea lui și că se îndoia că se va elibera vreodată de acest sentiment. Și poate era mai mult decât un sentiment. S-ar putea să fie cu adevărat vinovată.

Dar nu i-a spus nimic. Nimic din felul de a fi al lui lady Barclay nu sugera că ar aprecia o asemenea intimitate. Oricum, Gwen n-a vorbit despre evenimentele care au precedat moartea lui Vernon sau căderea care o provocase. Presupunea că n-o va face niciodată. Nici măcar nu s-a gândit la acele evenimente. Dar, de fapt, nu s-a mai gândit la nimic altceva.

Mai târziu, spre seară, a mărturisit că știe să cânte la pian, chiar dacă nu are un talent deosebit sau har. Nu conta. A fost convinsă să traverseze camera de zi în cârje ca să se așeze la instrument și să cânte, cu degetele înțepenite. Din fericire s-a descurcat destul de bine. Apoi a fost convinsă să rămână acolo ca să-l acompanieze pe lordul Darleigh care cânta la vioara sa. După aceea l-a acompaniat la harfă în timp ce el o lămură cum a învățat să identifice atâtea coarde fără să le vadă.

– Iar următorul lui șiretlic, lady Muir, i-a spus contele de Berwick, este să cânte la harpă de îndată ce a identificat coardele.

– Cerul să ne fie pavăză, a adăugat lordul Ponsonby. Vincent fusese mai puțin periculos atunci când avea vedere, și singurele arme la dispoziția sa erau o sabie și un tun gigantic. Acum are de gând să brodeze, lady Muir. Dumnezeu știe unde va ajunge acul lui. Toți am auzit povestiri înspăimântătoare despre fibrele de mătase.

Gwen a râs împreună cu ei; chiar și lordul Darleigh li s-a alăturat.

Când s-a retras în camera sa, n-a avut voie să urce treptele cu cârjele. Un lacheu a fost chemat să-o ducă. Lordul Trentham nu s-a oferit. Nu l-a văzut toată ziua. Abia i-a auzit vocea seara.

Detesta ideea că îi stricase șederea la Penderris. Putea doar să

spere că Neville nu va întârzia cu trimiterea trăsorii, după primirea scrisorii. Era încă devreme. Se simțea puțin agitată. Cârjele îi redaseră gustul libertății

S-a simțit deprimată după ce a rămas singură în cameră. Nu era obosită. Într-adevăr cârjele îi redaseră gustul libertății, dar nu pe cel adevărat. Aștepta cu nerăbdare o dimineață lungă de plimbare sau, și mai bine, o partidă de călărie scurtă.

Nu avea chef de citit.

O, lordul Trentham era teribil de atrăgător. Fusese conștientă de prezența lui toată seara, cu fiecare terminație nervoasă a trupului. Iar, dacă era să fie foarte cinstită cu sine, ar fi trebuit să admită că-și alesese rochia de seară de culoarea caisei gândindu-se la el. Cântase la pian conștientă că se afla și el printre cei prezenți. Se uitase peste tot prin încăpere, dar nu la el. Conversația ei fusese prea spumoasă, știind că el o asculta. Râsese prea tare și prea forțat. Nu era obișnuită să fie conștientă de sine când se afla în societate.

Detestase fiecare moment al serii care la prima vedere fusese foarte plăcută. Se purtase ca o fetișcană îndrăgostită prima oară, îndrăgostită prostește prima oară.

Nu putea fi îndrăgostită de lordul Trentham. Câteva sărutări și atracția fizică nu însemnau dragoste sau a fi îndrăgostit. Dumnezeu, se presupune că era o femeie matură.

Rareori petrecuse o seară mai neplăcută. Chiar și acum singură în camera sa nu era imună, cel puțin la atracția fizică.

Cum ar fi, se trezi gândindu-se, să mă culc cu el?

A alungat gândul acesta întinzând mâna după cartea pe care o luase din bibliotecă. Poate că, după ce va începe, va avea chef de citit.

Dacă ar apărea trăsura lui Neville ca prin miracol mâine. Devreme.

Dintr-odată a cuprins-o un dor nebun de casă.

Capitolul 8

Ultimele două zile fuseseră însorite, ca de primăvară, abstracție făcând de temperatură. Astăzi această problemă fusese remediată. Cerul era albastru, limpede, soarele strălucea, aerul era cald și, ceea ce se întâmpla foarte rar aici, pe coastă, aproape că nu bătea vântul.

Parcă venea vara, nu primăvara.

Hugo rămase în fața ușii de la intrare, incapabil să se hotărască ce să facă după-amiază. George, Ralph și Flavian plecaseră călare. El nu voise să-i însoțească. Deși călărea, desigur, nu-i făcea o plăcere deosebită. Imogen și Vincent se duseseră la plimbare în parc. Fără un motiv anume, Hugo refuzase invitația lor. Ben era sus în vechea școală de odinioară, un spațiu pe care George îl păstrase pentru el pentru corvoadele la care își supunea corpul de câteva ori pe săptămână.

Ben îl asigurase pe George că va avea grijă de lady Muir când va termina și se va asigura că n-a rămas singură prea multă vreme după plecarea prietenei sale.

Hugo fusese de acord s-o conducă pe doamna Parkinson la trăsura lui George și tocmai se achitase de această obligație. Ea l-a privit arcuindu-și sprâncenele, a zâmbit afectat, remarcând că orice doamnă fericită să-l aibă alături în trăsură nu se va simți nervoasă, nu de pericolele drumului cel puțin, adăugase ea. Hugo nu pricepuse aluzia, în schimb îi atrăsese atenția la vizitiul voinic de pe capră și o asigurase că nu auzise de hoți în această parte de țară.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut, își spuse el, din moment ce se izolase în mod voit pentru toată după-amiaza, decât să coboare la plajă, locul care-l obseda. Mareea trebuia să înceapă. Îi plăcea

să fie aproape de apă și, mai ales, singur.

N-o privise pe lady Muir când intrase în camera de zi ca să-i escorteze prietena la trăsură. Abia înclinase din cap în direcția ei.

Îl descumpănise măsura în care două săruturi rezonabile, decente reușeau să tulbure liniștea unui bărbat. Și pe a unei femei, probabil. Ea nu vorbise cu el înainte ca el să-i escorteze prietena afară din încăpere și, chiar dacă n-o privise, era aproape sigur că nici ea nu se uitase la el.

O, dar asta era ridicol! Se purtau ca doi școlari stângaci.

S-a întors și a pornit înapoi spre casă. A bătut la ușa camerei de zi, a deschis-o și a intrat fără să mai aștepte invitație. Ea stătea la fereastră sprijinită în cârje și privea afară. Sau așa presupuse el, că se uita afară. Acum îl privea peste umăr cu sprâncenele ridicate.

– Vera a plecat? îl întrebă ea.

– Da. Făcu câțiva pași spre ea. Ce-ți face glezna?

– Umflătura s-a redus considerabil astăzi și e mai puțin dureroasă. Dar, oricum, pot să pun piciorul în pământ și probabil ar fi indicat să nici nu încerc. Doctorul Jones a fost foarte categoric în instrucțiunile sale. Sunt supărată pe mine, pentru că n-am preîntâmpinat un astfel de accident și mă irită la fel de mult faptul că nu am răbdare să mă vindec. Mă deranjează starea mea de spirit. Apoi zâmbi brusc.

– E o zi minunată, remarcă el.

– Așa s-ar părea. Ea se uită din nou pe fereastră. Am stat aici ca să mă hotărâsc dacă îmi iau cartea să mă duc să stau în grădină o vreme. Pot să merg neînsoțită până acolo.

– Când vine fluxul, separă o parte din plajă de rest, transformând-o într-un golfuleț pitoresc. Am fost adesea acolo când am vrut să stau și să visez sau uneori când am avut chef să înot. E la câteva mile de coastă, dar tot în Georgia. E destul de retrasă. M-am gândit să mă duc acolo după-amiază.

De fapt, nu se gândise la golf decât în momentul în care începuse să discute cu ea.

– Se poate ajunge în apropiere cu cabrioleta, adăugă el, iar stâncile nu sunt prea înalte acolo. E ușor de ajuns la nisip. Ai vrea

să vii cu mine?

Ea se întoarse spre el. Era micuță de statură, remarcă Hugo. Se îndoia că ajunge la umărul lui. Se gândi că-l va refuza, pe jumătate ușurat. Ce naiba îl determinase să-i facă o astfel de propunere?

– O, sigur că aș merge, spuse ea cu blândețe.

– În jumătate de oră? Vei urca în cameră să te pregătești, nu-i așa?

– Pot să urc singură. Am cârjele.

Dar el se apropie, o scăpă de ele și o ridică în brațe, înainte de a porni în direcția scărilor. Se așteptă la o tiradă care nu începu. Chiar dacă ea oftase. Se duse s-o ia după jumătate de oră, nu fără a-l informa pe Ben că o duce la plimbare și a aduna lucrurile necesare să le ia cu ei – o pătură pe care să stea ea, perne pentru spatele ei și picior –, apoi, după ce se mai gândi, mai luă și un prosop mare. Se duse la grajd și înhămă un cal la cabrioletă, o aduse la intrarea din față. Nu era o idee bună, dar deja se hotărâse. Și nu-i părea atât de rău pe cât știa că ar fi trebuit. Era o zi minunată. Un bărbat are nevoie de companie când soarele strălucește și e cald afară. Nu că ar mai fi avut vreodată un astfel de gând nebunesc. De ce îl face o zi însorită pe un bărbat să se simtă mai singur față de una cu nori? A dus-o din nou pe lady Muir jos și a așezat-o în cabrioletă, apoi s-a instalat lângă ea. A luat frâiele în mână și i-a dat calului semnalul de plecare.

Primăvara e anotimpul ei preferat, îi spusese ea cu două zile în urmă, plină de speranță. Poate că va înțelege astăzi ce a vrut să spună.

Era una dintre acele zile perfecte de la începutul primăverii, care te duce cu gândul la vară, dacă n-ar fi fost o anume calitate imposibil de definit a luminii care amintea totuși despre anotimpul precedent. Iar verdele ierbii și al florilor avea prospețimea unui nou an. Era o zi în care te bucurai fie și pentru faptul că erai viu. O zi în care nu-ți puteai dori decât să mergi sub cerul liber cu un bărbat atrăgător alături. Dintr-un motiv pe care nu-l putea înțelege, în pofida gleznei care o durea, Gwen se simțea cu zece ani mai tânără, o senzație nemaiîncercată de mult.

N-ar fi trebui să se simtă așa. Dar, pe de altă parte, de ce nu? Era văduvă, nu avea obligații față de vreun bărbat.

Lordul Trentham era necăsătorit și, în prezent, n-avea nicio legătură stabilă. De ce să nu-și petreacă împreună după-amiaza? Nu făceau nimic rău.

O idilă nu deranja pe nimeni.

Dacă și-ar fi adus o umbrelă, ar fi deschis-o cu plăcere deasupra capului. Dar preferă să fredoneze o melodie de primăvară pe o claviatură invizibilă din poală.

Cabrioleta o luă pe șosea în direcția satului, apoi făcu o buclă prin spatele casei pe un drum mai îngust, care mergea paralel cu stâncile în direcția opusă satului. Era ca o cuvertură din petice de diferite culori: maro, galben și câmpuri verzi și pajiști pe o parte, iar parcul cultivat de la Penderris de cealaltă. Marea, cu câteva nuanțe mai albastră decât cerul, se vedea sub nivelul parcului. Aerul era înmiresmat de vegetație nouă, de pământ arat și zgomotul mării. Și mirosul estompat de mosc al săpunului sau coloniei folosite de lordul Trentham.

Îi era imposibil să-și ferească umărul și brațul să se atingă de al lui pe scaunul îngust al cabrioletei, și-a dat seama Gwen. Nici nu putea să nu fie permanent conștientă de coapsele lui puternice cu pantaloni strâmți și de mâinile lui mari care țineau hățurile.

El purta de data acesta un joben. Îi acoperea aproape tot părul și-i umbrea ochii. Părea mai puțin aprig, mai puțin milităros. Mai atrăgător ca oricând.

Reacția ei fizică la prezența lui era ușor estompată, întrucât n-o experimentase cu niciun alt bărbat. Nici măcar cu Vernon. Îl considerase teribil de frumos și de încântător la început, iar ea se îndrăgostise conștient de el. Îi plăcuseră sărutările lui înainte de căsătorie și relațiile maritale ulterioare. Dar nu simțise niciodată așa ceva cu Vernon sau cu altcineva. Își pierduse suflarea. Era plină de o energie exuberantă. Îl percepea cu simțurile sale în cel mai mic detaliu. Simți că și el era conștient, chiar dacă niciunul nu rupsesse tăcerea în timpul călătoriei. La început n-a știut despre ce să vorbească, apoi și-a dat seama că nu era nevoie să vorbească

deloc și că tăcerea nu conta. Nu era apăsătoare.

După o milă sau două, drumul cobora, iar aproape pe la mijlocul unui deal lung se întoarseră pe un drumeag și mai îngust în direcția mării. Curând până și drumeagul dispăru, iar cabrioleta hurducăi pe iarba aspră până când ajunse la marginea unei stânci joase.

Lordul Trentham a coborât să deshame calul și să-l priponească de un tufiș masiv din apropiere. Avea destul loc să pască în absența lor.

Și-a pus pătura pe mână, iar ei i-a dat niște perne – așa cum făcuse când se dusese în grădină cu două zile în urmă –, a ridicat-o în brațe și a pornit cu ea spre golful de jos pe o cărăruie îngustă în zigzag cu o pantă cu pietriș spre nisipul auriu. Bucăți mari de stâncă se întindeau în mare de fiecare parte a plajei mici. Era într-adevăr un mic rai privat.

– Linia de coastă te surprinde permanent, nu? a spus ea, întrerupând astfel îndelungata tăcere. Sunt stânci lungi, frumoase, care-ți taie răsuflarea. Te duc cu gândul la mici bucăți de paradis. La fel de frumoase.

El nu i-a răspuns. Se așteptase s-o facă?

El a condus-o spre o rocă mare, plantată ferm în mijlocul micii plaje. A dus-o spre partea dinspre mare, a lăsat-o pe un picior, cu spatele rezemat de stâncă, în timp ce a întins pătura pe nisip. I-a luat pernele din brațe și le-a aruncat jos înainte de a o ajuta să se așeze pe pătură. I-a pus o pernă la spate, una sub glezna dreaptă și alta sub genunchi. A făcut toate acestea cu un aer încruntat, de parcă munca lui cerea mare concentrare. Regreta asta? Invitația fusese făcută sub imperiul momentului?

– Mulțumesc, i-a spus ea zâmbind. Ești o asistentă excelentă.

El a privit-o fugitiv, înainte de a se ridica și a se uita la mare. Ea a observat că nu adia nicio pală de vânt. Iar roca atrăgea căldura soarelui. Semăna tot mai mult cu o zi de vară. Ea și-a descheiat pelerina și și-a pus-o pe umeri. Purta doar o rochie de muselină dedesubt, astfel că percepea căldura aerului pe brațele sale goale.

Lordul Trentham a ezitat câteva clipe, apoi s-a așezat lângă ea cu spatele la stâncă și cu un picior întins în față, iar cu celălalt

îndoit din genunchi, pe pătură, cu un braț pe genunchi. Umărul lui era la câțiva centimetri de al ei, dar îi simțea căldura trupului.

– Cânti bine, i-a spus brusc.

Pe moment, ea n-a înțeles despre ce vorbea.

– Pianul? Și-a întors capul să-l privească. Pălăria i se deplasase ușor în față. Aproape îi ascundea ochii, dar în mod inexplicabil îl făcea să arate fantastic. Mulțumesc. Cânt bine, bănuiesc, dar nu am cu adevărat talent. Și nu aștept alte complimente. Am ascultat pianiști talentați și știu că aș putea să exerseze zece ore pe zi și tot n-aș ajunge la valoarea lor.

– Presupun că ești bună în tot ce faci. În general, așa sunt doamnele, nu?

– Să înțeleg că suntem competente în multe domenii, dar că ne realizăm în puține și că suntem talentate în și mai puține? Ea a început să râdă. Fără îndoială, ai dreptate în nouă cazuri din zece, lord Trentham. Dar e preferabil în loc să fim neajutorate și inutile în afară de faptul că arătăm bine, suntem decorative.

– Hmm, a mormăit el.

Ea l-a așteptat pe el să vorbească primul.

– Cum te distrezi? a întrebat-o el.

– Să mă distrez? I se părea un termen ciudat raportat la o femeie matură. Fac tot felul de lucruri obișnuite. Îi vizitez pe cei din familie, mă joc cu copiii lor. Particip la dineuri, la ceaiuri și petreceri în grădină, evenimente sociale. Dansez. Mă plimb și călăresc. Eu...

– Călărești? După accidentul pe care l-ai avut?

– Oh, am făcut o pauză lungă după aceea. Dar mi-a plăcut întotdeauna echitația, iar faptul că am întrerupt partidele de călărie a pus capăt interacțiunii cu ceilalți nobili și m-a privat de o satisfacție personală. Și-mi displace să nu fac ceva pentru că-mi lipsește curajul. La un moment dat am reușit să mă urc în șa, iar mai recent chiar mi-am încurajat calul să meargă ceva mai repede. Într-una dintre zilele acestea sper că-l voi duce la galop. Teama trebuie învinsă, așa am aflat. Calul este un animal puternic dacă ajunge la măiestrie.

El se uita cu ochii pe jumătate închiși la apa care se apropia. Soarele se reflecta în suprafața acestuia.

– Dar tu cum te distrezi? s-a interesat ea.

El s-a gândit o vreme.

– Hrănesc mieii și vițeei, atunci când mamele lor n-o pot face. Lucrez pe câmpul fermei mele, în special în grădina de legume din spatele casei. Urmăresc și într-o oarecare măsură particip la toate miracolele vieții, atât animale, cât și vegetale. Ai netezit vreodată pământul peste semințele plantate și te-ai întrebat dacă vor rodi? Apoi după câteva zile vezi firicele subțiri, fragile, care împung pământul și se întreabă dacă vor avea puterea și rezistența de a supraviețui. Iar, înainte să realizezi ce se întâmplă, te trezești cu un morcov mare, un cartof de mărimea pumnului meu sau o varză pe care n-o poți ține decât cu amândouă mâinile.

Ea a râs din nou.

– Și asta e distracție?

El și-a întors capul și privirile li s-au întâlnit. Ochii lui păreau foarte întunecați sub borul pălăriei.

– Bineînțeles. Să protejezi viața în loc s-o curmi e minunat. Te face, ca bărbat, să te simți bine aici. A bătut ușor cu pumnul strâns în partea dreaptă a hainei.

Avea titlu. Era bogat. Cu toate acestea, muncea la fermă și în grădina de legume. Pentru că-i plăcea asta, și pentru că-i asigura o dezlegare de păcatele săvârșite ca ofițer, ucigând oameni și permițând ca propriii oameni să fie uciși.

Nu era fostul ofițer dur, rece, așa cum crezuse când îl întâlnise. Era... un bărbat.

A fost un gând care a făcut-o să se înfioare ușor, dar nu de frig.

– Cum o să-ți găsești o nevastă?

El a strâns din buze evitându-i din nou privirea.

– Cel care conduce imperiul de afaceri al tatălui meu are o fiică. Am întâlnit-o când am fost la Londra, la funeraliile tatălui meu. E foarte drăguță, foarte bine educată, înzestrată cu toate calitățile pe care trebuie să le aibă o femeie ca să devină soția unui om de afaceri bogat, de succes, foarte binevoitoare, la fel ca tatăl și mama

și foarte tânără.

– Pare a fi partida ideală.

– Și e speriată de moarte de mine, a adăugat el.

– Câți ani are?

– Nouăsprezece.

– Ai făcut ceva ca să-i spulberi temerile? De exemplu, i-ai zămbit? Sau cel puțin ai încercat să nu te mai încrunți?

El s-a întors s-o privească.

– Și ea, și părinții ei mă curtau, de ce i-aș fi zămbit?

Gwen a râs încet.

– Biata fată. Te însori cu ea?

– Probabil nu. Cel mai probabil, nu. Nu va fi îndeajuns de interesată de mine. Iar propria mea dorință s-ar stinge repede dacă s-ar feri de mine în pat.

– Oh! Încerca s-o șocheze dinadins. Gwen vedea asta în duritatea privirii lui. Iar el presupunea că ea își bate joc. Atunci va scăpa, chiar dacă nu va conștientiza motivul. Ai nevoie de cineva mai matur, care să nu se lase ușor intimidată, care să nu dea înapoi în fața felului tău de a face dragoste. Ea l-a privit dinadins în ochi când i-a spus asta, chiar dacă a costat-o un mare efort. Nu mai purtase astfel de discuții.

– Am rude la Londra, i-a spus el. Prospere. Se pare că succesul în afaceri e un talent de familie, deși niciunul n-a fost așa de bun ca tata. Vor fi fericiți să-mă prezinte femeilor eligibile care să mi se potrivească.

– Genul tău fiind femeile din clasa de mijloc care ar putea să se simtă bine cu pământ sub unghii, comentă ea.

– Din câte știu, lady Muir, a spus el îngustându-și privirea, femeile din clasa de mijloc pot fi la fel de delicate ca doamnele. Mai mult chiar, din motive greu de înțeles pentru mine, visează să ajungă aristocrate. Nu intenționez să-mi pun soția să muncească după ce mă căsătoresc, nici la câmp, nici la grajduri. Doar dacă nu dorește ea să se implice în asta. Am condus cândva bărbați. Acum nu-mi doresc să conduc vreo femeie.

Ah! Aceasta nu se vedea a fi acea după-amiază relaxantă,

poate ușor romantică, așa cum anticipase.

– Te-am jignit. Îmi pare rău. Există numeroase femei dornice să-ți fie prezentate, lord Trentham. Ai titlu, ești bogat, ai reputație de erou. Vei fi considerat partida anului. Și poate că unele femei nu se vor simți intimidat dacă le vei privi cu un aer încruntat.

– Tu sigur nu ești intimidată, a remarcat el.

– Nu, a spus ea, dar nu-mi faci curte, nu?

Cuvintele acestea au rămas cumva suspendate între ei. Gwen era conștientă de fluxul care se apropia, de strigătul pescărușilor de deasupra capetelor lor, de intensitatea privirii lui. De căldura soarelui.

– Nu, a spus el și s-a ridicat în picioare rezemându-se de stâncă, cu brațele încrucișate la piept. Nu te curtez, lady Muir.

Voia doar să se culce cu ea.

Iar ea dorea același lucru. Totul din ochii ei și din liniile crispate ale trupului ei îi sugera că va nega cu siguranță, dacă ar fi fost confruntată cu adevărul. Ceea ce el nu voia să facă. Avea întru câtva simțul autoconservării. A fost o greșeală lamentabilă s-o aducă aici. Știuse asta din prima clipă chiar înainte de a o transporta din camera de zi ca să se pregătească pentru plecare.

Pentru cineva care avea un oarecare simț al autoconservării, el părea să manifeste o tendință spre autodistrugere. O contradicție complicată. Ea n-a întrerupt tăcerea. El nu se simțea în stare. Nu se putea gândi la ceva grozav să-i spună. Atunci i-a trecut prin minte un lucru pe care măcar putea să-l facă, iar asta i-a oferit pretextul de a spune ceva.

– Mă duc să înot.

– Poftim? Ea și-a întors capul brusc, privindu-l. Părea uimită, apoi chipul i s-a luminat de râs. Ai îngheta. E luna martie, totuși.

El se depărtă de stâncă și-și aruncă pălăria pe pătură.

– În plus, a zis ea, nici nu ți-ai adus haine de schimb.

– Nu intru cu hainele în mare.

Asta a făcut să-i moară zâmbetul pe buze și i-a îmbujorat obraji. Dar ea a început să râdă din nou când el și-a ridicat piciorul drept ca să-și scoată cizmele lungi.

– Nu cred că îndrăznești. Nu, renunță, te rog. Nu cred că rezisti la o încercare, nu? Niciuna dintre cunoștințele mele care se respectă n-ar îndrăzni. Scoate-ți cizmele și șosetele apoi mergi cu picioarele goale la marginea apei. Eu voi sta aici și te voi privi cu invidie.

Dar, după ce și-a scos cizmele și ciorapii, el și-a scos și haina, lucru nu prea ușor de făcut fără ajutorul valetului său. A urmat vesta, iar ea și-a umezit buzele, privindu-l ușor alarmată.

El și-a dezlegat cravata și a aruncat-o peste grămada de haine. Apoi și-a scos cămașa din pantaloni și a tras-o peste cap. Aerul nu era așa de cald cum i s-a părut când fusese complet îmbrăcat, dar el avea căldură interioară. Oricum, era prea târziu să se răzgândească.

– O, lord Trentham! Ea râdea din nou. Te rog, nu mă face să roșesc.

El a ezitat un moment. Dar ar fi părut un idiot patentat dacă și-ar fi ȳdat doar picioarele, după toate acestea. Iar pantalonii uzi ar fi fost groaznic de incomozi pe drumul de întoarcere în cabrioletă.

Nu avea de ales.

Și-a scos și pantalonii, rămânând doar în lenjeria intimă. N-o va scoate și pe aceasta, s-a decis cam cu părere de rău, deși până acum înotase întotdeauna gol.

S-a îndreptat spre plajă fără s-o privească.

Apa care-i udă picioarele, gleznelor, genunchii și coapsele se simțea ca și cum ar fi venit de la calota glaciară de la Polul Nord. I s-a tăiat respirația înainte de a intra complet în apă. Dar avea o singură consolare. Era antidotul perfect pentru o pasiune total nepotrivită.

A plonjat sub un val, s-a gândit că a murit din cauza șocului, dar a descoperit că nu era așa și a înotat până când a ajuns la spuma valurilor. Apoi a înotat cu putere paralel cu plaja până când a început să-și simtă din nou brațele și picioarele, iar apa i s-a părut doar rece. S-a întors și a înotat în direcția de unde venise.

A încercat să-și amintească atunci când se culcase ultima oară cu o femeie. Și, pentru că nu putea găsi cu un răspuns satisfăcător, înseamnă că trecuse prea multă vreme.

Capitolul 9

O vreme Gwen a uitat complet de glezna sa. Stătea cu genunchii ridicați la piept, cu brațele strânse în jurul lor, cu picioarele pe pătură. Își simțea inima ca o ființă separată în piept bătând să-l spargă. Nu putea să se calmeze sau să-și controleze respirația. Și, chiar dacă avea rochia cu mâneci scurte, se simțea de parcă ar fi fost în iulie, nu în martie. Nu mai văzuse un bărbat dezbrăcat sau măcar în lenjerie intimă. Era ciudat totuși, pentru că fusese căsătorită niște ani buni. Dar Vernon ținuse mult la ideea de respectabilitate. În timpul zilei nu-i plăcea ca ea să-l vadă dezbrăcat. Noaptea venea la ea cu cămașă de noapte sau pijama. O, îi văzuse pe Neville și pe verii săi în chiloți când înotau împreună, vara, copii fiind, tot așa cum o văzuseră și ei când se schimba. Dar fuseseră copii cu toții la vremea respectivă.

Ea a fost fără îndoială șocată că lordul Trentham s-a dezbrăcat chiar sub ochii ei. A fost... a fost ceva primitiv. Un gentleman nu și-ar fi scos nici măcar haina fără a-i cere mai întâi permisiunea; și nici n-ar fi cerut-o, pentru că nu ar fi fost cuviincios. Dar starea ei de șoc se datora mai puțin indignării, a recunoscut ea, urmărindu-l cum înoată, decât faptului că-i vedea trupul gol. Era perfecțiunea întruchipată. Nu-i lipsea, de fapt, splendoarea. Nu avea cu ce s-o compare, era adevărat, nu avea cu cine să-l compare. Dar nu credea că poate fi comparat cu vreun alt bărbat. Avea umerii largi, pieptul lat, șoldurile înguste, picioarele lungi și puternice. Când stătea în picioare, arăta ca un zeu frumos sculptat, nu că ar fi văzut vreodată o astfel de sculptură. Când se mișca, mușchii i se încordau și arăta ca un zeu luptător revenit la o viață palpitantă.

Putea fi învinuită că-l găsea atât de atrăgător, încât îi tremurau genunchii, iar inima îi bătea necontrolat? Pentru că nu putea să respire normal? Pentru că uita ceva atât de lumesc ca o gleznă luxată? Putea fi învinuită că își dorea să repete acele sărutări? Pentru că, de fapt, își dorea mai mult decât sărutări? Pentru că simțea ceva atât de primitiv și nedemn de o doamnă ca... dorința? Poate că era bine că el se dusesese să înoate, că-și folosea energia pe care știa că ar fi vrut s-o reverse asupra ei, că absența lui îi dădea timp să-și poată controla trupul și trăirile? De fapt, nu exista niciun poate. Era, fără îndoială, un lucru bun.

Dar cum se putea ea controla când el înota cu atâta ușurință, grație și putere, când chiar și de la această distanță îi vedea mușchii puternici ai brațelor și umerilor și picioarele, apa și soarele care făceau să-i strălucească pielea, ca și cum ar fi fost unsă? Putea desigur să nu se uite la el. Dar cum să facă asta când în câteva zile va pleca deja de la Penderris și nu-l va mai vedea niciodată?

Și-a cuprins picioarele mai strâns și a simțit durerea lacrimilor neplânse undeva în gât și în spatele nasului. Dar a simțit și durerea mocnită a gleznei maltratate. I-a acordat toată atenția și și-a întins din nou piciorul. A reșezat pernele cu grijă sub genunchi și picior. Nu s-a mai uitat spre mare, în special la bărbatul care înota aproape gol. Ar fi bine să-i înghețe extremitățile și să-i cadă. Se grozăvea în mod deliberat în fața ei. Un păun recurge la minunatele-i culori și dimensiunile extravagante ale penajului ca să atragă femelele. El își folosea trupul aproape gol. Oare se dezbrăcase și se aruncase în apă ca să se răcorească? Sau o făcuse ca să-i ridice ei temperatura?

Gwen s-a rezezat de stânca din spatele său, simțind cum o împiedică boneta, și a tras impacientată de șireturi ca s-o poată scoate. Și-a lăsat din nou capul pe spate închizându-și ochii. Lumina soarelui era strălucitoare. Interiorul pleoapelor ei era portocaliu.

Nu conta motivul pentru care înota. El nu conta. Nu cu adevărat. Sau ceea ce simțea pentru el nu conta. Erau aici ca să se relaxeze să profite de ziua neobișnuit de frumoasă, de priveliștile minunate.

Dar nu-mi faci curte, nu? îl întrebase. Nu fusese chiar o întrebare, dar el răspunsese oricum. *Nu, nu-ți fac curte, lady Muir.*

Și, cumva, astea nu au fost întrebarea și răspunsul care au detonat tot ce a urmat. Ea declanșase asta. Era vina ei, atunci. Împlinise treizeci și doi de ani. Avusese mulți curtezani când debutase în societate, apoi un soț. După o lungă văduvie, fusese asaltată de mulți pretendenți. Nu era lipsită de experiență sau vreo fată inocentă, naivă. Dar brusc se simțise ca și cum ar fi fost, pentru că nimic din experiența ei n-o ajutase să înțeleagă dorința absolută care îi domina și pe ea, și pe lordul Trentham. Cum putea să înțeleagă, când el nu era defel genul de bărbat care s-o curteze și nici nu întrevedea în el un posibil soț? Acest nou sentiment neașteptat era ceea ce-i făcea pe oameni să aibă relații.

Trebuia să se grăbească spre siguranța casei, înainte ca el să iasă din apă, s-a gândit ea, asta până când a deschis ochii, amintindu-și că se afla la oarecare distanță de casă și că nu-și putea lăsa greutatea pe piciorul drept. Nici nu-și adusese cărjele. Oricum, era prea târziu. El înota spre plajă, apoi ridicându-se în picioare venea prin apa mică spre țărm. Apa i se scurgea de pe trup, iar picăturile străluceau în lumina soarelui când se apropia. Părul tuns scurt îi era lipit de cap. Chiloții i se mulaseră pe corp ca o a doua piele. Gwen nici n-a încercat să-i evite privirea.

El s-a aplecat, a luat prosopul pe care-l adusese și-a șters pieptul, umerii și brațele cu el, apoi fața. S-a uitat la ea. Faptul că înotase nu contribuisese cu nimic la buna dispoziție. Se încrunta la fel de disprețuitor.

– Spuneai că mă vei urmări cu invidie.

Oare afirmase asta?

– O, ce faci? a strigat ea brusc.

Se aplecase asupra ei și o luase în brațe. Avea pielea rece, mirosea a sare și a masculinitate. Era foarte...gol. A simțit chiloții uzi înainte ca el s-o ridice mai sus. I-a înlănțuit gâtul cu brațele.

– Nu!

Dar el pornise din nou pe plajă, iar fluxul era mai puternic acum ca atunci când intrase în apă.

– De ce să mai vii la plajă, dacă doar stai și privești? La fel de bine puteai sta acasă să citești.

– O, te rog! l-a implorat ea când el a intrat în apă și ea a simțit stropii reci pe brațul gol. Te rog, lord Trentham, nu mă lăsa în apă! Nu am schimburi. Și cred că e foarte rece.

– Este, confirmă el.

Ea se lipi de el, apăsându-și fața de pieptul lui și râzând.

– Poate te amuză, spuse ea, dar pe mine, nu. Te rog. O, te rog, Hugo!

El o ridica tot mai sus, observă ea. Și o ținea strâns. Un șiretlic? Ca să-i inducă un fals sentiment de siguranță?

– Nu te scap, spuse el pe un ton coborât. N-aș fi atât de crud. Dar nimic nu egalează faptul că ești aici și vezi cum lumina creează multe culori și nuanțe pe apă, s-o ascuți și să-i simți mirosul.

S-a întors la dreapta în timp ce ea și-a ridicat capul, apoi s-a mai întors de două ori în timp ce ea își ridica încet capul și râdea cu exuberanță. Era mai rece aici, deși nu chiar frig poate datorită căldurii trupului lui care îi ridica temperatura avea un rol în asta. Ei nu-i plăcuse niciodată apa. Dar se pare că se aflau într-o lume lichidă vastă și sclipitoare, ceea ce însemna frumusețe pură, fără nicio amenințare. Se simțea în perfectă siguranță în brațele calde ale unui bărbat care nu-i va da drumul în apă, care n-o va lăsa niciodată să cadă.

Și-a dat seama că-i spusese pe numele mic. Oare el observase?

– Gwendoline, a spus el oprindu-se din învârtit.

Desigur observase.

Privirile li s-au întâlnit, erau la câțiva centimetri distanță. Dar ea n-a putut să suporte intensitatea momentului. Și-a lăsat din nou capul în jos spre pieptul lui și a închis ochii. Își va aminti oare minunea tulburătoare a acestui moment pentru tot restul vieții? Ori era doar un capriciu să-și imagineze că ar putea?

A preferat să-și spună că asta era vorba despre ceva mai mult decât o simplă atracție fizică. Ceea ce simțea ea nu era doar dorință, chiar dacă, fără îndoială, o includea și pe aceasta. Era și...O, Dumnezeu! De ce nu existau întotdeauna vorbele potrivite să-i descrie sentimentele? Poate că se îndrăgostea de el, indiferent ce-o li însemnând asta. Dar nu se va mai gândi acum. O va face altă dată.

El a oftat adânc.

– M-am așteptat să te disprețuiesc, s-a confesat el. Sau în cel mai rău caz să fiu iritat de prezența ta.

Ea a deschis gura să-i răspundă, dar a închis-o la loc. Nu voia să înceapă nicio discuție. Dorea numai să se bucure. Și-a ridicat capul rezemându-și tâmpla de obrazul lui. Au privit apa împreună, iar ea a știut că asta își va reaminti. Întotdeauna, oriunde s-ar afla. După câteva minute el s-a întors fără o vorbă și a ieșit din apă cu ea, a ajuns pe nisip unde a așezat-o pe pătură. Și-a scos apoi boxerii, a luat prosopul și s-a uscat din nou, fără a se întoarce cu spatele.

Gwen nu s-a uitat în altă parte. Sau poate nu s-a simțit în stare s-o facă. Nici măcar n-a fost șocată.

– Puteai spune nu, a zis el privind în jos spre ea când a lăsat jos prosopul. Totuși, ar fi bine s-o spui acum, dacă trebuie. Dar te poți împotrivi în orice moment, înainte de a te pătrunde. Nu voi insista.

Oh, întotdeauna era bărbatul care spunea lucrurilor pe nume.

Gwen și-a dat seama că-și ținea respirația. La asta ajunsese?

Prostească întrebare.

Cunoștea multe femei care considerau că văduvele erau de invidiat, dacă aveau mijloacele de trai asigurate, așa ca ea. Erau libere să aibă iubiți atâta vreme cât erau discrete în această privință. În unele cercuri chiar se aștepta asta de la ele, de fapt.

Gwen nu se simțise niciodată tentată. Până acum.

Cine ar ști? Ea ar ști. Și Hugo ar ști.

Cine ar fi afectat? Ea ar putea fi. El cu siguranță, nu. Nimeni altcineva. Ea nu avea soț, nici logodnic, nici măcar un curtezan stabil. El era necăsătorit.

Ea va regreta după aceea. Va regreta oricum. Dacă refuza, se va întreba întotdeauna cum ar fi fost și va regreta mereu că n-a aflat. Dacă nu spunea nu, va fi urmărită de senzația de vină.

Poate. Poate nu.

Gândurile acestea confuze îi asaltau mintea. *Nu voi spune nu. Nu voi refuza. Nu-mi place să-i ațâț pe bărbați.* Și astfel luase deciziile în privința marelui moment. Sub imperiul momentului, fără o matură chibzuință. Din inimă, nu din rațiune. Din impuls și

nu dintr-o viață de experiență și de moralitate.

Hugo a venit lângă ea și i-a mutat pernele de la spate, le-a culcat la pământ, pentru ca ea să-și așeze capul pe ele. I-a dat deoparte pelerina și cele două perne de sub piciorul drept. Și-a vârât degetele mari, aspre în părul ei, i-a ridicat fața în sus și a sărutat-o pe gura deschisă. Limba lui a pătruns adânc și s-a retras din nou. A îngenunchiat lângă ea, i-a scos rochia peste sânii care deveniseră parcă mai proeminți.

A privit-o în timp ce ea rezista pornirii prostești de a se acoperi cu mâinile. Dar i-a acoperit un sân, lăsându-și capul în jos spre celălalt. Ea și-a răsfirat degetele pe pătură, în fiecare parte a corpului când el i-a luat unul din sfârcuri în gură, sugându-l și plimbându-și limba pe el. Cu degetul mare și cu arătătorul i-a răsucit sfârcul celuilalt sân, strângându-l atât de tare, încât aproape că i-a provocat durere.

O durere aproape insuportabilă i s-a răspândit în sus spre gât și în jos spre pânțece, pentru a se opri între picioare. Și-a ridicat mâinile, una a așezat-o pe încheietura mâinii lui, cealaltă la ceafa lui. Părul lui era umed și cald.

El a sărutat-o din nou, limba lui simulând actul sexual cu mișcări ample.

El era, își dădu ea seama în următoarele câteva clipe de zece ori, poate de o sută de ori mai experimentat ca ea. Ea cunoștea doar sărutul pe buze și actul în sine. N-a dezbrăcat-o complet, dar mâinile lui și-au găsit drumul fără greș sub hainele ei pentru a-i desface șireturile corsetului și a găsi locuri care lui îi produceau plăcere, iar ei o senzație indescritibilă. Erau mâini cu degetele puternice, mari, dar a căror gingășie o descoperise deja. Dar, dincolo de gingășie, erau pline de seducție erotică. Puteau să se joace cu ea de parcă ar fi fost un instrument muzical, nu doar cu competență, s-a gândit ea zâmbind, dar și cu real talent.

Iar, în cele din urmă, când trupul ei a vibrat de plăcere și de dorință până în pragul durerii, și-a folosit una din mâini chiar în centrul dorințelor ei. L-a găsit sub muselina rochiei, iar degetele lui au făcut dragoste meșteșugită cu ea, desfăcând-o, atingând-o, chiar

zgâriind-o. Un deget a alunecat lung și rigid în interiorul ei, ea și-a încheștat mușchii strângându-l și amândoi au auzit și au simțit cum ea s-a umezit. Degetul a fost scos și înlocuit de două degete, apoi de trei. Se jucau în ea când încerca să-i prindă cu musculatura, făcând-o să-și piardă mințile. S-a prins de umerii lui frământându-i cu degetele. În același timp, buricul degetului mare îi explora o zonă la care reacționa vibrând în degetele și mâna lui, țipând de plăcere.

Hugo a venit chiar deasupra ei, blocându-i lumina soarelui, cu genunchii împingându-i picioarele să se desfacă, cu greutatea pe brațe privind-o intens în ochi.

– Ne putem declara mulțumiți doar cu asta, îi spuse el cu o voce guturală. Nu e târziu să spui nu.

Ceva ce semăna cu virtutea ei trebuia să rămână intact.

– Nu voi spune nu, i-a răspuns ea.

L-a simțit în zona cea mai sensibilă pe care tocmai o mângâiasă, căutând-o, poziționându-se, apoi apăsând tare și dur până ce a pătruns-o.

Ea a tras aer încet în piept, apoi și-a ținut respirația. Era într-adevăr mare. Dar n-o rănea. Dimpotrivă. Se asigurase că era destul de umedă ca să-l primească fără durere. Ea a expirat, s-a relaxat apoi și-a contractat mușchii.

Era bucuroasă. O, da, era bucuroasă. Nu-i va părea rău niciodată. El o așteptase, asta a înțeles. Încă mai privea în ochii ei, chiar dacă ai lui își pierduseră intensitatea obișnuită, aveau pleoapele grele și goale de dorință. Dar el nu mai aștepta. Îi produsese o plăcere deosebită chiar înainte de a o pătrunde. Acum era rândul său. Și a profitat de el. Și-a lăsat capul în jos până când fruntea lui a atins umărul ei, apoi a făcut dragoste cu ea profund, rapid, cu mișcări puternice, lăsându-și pe jumătate greutatea pe ea, cealaltă încă sprijinită de brațe. Îi auzea respirația sacadată.

Ea și-a ridicat picioarele de pe pătură și le-a încolăcit pe coapsele lui. În clipa aceea a simțit o durere ascuțită în glezna dreaptă, dar a ignorat-o. Și-a ridicat pelvisul, ca el s-o pătrundă în profunzime. Simțea asalturile lui înflăcărate care-i produceau o mare satisfacție. Deși știa că asta nu era pentru ea – deoarece-el

era în convulsiile violente ale propriei dorințe –, ea a avut din nou senzația înălțătoare a pasiunii reînnoite și s-a lipit de el potrivit-se ritmului lui cu încheștarea și descheștarea mușchilor, angrenarea coapselor într-o mișcare circulară ritmică.

Ea nu avea cu adevărat experiență. A, incredibil, nu avea aproape deloc. Se împerechea cu el din instinct pur.

Dar, cu siguranță, nu-i descurajase ardoarea. Hugo a făcut dragoste cu ea cu o intensitate nediminuată, până când s-a liniștit brusc, cu toți mușchii rigizi încordându-se s-o penetreze mai adânc, înfierbântat și ud de transpirație, iar ea a simțit jetul eliberării lui în același moment în care i-a murmurat la ureche.

– Gwendoline! Și-a lăsat apoi greutatea deloc de neglijat asupra ei.

Nu era nicio saltea sub ea, numai nisipul sub pătură. Cine ar fi crezut că nisipul este atât de dur? Dar nu-i păsa.

Nu-i păsa. Probabil o să-i pese. Poate curând. Dar nu acum. Nu deocamdată. El a mormăit ceva după un minut sau două și s-a rostogolit de pe ea, pentru ca după aceea să se întindă alături cu un braț peste ochi, cu un picior îndoit de la genunchi.

– Îmi pare rău, a spus el. Cred că te-am strivit.

Ea și-a lăsat capul într-o parte să se rezeme de umărul lui. Era posibil ca sudoarea lui să miroasă atât de bine? S-a gândit să-și ridice rochia peste sâni, să-și lase jos fusta peste picioare, dar n-a făcut nicio concesie modestiei.

Ea a intrat într-o stare de relaxare, la granița dintre somn și trezie. Soarele strălucea cu putere. Pescărușii țipau din nou. Țipetele lor. Sunau dur și jalnic. Zgomotul mării se auzea și el constant și imposibil de evitat, ca bătaia inimii. N-ar fi crezut niciodată c-o să-i pară rău. Dar a regretat. Eternul ciclu al vieții. Echilibrul contrariilor. Ea și-a revenit complet când Hugo s-a ridicat în picioare și, fără o vorbă, a străbătut mica distanță până la apă. A intrat puțin în apă și s-a aplecat să se spele. Își spăla sudoarea? Se spăla de ea? S-a ridicat și și-a tras rochia după ce a vârat mâinile dedesubt și a reușit până la urmă să-și lege șireturile, apoi și-a așezat pelerina pe umeri și a strâns-o la gât. Brusc a simțit

răcoare.

Au mers spre casă aproape în tăcere. Sexul fusese grozav. Foarte bun, de fapt. Și mai ales pentru că el nu mai făcuse dragoste de mult timp. Dar fusese o greșeală, oricum. O colosală declarație incompletă. Ce trebuia să facă un bărbat care tocmai se culcase cu o doamnă? Și când era destul de posibil ca aceasta să fi rămas însărcinată? Să-i spună mulțumesc și s-o părăsească? Să nu zică nimic? Să-și ceară scuze? Să-i propună mariajul? Nu voia să se însoare cu ea. Căsnicia nu se baza pe sex. Nu exclusiv în cazul lor. Iar într-o căsnicie aspectele care nu se legau de pat erau la fel de importante ca și cele care aveau legătură cu patul. O căsătorie cu Gwendoline i se părea imposibilă. Și, cinstit vorbind, același lucru era valabil pentru amândoi.

El s-a întrebat dacă ea aștepta o propunere din partea lui.

Și o va accepta cu condiția ca el s-o facă.

Își imagina că răspunsul la ambele chestiuni ar fi fost un nu răsunător. Un gând nebunesc. A preferat să nu spună nimic.

– Ce-ți face glezna?

Idiot. Interasant interlocutor!

– În mod sigur durerea se apropie. Voi fi atentă să nu mai fac niciun gest atât de necuțetat.

Dacă ar fi fost mai atentă cu câteva zile în urmă, ar fi urcat în siguranță dincolo de locul unde se ascundea el, fără să știe măcar că se afla acolo, iar el nu s-ar fi gândit nicio secundă la ea în perioada care urmasa de atunci. Viața ei ar fi fost alta. Și a lui.

Iar, dacă tatăl lui n-ar fi murit, s-a gândit el oarecum exasperat, ar fi încă viu.

– Fratele tău va trimite curând trăsura să te ia? s-a interesat el.

Brusc și-a dat seama că s-ar fi putut oferi s-o ducă chiar el la Newbury Abbey, s-o scutească de câteva zile în plus de stat la Penderis. Nu. Era o idee proastă.

– Dacă n-o trimite cu întârziere – și sunt sigură că nu se va întâmpla asta –, ar putea ajunge poimăine. Sau cu siguranță peste două zile.

– Vei fi fericită să te refaci acasă, înconjurată de familie.

– O, da, a confirmat ea, așa va fi.

Vorbeau puțin, ca doi străini politicoși, care nu aveau un creier întreg laolaltă.

– Te duci la Londra după Paști? a întrebat-o el. Pentru sezon?

– S-ar putea. Glezna mi se va vindeca până atunci. Și tu? Vei fi tot la Londra?

– Da. Acolo am crescut. Casa tatălui meu se află acolo. Și sora mea locuiește acolo.

– Și-ți vei căuta nevastă tot acolo, a adăugat ea.

– Exact.

Dumnezeule! Oare chiar deveniseră intimi pe plajă în golf, doar cu o oră în urmă?

El și-a dres glasul.

– Gwendoline... a început.

– Te rog, i-a spus ea întrerupându-l. Nu spune nimic. Să acceptăm doar ce a fost. A fost... plăcut. O, ce cuvânt ridicol alesese! Fusese mai mult decât plăcut. Dar nu am nimic de comentat, de scuzat, de justificat sau altceva. S-a întâmplat pur și simplu. Nu regret, sper că nici tu. Să nu ne mai gândim la ce-a fost.

– Și dacă vei rămâne însărcinată? a întrebat-o el.

Ea a întors brusc capul privindu-l, evident luată prin surprindere. El privea cărarea din fața lor uitându-se printre urechile calului, care era înhămat la cabrioletă. Cu siguranță ea luase în calcul această posibilitate. De fapt, ea va avea cel mai mult de suferit.

– Nu va fi așa. Nu pot avea copii.

– Asta a fost opinia unui nepriceput, a corectat-o el.

– Nu sunt însărcinată, insistă ea cu încăpățănare, un pic cam supărată.

El a privit-o fugitiv.

– Dacă ești, trebuie să-mi scrii imediat.

I-a spus unde locuia la Londra.

Ea nu i-a răspuns, continuând să privească în gol.

George, Ralph și Flavian probabil se duseseră la o lungă partidă de călărie. Tocmai ieșeau din grajd când a apărut cabrioleta. S-au întors cu toții să-i urmărească sosirea.

– Am fost în golf, le-a spus Hugo când a tras de hăturile calului să-l oprească. E cel mai pitoresc loc în punctul culminant al fluxului.

– Aerul curat a fost grozav, a adăugat lady Muir. Este adăpostit și destul de cald acolo pe plaja aceea mică.

Dumnezeule, chiar și în propriile urechi erau ca doi membri ai unei conspirații, atât de preocupați de simularea entuziastă a nevinovăției, încât lăsau impresia că sunt vinovați peste măsură.

– Îmi imaginez, spuse Ralph, că discuțiile din camera de zi sunt marcate de anticipări ale cumplitelor suferințe pe care le vom suporta ca represalii pentru vremea superbă de afară.

– Fără îndoială va ninge mâine, a spus Flavian. Cu un vânt puternic dinspre nord. Și niciodată nu vom mai face imprudența de a ne gândi măcar să ne bucurăm de o asemenea de zi neobișnuit de frumoasă.

Au râs cu toții.

– Nu ai avut cârjele cu dumneata, lady Muir? a întrebat George.

– Cârjele nu sunt de folos pe cărările dintre stânci, cu pietriș și nisip, a spus Hugo în locul ei. O voi duce la ușă, apoi înăuntru.

– Atunci, mergeți, i-a îndemnat George aruncându-i o privire pătrunzătoare lui Hugo. El nu se lăsase păcălit și nu era un miracol că nici Flavian. Sau Ralph, din același motiv. Aș spune că Imogen ne-a văzut venind și a cerut să se aducă ceaiul.

Hugo a pornit spre casă împreună cu o lady Muir tăcută.

Capitolul 10

Soarele strălucea la fel de vesel a doua zi, chiar dacă Gwen, aflată la fereastra camerei de zi, vedea înainte de sosirea Verei că ramurile copacilor se legănau. Probabil bătea vântul. Și era ceva mai rece, spusese ducele de Stanbrook după ce călărise dimineață.

Când Vera a sosit, i-a spus destul de posomorâtă că toate prietenele ei fuseseră de acord cu ea că nu vor avea deloc vară.

– Ține minte ce-ți spun, a zis ea. Nu e firesc să ai vreme bună în perioada asta a anului. Sunt hotărâtă să nu mă bucur de ea. Voi fi deprimată când vor începe ploile și, inevitabil, vor aduce frigul cu ele. Și nu e felul meu să fiu deprimată, după cum bine știi, Gwen. Am venit să te înveselesc. Nu m-a întâmpinat nimeni când am ajuns, cu cinci minute în urmă, în afară de majordom. Nu sunt cu omul care să se plângă de asta, dar nu e politicos ca Înălțimea Sa să-și neglijeze atât de ostentativ cumnata din partea lui sir Roger Parkinson. Dar la ce te poți aștepta din partea lui?

– Poate trăsura s-a întors cu tine mai devreme decât a anticipat, a spus Gwen. De fapt n-a uitat să trimită trăsura, și acesta este lucrul cel mai important. Ai fi avut mult de mers. A, uite, ți se aduce tava cu cafea și biscuiți. Îți mulțumesc c-ai venit, Vera. E foarte frumos din partea ta.

– Bine, a zis Vera uitându-se atent la farfuria cu biscuiți pe care un servitor tocmai o așezase pe masă. Nu obișnuiesc să-mi neglijez prietenii, Gwen, după cum bine știi. Dar observ că nu suntem destul de importante ca să ni se ofere biscuiții cu stafide de ieri. Astăzi am primit doar din cei cu fulgi de ovăz.

– Dar ar fi plictisitor să ni se ofere aceeași mâncare în fiecare zi. Ești așa de bună să torni ceaiul, Vera?

Trei ore mai târziu Vera pleca acasă, chiar dacă sugerase că Gwen se lăsa prea ușor indispoziției, dacă încă mai avea nevoie de odihnă după-amiaza, în urma acelui mic accident.

Desigur Gwen nu voia să se culce. Stătuse prea mult în pat noaptea trecută, chiar dacă nu dormise tot timpul. Dovedise lașitate și trimisese scuze când venise majordomul s-o transporte în sufragerie la ora prânzului. Ieșirea o cam obosise, așa afirmase, și-l ruga pe Înălțimea Sa s-o scuze pentru restul serii.

Dormise. Avusese intervale lungi de trezie în care retrăise evenimentele de pe plajă, întrebându-se ce ar fi zis lordul Trentham dacă i-ar fi permis să continue ce începuse să-i spună în cabrioletă pe drumul de întoarcere la conac.

Gwendoline... zisese el după ce trăsesese adânc aer în piept.

Iar ea îl oprise. Se va întreba întotdeauna ce ar fi avut de spus. Dar trebuise să-l oprească. Era copleșită de emoții, incapabilă să mai facă față și altora. Simțea nevoia să petreacă puțin timp singură. Nu-l văzuse de când o urcase în cameră după ce băuseră ceaiul în salon cu toată lumea. El nu scosese o vorbă. Nici ea. Doar o așezase pe pat, se dăduse un pas în spate privind-o cu acei ochi negri intenși, înclinase politicos din cap, apoi ieșise din cameră închizând încet ușa în urma lui.

Ea deschisese o carte, dar nu putuse citi. Își dăduse seama de asta după câteva minute, timp în care parcursese cu privirea cel puțin de o duzină de ori aceeași propoziție, fără a înțelege nimic.

Umflătura părea să fi dispărut complet de la glezna ei, iar cea mai mare parte a durerii trecuse odată cu ea. Dar, când doctorul Jones venise mai devreme în timp ce Vera era cu ea, el îi bandajase din nou glezna și o sfătuisese să-și sprijine greutatea pe un singur picior și să aibă răbdare.

Nu excela la capitolul răbdare.

Trăsura de la Newbury ar fi putut ajunge peste o zi sau mai degrabă două. Era o așteptare fără sfârșit. Și-ar fi dorit să fi plecat deja.

Renunțase la orice încercare de a citi și așezase cartea cu fața în jos pe corsaj. Își pusese capul pe pernă și închisese ochii. Măcar să fi putut face o scurtă plimbare afară!

Dacă nu s-ar fi îndrăgostit de el, se gândi, n-ar fi știut cum să descrie în cuvinte starea sa sufletească. Era mai mult decât dorință sau amintirea a ceea ce făcuseră în acel golf. Cu siguranță nu era vorba doar despre atracție sau despre faptul că-l plăcea. Se îndrăgostise. Ce prostie!

Pentru că nu mai era o puștoaică. Nici o romantică fără speranță. Era o dragoste care nu-i putea aduce decât durere sufletească dacă încerca să se agațe de ea și să continue. Probabil nu se punea problema să continue. Pentru asta era nevoie de două persoane. Iar ea pleca din acest loc curând. Chiar dacă atât ea, cât și lordul Trentham vor fi la Londra la sfârșitul primăverii, era puțin

probabil ca drumurile lor să se întretaie. Funcționau în cercuri diferite. Ea nu se mulțumea cu o aventură. Și bănuia că nici el. Dar amândoi fuseseră de acord că o căsătorie ieșea din discuție.

O, de ce nu poate trăsura lui Neville să ajungă azi? În timp ce se gândea la asta, auzi o ușoară bătaie în ușa camerei de zi, iar ușa se deschise încet. Gwen își ridică temătoare, dar și plină de speranță privirea peste umăr și-l văzu pe ducele de Stanbrook.

Nu sunt dezamăgită își spuse zâmbindu-i.

– A, ești trează, îi spuse el, deschizând ușa mai mult. Ți-am adus un vizitator, lady Muir. Nu este doamna Parkinson de data asta. Se dădu la o parte și un alt gentleman intră în cameră.

Gwen se ridică în capul oaselor pe sofa.

– Neville! strigă ea încântată.

– Gwen!

Ochii n-o înșelara. Era cu adevărat fratele ei, figura lui exprimând o reală îngrijorare când străbătu încăperea să vină spre ea și s-o îmbrățișeze.

– Ce-ai făcut cât te-am scăpat din vedere? o întrebă el.

– A fost un accident stupid, îi spuse ea îmbrățișându-l la rândul său. Dar piciorul meu deja accidentat a avut din nou probleme, Nev, și încă nu pot să calc pe el. M-am simțit cumplit, ca și cum aș fi făcut ceva rău, pentru că, deși e doar o gleznă luxată, am creat probleme altor oameni. Dar ce surpriză minunată mi-ai făcut! Nu mă așteptam să ajungi decât mâine cel mai devreme și oricum nu credeam că o să vii chiar tu. O, biata Lily și copiii care trebuie să se descurce fără tine câteva zile din cauza mea. Cred că nu mi-o vor lua în nume de rău. O, parcă a trecut un an și nu o lună de când am plecat de-acasă.

El se așeză pe marginea sofalei și îi luă mâinile, strângându-le. Părea foarte afectat.

– Lily mi-a sugerat să vin. A insistat și nu există tiran mai de temut ca ea când îi intră o idee în cap. Se pare că Devon și Cornwall sunt străbătute de haiduci care îți iau nu doar bijuteriile, dar și viața, deși nu neapărat în ordinea asta, dacă nu aș fi eu cu tine; altfel, ar da bir cu fugiții. Nev îi zâmbi.

– Draga de Lily! spuse ea.

– Dar de ce nu ești la doamna Parkinson? o întrebă el.

– E o poveste lungă, zise ea făcând o grimasă. Neville, ducele de Stanbrook a fost extrem de amabil și de ospitalier. La fel și invitații săi.

– A fost plăcerea noastră, îl asigură ducele când Neville își ridică privirea spre el. Menajera mea îți va pregăti o cameră, Kilbourne, cât timp dumneata și lady Muir veți bea un ceai cu mine. Lady Muir are cârje.

Neville ridică mâna.

– Apreciez oferta dumneavoastră de ospitalitate, Stanbrook, spuse el. Dar e destul de devreme, iar vremea e perfectă pentru călătorie. Dacă Gwen se simte în stare să călătorească cu piciorul ridicat pe bancheta trăsurii, atunci vom porni de îndată ce bagajele ei vor fi împachetate și aduse jos. Desigur, dacă nu vă deranjează.

– Faceți cum doriți, spuse ducele înclinând din cap spre Neville și privind-o întrebător pe Gwen.

– Voi fi gata de plecare imediat după ce o să mă schimb în hainele de călătorie, îi asigură Gwen pe amândoi.

Unde e lordul Trentham?

Își puna aceeași întrebare cu mai puțin de o oră mai târziu, după ce se schimbase și fusese transportată din nou jos. Majordomul o adusese în salon, unde lady Barclay o aștepta cu cârjele. Ducele de Stanbrook și ceilalți invitați se adunaseră acolo să discute cu Neville. Gwen a dat mâna cu toți cu multă căldură, luându-și rămas-bun.

Dar unde era lordul Trentham?

Lady Barclay părea să-i fi citit gândurile.

– Hugo a ieșit la plimbare cu mine și cu Vincent după masă, pe promontoriu, îi spuse ea. Dar, după ce ne-am întors s-a dus din nou pe plajă. Adesea pare acolo câteva ore.

Toți invitații își întoarseră privirea spre Gwen.

– Atunci nu voi putea să-mi iau rămas-bun de la el. Îmi pare rău. Mi-ar fi plăcut să-i mulțumesc personal pentru tot ce a făcut pentru mine. Vreți să-i transmiteți că am vrut să-mi iau rămas-bun,

să-i mulțumesc pentru tot, lady Barclay?

Nu-l va mai vedea. Poate niciodată.

Panica o asalta. Dar Gwen le zâmbi politicos tuturor și se întoarse spre ușă. Înainte ca lady Barclay să poată răspunde, apărură în cadrul ușii chiar lordul Trentham respirând sacadat, mare, plin de vigoare și plin de energie. Îi privi pe toți cei prezenți, apoi se concentră asupra ei.

– Pleci? o întrebă.

Ea răsuflă ușurată. Și-și dori ca el să nu se fi întors. Vechile contradicții.

– Fratele meu a venit să mă ia. Conte de Kilbourne, Neville, ți-l prezint pe lordul Trentham, care m-a găsit când m-am accidentat și m-a adus până aici.

Cei doi bărbați se măsurară din priviri în vechiul stil masculin.

– Lord Trentham, îl salută Neville. Gwen a menționat numele dumitale în scrisoarea ei. Mi s-a părut cunoscut atunci, iar acum, că te văd, înțeleg de ce. Ai fost căpitanul Emes? Ai condus The Forlorn Hope pe Badajoz? Sunt onorat. Și îți rămân dator. Ai fost extraordinar de amabil cu sora mea.

Îi întinse mâna dreaptă, iar lordul Trentham i-o strânse.

Gwen se întoarse hotărâtă spre ducele de Stanbrook.

– Ați fost bunătatea și amabilitatea întruchipate, spuse ea. Cuvintele nu sunt de-ajuns pentru a-mi exprima mulțumirile.

– Clubul nostru va pierde un membru de onoare, zise el zâmbindu-i în felul său sobru. Ne vei lipsi, lady Muir. Poate ne vedem în oraș spre sfârșitul anului? Intenționez să fiu acolo pentru scurt timp.

Toate urările de rămas-bun fiind făcute, nu le mai rămase decât să plece. Era un lucru după care ea tânjise o oră sau mai mult. Acum inima îi era grea și nu îndrăzni să se uite acolo unde ar fi vrut.

Neville se apropie de ea cu intenția clară de a o transporta la trăsură, iar ea se întoarse să predea cârjele majordomului aflat în apropiere.

Dar lordul Trentham se mișcă mai repede ca fratele ei și o ridică în brațe, fără a rosti acel „cu permisiunea dumneavoastră”.

– Eu te-am adus aici, doamnă, și tot eu te voi scoate.

Și ieși pe ușă aproape în fugă cu ea pe trepte cu mult înaintea lui Neville sau a altuia.

– Așadar, asta a fost, conchise el.

– Da.

Exista un milion de lucruri pe care ea ar fi vrut să i le spună, dar nu se putea gândi nici măcar la unul singur. Ceea ce era foarte bine. De fapt nu avea nimic de spus.

Portiera trăsurii era deschisă. Lordul Trentham se aplecă cu ea și o așeză cu grijă pe banchetă, cu fața spre cai. Luă una dintre perne de la spatele banchetei opuse, o aplatiză și-i ridică piciorul pe ea. O privi atunci în ochi, cu ochii lui negri care aruncau flăcări. Gura îi era strânsă. Maxilarul lui părea mai mult ca întotdeauna de granit. Arăta din nou ca un militar dur, poate mai degrabă periculos.

– Îți urez călătorie plăcută! îi spuse, înainte de a-și retrage capul din trăsură și a-și îndrepta ținuta.

– Mulțumesc! spuse ea.

Ea zâmbi. El, nu.

Cu o zi în urmă, pe vremea asta, făceau dragoste pe plajă, el gol, ea așa cum era.

Neville urcă în trăsură, se așeză lângă ea, portiera se trânti și plecă.

Gwen se aplecă în față și lateral, să le facă semne pe fereastră. Erau cu toții acolo, ducele și invitații săi, inclusiv lordul Trentham care stătea la oarecare distanță de ceilalți cu chipul său posomorât, lipsit de expresie, cu mâinile la spate.

– Mă mir cum de n-ai murit de frică, Gwen, spuse Neville râzând încet. Aș zice că privirea dură a căpitanului Emes a fost cea care a străpuns zidul la Badajoz. A meritat toate distincțiile care au urmat. Toți au fost de acord că nu exista un alt bărbat în întreaga armată care să facă ce a făcut el. Cred că e mândru de sine.

Ah, Hugo!

– Da, spuse ea rezemându-și capul de perne și închizându-și ochii. Neville, sunt tare bucuroasă c-ai venit.

Ceea ce nu explică defel rostogolirea lacrimilor pe obraji și suspinul prelung în încercarea nereușită de a se calma. Neville o luă de umeri, o liniști și scoase o batistă mare din buzunarul hainei.

– Biata Gwen! oftă el. Ai trecut printr-o încercare grea. Dar curând o să ajungi acasă, unde mama te va răsfața după pofta inimii, la fel și Lilly, nu am nicio îndoială în privința asta. Copiii mai mari au întrebat de mătușa Gwen aproape imediat ce ai plecat, dorind să știe când te întorci. Au fost încântați să afle că am plecat să te aduc. Bebelușul desigur, a fost indiferent la toate astea. Dacă o are pe Lilly alături, este perfect mulțumită mititica. O, și dacă nu începi să regreți plecarea de aici, sunt bucuros că te întorci acasă.

Îi zâmbi din nou.

Gwen mai suspină o dată și-l învălui într-un zâmbet apos.

– Și curând vei avea destule lucruri care să-ți țină mintea ocupată ca să nu te mai gândești la gleznă, draga mea. Familia va veni pentru sărbătorile pascale. Ți-ai amintit?

– Desigur, spuse ea, deși adevărul era că nu se gândise la asta în ultimul timp. Lady Phoebe Wyatt, cel mai recent copil al lui Neville și al lui Lilly, urma să fie botezată și o mulțime de rude veneau la abație să sărbătorească momentul. Desigur, cei doi veri preferați, Lauren și Joseph, erau incluși.

O, ce bine se simțea acasă. În lumea obișnuită ei, cu oamenii pe care-i iubea și cei care o iubeau.

Își întoarse capul să privească pe fereastra trăsurii. *Să ai o călătorie plăcută!* îi spusese el. La ce se așteptase ea? La lamentările unui îndrăgostit? Din partea lordului Trentham?

– Ar trebui să ne oprim în sat, spuse ea. Să-mi iau rămas-bun de la Vera.

Hugo s-a dus direct la Londra după ce a părăsit Penderrisul. Abia aștepta să ajungă acasă, la Crosslands, să se liniștească acolo o vreme, să vadă mieii și ieziile nou-născuți, să discute cu ajutorul său despre sădirea plantelor de primăvară, să amenajeze mai bine grădina decât anul trecut... ei bine, să-și lingă rănilor.

Se simțea rănit.

Dar, dacă se ducea întâi la Crosslands, putea să-și găsească scuze să rămână acolo, redevenind același singuratic, cum îi reproșau mereu amicii săi din Clubul Supraviețuitorilor. Asta nu însemna că era ceva rău în a fi retras, dacă-ți plăcea să trăiești ținându-ți singur companie, așa cum făcea el, chiar dacă prietenii insistaseră că el nu era așa și că risca să explodeze într-o bună zi, ca o petardă așteptând doar scânteia care s-o aprindă.

Dar nu era bine să fii un om retras sau un fermier și grădinar fericit dacă aveai responsabilități altundeva. Tatăl lui murise deja de mai bine de un an și în tot acest timp nu făcuse decât să se uite peste rapoartele meticolos întocmite și trimise lunar de William Richardson. Tatăl său își alesese managerul cu grijă și avusese încredere deplină în el. Dar, îi spusese în ultimele sale ore de viață, Richardson era doar un manager, nu un vizionar. Privirea lui Hugo căzuse uneori peste anume detalii din rapoarte și simțise pornirea de a face unele schimbări, de a orienta evoluția spre direcții noi, de a se implica. Dar era o dorință pe care refuza cu încăpățănare s-o pună în practică. De fapt, nu voia să se implice.

Era o atitudine la care trebuia să renunțe.

Iar Constance se maturiza cu fiecare zi ce trecea. Era încă foarte tânără la nouăsprezece ani, chiar dacă uneori în scrisorile sale spunea că se simte matusalemică. Dar el știa că multe tinere se considerau fete bătrâne, dacă nu se măritau înainte de a împlini douăzeci de ani. Oricum, fetele de optsprezece sau nouăsprezece ani trebuiau să fie înconjurate de tinere de vârsta lor. Ar fi trebuit să se uite după posibili parteneri, să verifice, să facă alegeri.

Fiona era prea bolnavă ca s-o poată însoți ea însăși pe Constance, însă din același motiv nu permitea nimănui s-o ia pe fată de lângă ea. Cum să se descurce fără fiica sa în fiecare secundă a vieții?

Nimeni nu era mai egoist ca mama vitregă. Numai el reușea să-i facă față. Și era ceva ce trebuia să facă din nou, în calitate de tutore al lui Constance.

A rezistat tentației de a se duce la Crosslands și a plecat direct la Londra. Venise timpul.

Și-a oțelit nervii.

Constance a fost mai mult decât încântată să-l vadă. A țipat entuziasmată și a alergat spre salonul mamei sale când i-a fost anunțată sosirea și s-a aruncat în brațele lui.

– Hugo! a strigat. Ai venit! În sfârșit. Și fără să ne anunți, pungașule! Rămâi? O, spune că rămâi! Hugo. Oh, Hugo!

A strâns-o la piept lăsând dragostea și vina deopotrivă să pună stăpânire pe el. Era tânără și zveltă, blondă și frumoasă, cu ochi verzi înflăcărați. Semăna mult cu mama ei și l-a făcut să înțeleagă de ce tatăl lui chibzuit a făcut ceva atât de neobișnuit pentru el, să se însoare cu ajutoarea unei modiste cu optsprezece ani mai tânără, pe care o cunoscuse doar de două săptămâni.

– Voi sta, i-a răspuns el. Am promis că voi veni primăvara asta, nu? Arăți foarte bine, Connie.

A depărtat-o puțin și a privit-o cu luare-aminte. Avea o scânteie în priviri și culoare în obraji, chiar dacă părea să aibă nevoie de mai mult soare. Va avea el grijă să corecteze acest neajuns.

Mama vitregă a părut la fel de încântată să-l vadă. Nu se gândise prea des la ea ca la o mamă vitregă. Era cu doar cinci ani mai mare ca el. El fusese un adolescent când ea se măritase cu tatăl lui, cu mult mai în vârstă ca ea. Ea se gudurase pe lângă el, îi arătase afecțiune, se mândrise cu el și-l lăudase tatălui său pentru ca în cele din urmă să-l alunge. Hugo n-ar fi insistat ca tatăl său să-i cumpere acea funcție în armată, dacă n-ar fi fost Fiona. De fapt, nu fusese animat de dorința de a deveni soldat. Ciudat gândul. Cât de diferită ar fi fost viața.

Era un gând care trebuia să se adauge la celelalte întrebări ale existenței sale.

Ea i-a întins mâna, cu o batistă strânsă în ea. Era încă frumoasă, deși se ofilise. Era la fel de subțire ca și Constance. Nu avea fire albe, nici riduri. Tenul ei avea totuși o paloare nesănătoasă, care ar fi putut fi cauzată de sănătatea precară sau de boli imaginare care o țineau permanent acasă și inactivă. Întotdeauna avusese acele boli. Se folosise de ele ca să mențină trează atenția tatălui lui, deși probabil nu avusese nevoie de ele ca să-și atingă scopul. Tatăl lui

o adorase până în ultima zi, chiar dacă îl întrista caracterul ei.

– Hugo! a rostit ea când el s-a înclinat spre mâna ei și a dus-o la buze. Ai venit acasă. Tatăl tău ar fi fost fericit. Voia ca tu să ai grijă de mine. Și de Constance.

– Fiona. El i-a eliberat mâna și a făcut un pas înapoi. Cred că nevoile tale au fost rezolvate în anul care s-a scurs în absența mea. Dacă nu, cineva va da socoteală.

– Un bărbat atât de capabil! I-a zâmbit stins. Întotdeauna mi-a plăcut asta la tine. Ți-am simțit lipsa, Hugo. Ne-a lipsit compania ta, nu, Constance?

– Dar acum ești aici cu noi, a zis Constance fericită, luându-l de braț. Și rămâi. O, mă duci să-i văd pe verii noștri? Sau să-i invităm aici? Și o să mă duci la...

– Constance, a oprit-o mama cu un glas plângăcios.

Hugo s-a așezat punându-și palma peste mâna mică și moale a surorii sale, după ce a tras-o lângă el. Rămânea aproape două săptămâni cu ele. Nu-și invitate nicio rudă acasă la el. Sănătatea Fionei nu permitea acest lucru. Oricum, și-a vizitat mătușile, unchiul și verii luând-o pe Constance cu el, cu toate protestele mamei că rămâne singură. Și a înțeles ceva foarte repede. Majoritatea rudelor sale erau persoane sociabile, cu relații în clasa lor de mijloc. Toți au fost încântați să-l vadă, la fel și pe Constance. Unii dintre verii mai mici erau de vârsta ei. Toți sau unii dintre ei doreau s-o ia pe Constance cu ei. Își va face imediat prieteni. Probabil va avea un cerc larg de cunoștințe în câteva zile sau săptămâni. Putea chiar să se mărite înainte să se termine vara.

Avea nevoie de cineva – de el – să se impună în fața mamei sale, ca să nu mai fie închisă în casă ca o damă de companie neplătită. Nu era forțat să se însoare. Oricum, nu de dragul lui Constance. Iar el nu se grăbea să se însoare din alt motiv. Va sta la Londra o vreme. Își putea satisface nevoile în alte moduri, nu neapărat prin căsătorie.

Era totuși un gând cam deprimant, dar la fel i se părea și căsătoria. Nu-i va fi ușor să-și îndeplinească obligațiile față de sora sa vitregă. Pentru că ea avea idei bine definite despre ce ar face-o

fericită, și acestea treceau dincolo de cercul verilor ei, indiferent cât i-ar iubi și cât i-ar plăcea să-i viziteze.

– Tu ești lord, Hugo, îi spuse ea în timp ce se plimbau prin Hyde Park într-o dimineață, înainte ca Fiona să se ridice din pat. Ești un erou. Trebuie să ai posibilitatea de a pătrunde în cercuri mai înalte, unde tata n-ar fi avut acces. De îndată ce lumea va afla că ești în oraș, cu siguranță îți va trimite invitații. Ce grozav ar fi să particip la un bal al aristocraților, la una dintre casele mari din Mayfair. Să danseze acolo. Îți imaginezi?

El a privit-o întrebător. Prefera să nu-și imagineze.

– Sunt sigur că vei atrage o pleiadă de admiratori din propria ta lume, dacă verii tăi te iau sub aripa lor, a spus el. Cum să nu, Connie? Ești atât de frumoasă!

Fata i-a zâmbit, apoi a strâmbat din nas.

– Dar sunt atât de plictisitori, Hugo! De așezați, de previzibili.

– Verii noștri? Ai omis că sunt niște oameni de succes.

– Plictisitori, plini de succes, dar foarte dragi ca veri, a zis ea. Toți bărbații sunt la fel. Ca soți nu sunt interesanți deloc. Iar eu nu vreau plictiseală, Hugo. Sau, chiar dacă succesul e apăsător, trebuie să fie însoțit de o respectabilitate sobră. Iar eu vreau ceva... aerisit, radiant. Ceva aventuros. Vezi ceva rău în asta?

Nu e rău, se gândi el cu un oftat interior. Presupunea că toate fetele visau să se mărite cu un prinț, înainte de a se căsători cu un om obișnuit care avea grijă de nevoile lor zilnice. Diferența dintre Constance și majoritatea tinerelor era că ea vedea o cale de a-și realiza visul sau cel puțin de a se apropia de un prinț.

– Și crezi că domnii din înalta societate îți vor oferi atât neobișnuitul și aventura, cât și respectabilitatea și fericirea?

Ea a râs.

– O fată poate visa, dar e treaba ta să veghezi să nu mă răpească vreun ticălos pentru averea mea.

– I-aș sparge nasul, i l-aș reduce la nivelul restului feței dacă i-ar trece prin minte măcar gândul ăsta, a spus el.

Ea a râs veselă, iar el i s-a alăturat.

– Trebuie să cunoști niște domni, a zis ea. Poate alți nobili. E

posibil să obții vreo invitație? O, trebuie să fie. Dacă mă duci la balul aristocrației, Hugo, te voi iubi pe vecie. Nu că n-aș face asta oricum. Poți aranja asta?

Era momentul să pună piciorul în prag.

– Îndrăznesc să afirm că ar fi posibil, a zis el.

Ea s-a oprit brusc pe cărare, exclamând exuberantă și i-a înlănțuit gâtul cu brațele. Era bine că se aflau printre copaci și iarbă cu rouă.

– O, va fi! a strigat ea. Poți face orice, Hugo. O, îți mulțumesc, îți mulțumesc! Am știut că va fi totul bine când te vei întoarce acasă. Te iubesc, te iubesc!

– Dragoste interesată, a bombănit el bătând-o ușor pe spate. S-a întrebat ce vorbe i-ar fi ieșit din gură dacă s-ar fi decis să nu pună piciorul în prag.

Indiferent ce-i promisesse sau a fost la un pas de a-i promite. Pe când își continuau plimbarea, el s-a simțit năpădit de o sudoare rece, iar gândurile i-au revenit la problema spinoasă a căsătoriei. Probabil putea obține vreo invitație dacă făcea un mic efort și-o însoțea pe Constance, în speranța că unii domni se vor oferi să danseze cu ea. El ar face față cu greu acelei seri, dar ea ar fi mulțumită cu un singur bal sau i-ar deschide apetitul pentru mai mult? Și dacă întâlnea pe cineva care arăta mai mult decât un interes trecător să danseze cu ea? El n-ar ști să facă nimic altceva decât să-i aplice o lovitură în figură, ceea ce n-ar fi fost rezonabil.

O soție l-ar ajuta să facă asta. Totuși, nu una din clasa de mijloc.

Dar nu s-ar căsători cu o aristocrată doar de dragul unei surori care nu era deocamdată dornică să-și ocupe locul convenit în societate.

Dar el? Simțea că îl apucă durerea de cap. Nu prea i se întâmpla așa ceva, dar asta era o situație excepțională.

A lăsat-o pe Constance să ciripească veselă tot restul drumului. I s-a părut c-o aude spunându-i că pur și simplu nu are ce îmbrăca.

A așteptat impacientat poșta în fiecare dimineață în cele două săptămâni și a verificat de două ori corespondența, gândindu-se că scrisoarea pe care o aștepta s-a rătăcit printre celelalte.

Se temea s-o vadă și era dezamăgit că n-o vedea.

Nu-i spusese nimic după ce făcuseră sex pe plajă. Și, ca un școlar obraznic, o evitase a doua zi și fusese cât pe-acți să nu-și poată lua rămas-bun de la ea. Și, când și-a luat, i-a zis ceva foarte profund de genul călătorie plăcută.

Încercase să-i spună ceva în cabrioletă, la întoarcere, asta era adevărat, dar ea îl oprise convingându-l că fusese destul de plăcut, mulțumesc foarte mult, dar ar fi fost la fel de bine să lase lucrurile așa cum sunt.

Oare vorbise serios? Gândise și el același lucru la vremea aceea, dar ar putea femeile, doamnele să fie așa de blazate în privința relațiilor sexuale? Bărbații, nu. Dar femeile? Dacă era însărcinată și nu-i va scrie?

Și de ce nu se putea opri și se gândea zi și noapte la ea, indiferent cât de ocupat era cu alte lucruri și alte persoane? Își petrecea o parte din zi cu Richardson și începea să-și înțeleagă mai bine afacerile, iar ideile începeau să-i vină în minte și să-l incite.

Dar ea era mereu în planul doi al minții sale, uneori chiar mai aproape.

Gwendoline. Ar fi un idiot să nu se însoare cu ea. Dar ea îl va salva de propria prostie. Nu se va căsători cu el, nici dacă ar fi cerută. Îi spusese foarte clar că nu vrea să se mărite.

Dar vorbise serios? El își dorea să fi înțeles femeile mai bine. Era bine-cunoscut faptul că nu aveau de gând să facă nici jumătate din ce spuneau. Dar care parte trebuia luată în serios? Ar fi fost considerat idiot. Paștele era foarte aproape. Cădea destul de târziu anul acesta. După Paști, ea va fi la Londra pentru sezon. Nu voia să aștepte atât de mult. Ea nu-i scrisese, dar dacă... Ar fi un idiot. Era un idiot.

– Trebuie să plec la țară, anunță într-o dimineată la micul dejun.

Constance lăsă jos felia de pâine prăjită, privindu-l dezamăgită cu ochii ei mari. Fiona nu se dăduse jos din pat.

– Doar câteva zile, spuse. Mă întorc într-o săptămână. Iar sezonul nu începe decât după Paști, după cum știi. Nu se va

organiza niciun bal sau altă petrecere până atunci. Ea se mai însenină.

– Atunci mă vei duce la un bal?

– E o promisiune, spuse el în grabă.

Pe la amiază plecase spre Dorsetshire. La Newbury Abbey în Dorsetshire, mai exact.

Capitolul 11

Hugo a ajuns în ținutul Upper Newbury într-o după-amiază cenușie, deprimantă, și a închiriat o cameră la hanul din localitate. Nu era sigur că o va folosi. Poate că înainte de lăsarca serii va avea bucuria de a pune atâta distanță între el și Newbury pe cât era omeneste posibil. Dar nu voia să dea impresia că se aștepta să i se ofere ospitalitate la Newbury Abbey.

A mers pe jos până la abație, așteptându-se ca în orice moment să fie udat de ploaie, deși norii zăboveau pe cer suficient de mult, ținând la umiditatea lor, pentru a nu-l uda. Curând, după ce a trecut de porțile parcului, a văzut ceea ce presupunea a fi casa de zestre la dreapta sa printre copaci. Era o clădire mare, mai mult un conac decât o casă. A ezitat un moment, încercând să se decidă dacă să se ducă acolo mai întâi. Acolo locuia ea. Dar a încercat să-și imagineze ce ar face un domn. Acesta ar merge întâi la casa principală, să discute cu fratele ei. Era o politețe inutilă, desigur. Ea avea treizeci și doi de ani. Dar cei din înalta societate impuneau niște reguli legate de curtoazie, nu neapărat necesare.

A fost o hotărâre pe care a regretat-o imediat ce a ajuns la abație, la fel de mare și impunătoare ca Penderris, dar care nu-i rezerva plăcerea de a ști că aparține unuia dintre cei mai apropiați amici ai săi. Majordomul l-a întrebat cum îl cheamă, apoi a urcat

să vadă dacă stăpânul era acasă, o comportare nefirească, prostească a celor de la țară.

Hugo n-a fost lăsat să aștepte mult. Majordomul s-a întors ca să-l invite pe lordul Trentham să-l urmeze și s-au îndreptat spre ceea ce s-a dovedit a fi un salon.

Și era, la naiba!, plin de lume, dar lady Muir nu se afla acolo. Era prea târziu să mai dea bir cu fugiții, oricum. Kilbourne îl întâmpinase de la ușă cu zâmbetul pe chip și o mână întinsă spre el. În interior se afla o doamnă mică de statură și drăguță, care-i zâmbea și ea.

– Trentham, zise Kilbourne, scuturându-i mâna cu căldură. Ce bine că ai venit! Te întorci din Cornwall, nu?

Hugo nu-l lămuri.

– M-am gândit să trec pe-aici să văd dacă lady Muir și-a revenit de pe urma accidentului.

– Da, și-a revenit, spuse Kilbourne. S-a dus la plimbare și o va uda ploaia dacă nu se adăpostește. Lily, iubito, acesta este lordul Trentham care a salvat-o pe Gwen în Cornwall.

– Lord Trentham, i se adresă lady Kilbourne întinzându-i și ea mâna. Neville ne-a vorbit despre dumneavoastră și n-o să vă stânjenesc printr-o revărsare de sentimente. Dar e o plăcere să vă întâlnesc. Intrați să faceți cunoștință cu familia noastră. Au venit cu toții pentru Paști și pentru botezul celui mai mic copil al nostru.

L-au condus amândoi prin încăpere, prezentându-l ca pe un trofeu râvnit, ca pe bărbatul care le salvase sora de la pericolul de a rămâne singură cu glezna luxată pe o plajă părăsită din Cornwall. Și ca pe eroul cunoscut care condusesese atacul asupra Badajozului cu Forlorn Hope.

Hugo ar fi preferat să moară din cauza unei asemenea umilințe, dacă erau posibile astfel de afirmații contradictorii. A fost prezentat contesei moștenitoare de Kilbourne, care i-a zâmbit cu amabilitate, mulțumindu-i pentru ceea ce a făcut pentru fiica sa. Apoi ducelui și ducesei de Portfrey, nu spusese George că ducele îi fusese cândva prieten? Și ducelui și ducesei de Anburey; fiului lor, marchizul de Attingsborough, și soției acestuia, fiicei lor, contesa

de Sutton, și soțului ei. Vicontelui Ravensberg și soției acestuia, vicontelui Stern și soției sale și încă uneia sau două persoane. Toți cei dintre cei prezenți aveau câte un titlu.

Alcătuiau o adunare amicală. Toți bărbații i-au întins mâna cu sinceritate, femeile au fost încântate că el se aflase acolo pe plaja părăsită când lady Muir avusese nevoie de el. Toți îi zâmbeau și înclinau grațios din cap, îl întrebau despre călătoria sa și făceau comentarii despre vremea mohorâtă care se abătuse asupra lor de câteva zile și-i spuneau ce bucuroși sunt să-l cunoască, în sfârșit, pe eroul care păruse c-a dispărut de pe fața pământului după marea sa victorie de la Badajoz, deși toată lumea era nerăbdătoare să-l cunoască.

Hugo a înclinat din cap cu mâinile strânse la spate și a devenit conștient de enormitatea presupunerilor sale la venirea aici. Era un erou, poate, în ochii lor. Și avea titlul său, ceva fără conținut, pentru că lumea știa deja că îl primise ca pe un trofeu de război și nu avea legătură nici cu nașterea sa, nici cu moștenirea. Iar el venise să-i sugereze unuia dintre cei prezenți că s-ar putea gândi să-și unească forțele cu el prin căsătorie.

Cel mai indicat ar fi să plece fără întârziere, hotărî el. Nu mai era cazul s-o aștepte. Se putea presupune că venise din Cornwall, era pe drumul spre casă de la Penderris și făcuse un ocol din politete să se intereseze dacă lady Muir își revenise după accident. După ce s-a asigurat că ea era bine, putea să plece fără ca vreunul dintre cei prezenți să creadă că era tipic pentru el să nu aștepte.

Sau ar crede contrariul?

La naiba cu ei! Dar lui îi păsa ce credeau ei? Nu era departe de ferestrele salonului, vorbind sau mai bine zis ascultând pe cineva, uitase majoritatea numelor când contesa de Kilbourne vorbi din apropiere.

– Iat-o! exclamă ea. Și plouă cu găleata. O, biata Gwen! Desigur că e udă până la piele. Cobor s-o întâmpin, s-o duc în camera mea să se usuce puțin.

Și se întoarce să plece în grabă, în timp ce restul invitaților, incluzându-l și pe Hugo, se uitară pe fereastră și o văzură pe lady

Muir plutind în diagonală pe pajiște – șchiopăta vizibil – cu mantaua fluturând pe lângă ea în vânt, arătând ca saturată de apă, o umbrelă mare încleștată în ambele mâini și ținută lateral ca s-o adăpostească, dacă acest lucru era posibil.

Hugo inspiră încet.

Kilbourne era lângă el, râzând încet.

– Biata Gwen! o căină el.

– Dacă nu cumva este un moment nepotrivit, spuse Hugo încet, aș vrea să discutăm între patru ochi, Kilbourne.

Cu aceste cuvinte tocmai arsesse câteva etape.

Gwen se refăcuse complet de pe urma gleznei luxate, dar nu se putea spune același lucru despre starea ei de spirit.

La început, își spusese că, de îndată ce va fi pe propriile picioare, viața ei va reveni la normal. Era îngrozitor de plictisitor să stea pe sofa aproape toată ziua, chiar dacă multe dintre activitățile ei preferate puteau fi desfășurate de aici: cititul, brodatul, lucrul la dantelă cu suveica, scrisul corespondenței etc. Iar mama îi ținea de urât. Lilly și Neville veneau în fiecare zi, uneori împreună, alteori separat. Copiii, inclusiv bebelușul, îl însoțeau adesea. Veniseră și vecinii.

Apoi, când fusese din nou pe propriile picioare, chiar dacă starea de spirit nu i se îmbunătățise, își spusese că, după ce familia se va reuni pentru Paști, totul va fi bine. Venea și Lauren, la fel Elizabeth și Joseph, și...oh, toată lumea. Așteptase cu atâta nerăbdare sosirea lor.

Dar acum nu mai avea nicio explicație rezonabilă pentru depresia de care nu putea scăpa. Era din nou pe propriile picioare, și toată lumea ajunsese la abație de două zile. Chiar dacă vremea era posomorâtă și începuseră să se întrebe unul pe altul dacă-și mai aminteau cum arată soarele, avea companie și o gamă largă de activități în interior.

Gwen descoperise cu stupoare că nu se putea bucura de companie ca altădată. Toți cei prezenți făceau parte dintr-un cuplu. Desigur, cu excepția mamei. Și a ei. Și ce jalnic suna asta! Era singură pentru că asta fusese opțiunea ei. Nicio femeie rămasă

văduvă la douăzeci și cinci de ani nu se aștepta să rămână așa toată viața. Și avusese multe ocazii să se recăsătorească. Nu spusese nimănui despre Hugo.

Nici mamei, nici lui Lily, nici măcar lui Lauren. Îi scrisese o scrisoare lungă lui Lauren în ziua în care descoperise că nu e însărcinată. Îi povestise tot verișoarei sale, inclusiv că se îndrăgostise, că nu putea să renunțe la sentimentele pentru acea persoană, deși ar fi vrut. Inclusiv amănuntul sordid că se culcase cu el și că abia acum descoperise că nu fuseseră consecințe dezastruoase. Dar rupsese scrisoarea și-i scrisese alta. Îi va povesti lui Lauren ce vedea la acea persoană, așa se hotărî. Nu avea mult de așteptat.

Dar acum, că o văzuse pe Lauren, încă nu-i dezvăluise nimic, cu toate că Lauren știa că era ceva de spus și îi pusesese întrebări, încercând să rămână singură cu ea de câteva ori, ca să poată purta lungile lor discuții de la suflet la suflet. Dintotdeauna fuseseră cele mai bune prietene și confidente. Gwen se eschivase de fiecare dată, iar Lauren părea îngrijorată.

Gwen plecase singură să se plimbe în după-amiaza asta în loc să-și însoțească mama la abație pentru restul zilei. Îi spusese că va veni și ea mai târziu. Dacă le-ar fi cerut, oricare dintre verii săi de la abație ar fi însoțit-o, chiar dacă cerul era acoperit de nori negri și bătea vântul, iar ploaia se anunța din moment în moment. Ar fi fost un grup vesel.

Lauren s-ar fi simțit afectată, fiindcă ea prefera solitudinea. Joseph s-ar fi încruntat ușor și ar fi părut mirat, la fel ca Lily și Neville, și mama în ultima vreme.

De felul ei era veselă, sociabilă, plăcută. Încercase să fie măcar veselă de când se întorsese acasă. Chiar crezuse c-a reușit. Dar se vede că nu. A plâns în ziua în care a constatat că nu este însărcinată. Ce reacție absurdă! Ar fi trebuit să se simtă în culmea fericirii că a scăpat. Răsuflase ușurată. Numai că nu fusese în culmea fericirii. În afară de orice altceva, percepuase constatarea ca pe un semn care-i amintise că nu poate avea copii.

Uneori, de fapt adesea, încerca să-și imagineze copilul pe care-l

pierduse care, fată sau băiat, ar fi avut acum opt ani. Gânduri prostești. Copilul nu exista. Iar astfel de închipuiri îi sporeau remușcările și complexul de vinovăție. Când va scăpa de această plictiseală coplesitoare care invadea totul? Era supărată pe sine. Dacă nu va fi atentă, va deveni o plângăcioasă și se va înconjura de prieteni asemenea ei.

Se plimba pe cărarea izolată prin pădure, paralelă cu perimetrul parcului și cu stâncile pe scurtă distanță, până când ajungea printr-o pantă abruptă la valea cu iarbă de jos și podul de piatră peste plaja cu nisip de dincolo de el. Îi plăcuse cărarea asta întotdeauna. Putea ajunge direct la ea de la casa ei, acoperită de ramurile copacilor scunzi care ascundeau vederii stâncile și marea. Era liniște, o atmosferă rurală. Astăzi nu era prea mult noroi. Dar nu părea indicat s-o ia pe acolo, fiindcă se putea umple de noroi când va ploua din nou. Poate starea ei de spirit se va îmbunătăți de îndată ce se vor muta la Londra după Paști și vor începe numeroasele distracții ale sezonului. Hugo va fi și el la Londra. Căutându-și o soție potrivită pentru el.

Gwen luase o hotărâre în secret în inima sa. Va acorda toată atenția oricărui domn care o va curta anul acesta și de obicei erau câțiva. În sfârșit, se gândea să se recăsătorească. Va căuta un om bun, blând, care va trebui să fie și inteligent, și sensibil. Unul mai bătrân ar fi mai bun ca unul tânăr. Poate să fie și văduv, care să caute în primul rând avantajele unei companii liniștite, și mai puțin pasiunea. Nici pe ea n-o interesa acest capitol. Avusese parte de pasiune și nu mai simțea nevoia de a repeta experiența. Patima era prea dureroasă și prea aspră.

Poate la anul pe vremea asta va fi din nou căsătorită. Poate va fi și.... dar, nu. Nu se va gândi la asta doar pentru ca să fie din nou teribil de dezamăgită. Și nici nu va cere opinia unui medic, care ar putea să-i dea informații pertinente despre propria ei fertilitate. Dacă acesta i-ar da un răspuns negativ, chiar și cele mai slabe speranțe ale ei se vor spulbera pe vecie. În caz contrar, ea se va pregăti pentru o dezamăgire și mai mare dacă nu se va întâmpla nimic.

Va trăi fără să aibă propriii copii. Sigur c-o va face. O făcea și acum. Ajunsese la capătul cărării și se afla în vârful pantei descendente către vale. Era cel mai îndepărtat punct în care ajunsese de la întoarcerea din Cornwall.

Rareori cobora în vale, chiar dacă era foarte pitoresc, cu acea cascadă care cădea perpendicular de pe stânci în lacul adânc înconjurat de ferigi. Bunicul construisese o căsuță lângă lac pentru bunica ei, căreia îi plăcea să deseneze acolo. Nici în locul acela nu coborî. N-ar fi făcut-o nici dacă n-ar fi început ploaia. Dar brusc a început, nu ca o burniță, așa cum fusese dimineață și toată ziua de ieri. Cerul s-a deschis într-un potop în fața căruia umbrela ei nu avea să-i ofere prea multă protecție.

S-a întors spre casă. Dar casa moștenită era la oarecare distanță și știa că n-ar fi fost înțelept să umble atât cu glezna ei slăbită pe cărarea devenită alunecoasă de la ploaie. Abația era mai aproape dacă o tăia în diagonală pe pajiștea în pantă, aflată într-o parte a cărării. Și oricum intenționase să se ducă acolo mai târziu.

S-a hotărât repede și a pornit grăbită prin iarbă cu capul în jos, cu o mână ținându-și poala rochiei și pelerina într-o încercare zadarnică de a nu se uda și a se umple de noroi, cu cealaltă mână ținându-și umbrela în cel mai bun unghi pentru a se feri parțial de ploaie. Înainte de a ajunge acasă, a trebuit să apuce mânerul umbrelei cu ambele mâini ca să nu i-o zboare vântul. A ajuns acolo udă, abia respirând.

Probabil Lily o văzuse pe fereastra de la salon. Era deja jos în hol așteptând-o, iar un majordom îi ținea ușa deschisă.

– Gwen! exclamă Lily. Parcă ești pe jumătate înecată, biata de tine! Hai sus în camera mea să te usuci. Îți voi împrumuta ceva drăguț de îmbrăcat. Toată lumea se află în salon și avem și un vizitator.

Gwen nu întrebă despre cine era vorba. Vreun vecin, presupuse. Dar o urmă cu recunoștință pe Lily. Nu putea să apară în salon așa cum arăta acum.

Ușa salonului se deschise oricum, când ajunseră în vârful primului palier și ieși Neville. Gwen schiță un amestec de zâmbet

și grimasă, apoi îngheță, pentru că în spatele lui zări un alt bărbat, umplând cadrul ușii cu prezența sa masivă. Ochii lui negri o sfredeleau.

O, Dumnezeule, era musafirul!

– Lady Muir, zise lordul Trentham, înclinându-și capul fără a-și lua ochii de la ea. Părea aprig și ursuz, ca un arc încordat.

Ce căuta aici?

– Oh! spuse Gwen, încurcată. Arăt ca un șobolan ud.

El o privi din cap până-n picioare, apoi își ridică din nou privirea.

– Așa este, fu el de acord, deși sunt prea politicoș s-o spun, dacă n-ai fi făcut-o tu.

Era la fel de grosolan ca întotdeauna.

Lily preferă să se amuze și începu să râdă. Gwen privi lung și-și umezi buzele, în mod sigur singura parte a corpului ei care era încă uscată.

O, Dumnezeule, Hugo era aici! La Newbury.

– Tocmai o conduceam pe Gwen sus să se usuce și să se schimbe înainte să răcească, spuse Lily.

– Du-te, iubito, zise Neville. Lordul Trentham va aștepta, de bună seamă.

– Sigur că da, spuse Hugo, iar Gwen cedă presiunii lui Lily care o trăgea spre scară.

Ce căuta aici?

Gwen îmbracă o rochie bleu-deschis de lână a lui Lily, care era un pic prea lungă, dar în rest i se potrivea destul de bine. Părul îi era ud și mai ondulat ca de obicei, dar reuși să-l aranjeze. Simțea că nu are aer și era uluită când se pregăti să se întoarcă în salon.

Lily știa motivul pentru care se afla lordul Trentham la abație. Se întorcea din Cornwall și, întrucât Newbury Abbey era pe drumul său, venise să vadă dacă Gwen își revenise după accident.

– E foarte amabil, spuse Lily luând îmbrăcămintea udă a lui Gwen și punând-o în ușa de la dressingul ei. E o mare onoare să-l cunoaștem. Toată lumea e fericită să-l vadă în sfârșit. Iar el nu ne-a dezamăgit, nu? E atât de impunător și de... sever. Arată ca un erou.

Bietul Hugo! se gândi Gwen. Cum detestă fiecare moment. Și habar nu are bietul de el ce număr mare de membri ai familiei ei se află aici. Și toți aristocrați. Niciunul din lumea lui.

De ce venise, de fapt? Nu cumva fusese la Penderris tot timpul ăsta? Dar nu era momentul pentru speculații. Va afla.

– Îndrăznesc să spun, zise Lily, pe când păraseau încăperea, că el a făcut ocolul ăsta pentru că te place, Gwen. Nu mă surprinde deloc, nu? Și nu m-ar surprinde nici dacă și tu l-ai plăcea. E sever, dar... hmm. Care este cuvântul? Grozav? Da, e grozav.

– O, Dumnezeuule, Lily, exclamă Gwen când coborâra scara, îți lași imaginația s-o ia razna uneori!

Lily începu să râdă.

– E păcat că mintea ta e irevocabil pornită împotriva căsătoriei. Sau nu e așa?

Gwen nu-i răspunse. Stomacul îi făcea probleme. O liniște bruscă se lăsă în salon când ele intrară. Neville stătea la fereastră cu un aer încruntat. Toți erau prezenți. În afară de Hugo.

Lily observă lipsa lui.

– O, lordul Trentham a plecat? întrebă ea. Dar ne-am mișcat foarte repede. Biata Gwen era udă până la piele.

Hugo plecase? După ce bătuse atâta drum doar ca să se intereseze de glezna ei?

– E în bibliotecă, spuse Neville. Tocmai l-am lăsat acolo. Vrea să discute cu Gwen între patru ochi.

Tăcerea părea că devine și mai apăsătoare.

– Este într-adevăr extraordinar, spuse mama lor întrerupând liniștea. Lordul Trentham nu e deloc genul de bărbat ale cărui atenții ar trebui să le încurajezi, Gwen, dar a venit, fără îndoială, să-ți facă o ofertă.

– Mi se pare impardonabil, Gwen, spuse Wilma, contesă de Sutton, chiar dacă ți-a făcut un serviciu considerabil când ai fost în Cornwall. Aș zice că titlul și medaliile care au urmat datorită actului său eroic i s-au urcat la cap și i-au dat idei nepotrivite pentru statutul său social.

Wilma nu fusese niciodată verișoara preferată a lui Gwen.

Uneori era greu de crezut că putea fi sora lui Joseph.

– Îmi pare rău, dar am simțit că nu am dreptul să vorbesc în numele tău, Gwen, interveni Neville. Ai treizeci și doi de ani. Totuși, nu cred că oferta este atât de impertinentă cum sugerează Wilma. Trentham are titlu, dar și averea necesară. Și, cu siguranță, este un erou, poate cel mai mare din războaiele recente. Ar putea fi răsfațatul înaltei societăți dacă ar vrea, așa cum reacția noastră la vederea lui cu puțin timp în urmă a dovedit-o din plin. Este probabil meritul lui că n-a căutat faima și adulația și că, atunci când s-au manifestat, nu s-a simțit prea în largul său, așa cum s-a întâmplat. Dar faptul că vine să te ceară de soție e un pic cam jenant pentru tine. Mi-a părut rău că n-am putut să-l trimit la plimbare. Cu toate acestea, l-am avertizat că ai ținut doliu după Muir timp de șapte ani și că nu ești pregătită să-i dai răspunsul la care speră.

– E bine că n-ai încercat să vorbești în numele lui Gwen, Neville, interveni Joseph, marchiz de Attinsborough, zâmbindu-i lui Gwen. Femeilor nu le place asta. Am dezlegare de la Claudia să afirm că sunt destul de capabile să-și rezolve singure problemele.

Claudia era soția sa.

– Foarte bine, Joseph, zise Wilma, atunci când cel căruia i se adresează este un gentleman.

– O, haide, Wilma, protestă Lauren. Lordul Trentham mi s-a părut un gentleman perfect.

– Bietul lord Trentham va găuri covorul din bibliotecă, spuse Lily, sau va face cărare. Mai bine o lăsăm pe Gwen să stea de vorbă cu el. Du-te la el, Gwen.

– Așa voi face, spuse Gwen. Nu te îngrijora, mamă. Nici tu, Nev. Niciunul dintre voi. Nu mă voi mărita cu un soldat grosolan din clasa de jos, chiar dacă e un erou.

Fu și ea surprinsă de amărăciunea din propria voce.

Nimeni nu îi răspunse, chiar dacă Elizabeth, ducesă de Portfrey, mătușa ei, îi zâmbea, iar Claudia înclina din cap în direcția ei. Mama se uita la propriile mâini. Neville privea cu un ușor reproș. Lily era încurcată. Lauren avea o mină reținută.

Gwen ieși din cameră și se îndreptă spre scară ținându-și fusta

cu grijă, ca să nu calce pe poale. Încă nu-și analizase reacția la prezența lui Hugo aici. Acum știa de ce venise. Dar de ce? Faptul că nu se puteau căsători niciodată fusese confirmat de amândoi. De ce se răzgândise? Desigur, îl va refuza. Una era să fii îndrăgostită de un bărbat, chiar să faci dragoste cu el. A te căsători cu el reprezenta cu totul altceva. Căsătoria era ceva mai mult decât iubire și dragoste carnală.

Îi făcu semn majordomului care aștepta să-i deschidă ușa bibliotecii.

Capitolul 12

Cu fiecare milă parcursă din călătoria sa spre Newbury Abbey, Hugo se întreba ce face. Cu fiecare milă parcursă încerca să se convingă să se întoarcă din drum, înainte de a se compromite complet. Dar dacă ea era însărcinată? Continuase să meargă. Cu atât mai mare era prostia. Acele cincisprezece minute din salon i se păruseră extrem de jenante. Și acelea fuseseră urmate de discuția la fel de penibilă cu Kilbourne din bibliotecă.

Kilbourne fusese extrem de politicos, prietenos chiar. Dar se vedea că-l consideră pe Hugo un nebun că a venit la ei și că se așteaptă ca lady Muir să reacționeze favorabil la cererea în căsătorie. Părase ușor jenat și-l ascultase fără să-i spună că ea nu-l va accepta. Îi explicase că ea își iubise mult primul soț și fusese de neconsolat după moartea lui. Jurase să nu se mai căsătorească și nu dăduse vreun semn că s-ar răzgândi. Hugo nu va trebui să ia ca pe o ofensă personală eventualul ei refuz.

Hugo era încă în bibliotecă, singur. Kilbourne se întorsese în salon, promițându-i că-și va trimite sora jos, imediat după ce se va schimba.

Poate că ea nici nu va coborî. Poate îl va trimite înapoi pe Kilbourne cu răspunsul. Poate că îl aștepta cea mai mare umilință din viața sa.

Așa îi trebuia. Ce naiba căutase aici? Nu făcuse nimic ca să-și pledeze propria cauză, își aminti cu o grimasă. Singurul lucru pe care-l spusese Gwen când o văzuse mai devreme fusese că arată ca un șoarece ud. Iar el, ca un gentleman îndatoritor și educat, fusese de acord cu ea. Ar fi putut adăuga că arată grozav oricum, dar n-o făcuse, iar acum era prea târziu.

Un șoarece ud. Era ultimul lucru pe care ar trebui să i-l spui femeii pe care ai venit s-o ceri în căsătorie. Crezu că ușa bibliotecii nu se va mai deschide niciodată, că va trăi tot restul vieții înșurubat în locul acesta pe covorul din bibliotecă, temându-se să miște vreun mușchi ca să nu-i cadă casa în cap. Ridică din umeri și-și târî picioarele doar pentru aș dovedi că o putea face. Atunci ușa se deschise, când se aștepta cel mai puțin, și apăru ea. O mână nevăzută închise ușa pe dinafară, dar ea se rezemă de ușă, cu mâinile la spate, probabil pe mâner. De parcă era pregătită să fugă de îndată ce s-ar fi simțit amenințată. Hugo se încruntă. Rochia împrumutată era prea mare pentru ea. Îi acoperea complet picioarele, era largă în talie și pe șolduri. Dar culoarea i se potrivea, la fel și simplitatea modelului. Punea în evidență perfecțiunea echilibrată a chipului ei. Părul blond era mai ondulat ca de obicei. Umezeala era cauza, în pofida bonetei pe care o purtase și a umbrelei pe care o deschisese, când se grăbise să străbată pajiștea. Era îmbujorată, avea ochii albaștri măriți, buzele ușor întredeschise.

Ca un școlar prostuț își încrucișă degetele de la amândouă mâinile pe care le ținea la spate și chiar degetul mare de la ambele mâini.

– Am venit, spuse el.

Dumnezeule! Dacă ar fi participat la ceremonia de acordare a premiului pentru oratorul anului, ar fi avut toate șansele de a-l câștiga.

Ea nu spuse nimic, ceea ce nu era surprinzător. Hugo își dresе glasul.

– Nu mi-ai scris, zise.

– Nu. El așteptă. Nu, repetă ea. N-a fost nevoie. De altfel, ți-am spus că nu va fi.

El era ridicol de dezamăgit.

– Bine, încuviință scurt.

Se instalează liniștea. De ce uneori tăcerea era resimțită ca un lucru fizic cu greutate proprie? Aceasta nu însemna că ar fi existat o tăcere reală. El auzea ploaia care lovea în ferestre.

– Sora mea are nouăsprezece ani, îi spuse. N-a prea avut viață socială. Cât a trăit tata, obișnuia s-o ducă în vizită la rudele noastre, dar de atunci a rămas acasă cu mama ei care e mereu bolnavă și vrea s-o aibă alături. Acum sunt tutorele ei, asta e. Iar ea are nevoie de o viață socială, în afară de familie.

– Știu, zise ea. Mi-ai explicat asta la Penderis. Este unul dintre motivele pentru care doreai să te căsătorești cu o femeie din clasa ta socială. O femeie practică și capabilă, cred că ai spus.

– Dar ea, Constance, nu se mulțumește cu cei din clasa noastră socială. Dacă ar fi fost așa, n-ar fi existat nicio problemă. Rudele noastre ar fi prezentat-o unor bărbați eligibili, iar eu n-ar mai fi trebuit să mă însor. Oricum, nu din acest motiv.

– Dar? Ea îl privi întrebător.

– I-a intrat în cap să ia parte la cel puțin un bal din înalta societate. Consideră că titlul meu face lucrul acesta posibil. Iar eu i-am promis concursul meu.

– Ești lordul Trentham, doar! spuse ea. Și eroul de la Badajoz. Sigur că poți face asta. Ai relații.

– Numai printre bărbați. El schiță o grimasă. Dacă un singur bal nu este de-ajuns? Dacă este invitată în altă parte după aceea? Dacă își găsește un admirator?

– Este foarte posibil, admise ea. Tatăl tău a fost foarte bogat, mi-ai spus. E frumoasă?

– Da, răspunse el. Își umezi buzele. Am nevoie de o soție. O femeie obișnuită cu viața din înalta societate. O lady.

Se lăsă din nou o tăcere scurtă, iar Hugo își dori să fi repetat ce voia să-i spună. Avea senzația că abordarea fusese greșită. Dar era

prea târziu să o reia. Nu putea decât să meargă înainte. Lady Muir, spuse el strângându-și degetele până la durere, vrei să te măriți cu mine?

Să continui să mergi înainte dacă n-ai explorat îndeajuns teritoriul înainte poate fi dezastruos. Știa asta din experiență. Acum i se confirma. Toate cuvintele pe care le rostise apăreau în fața lui ca și cum ar fi fost printate pe o pagină și vedea clar cât de tare greșise abordarea.

Și chiar și fără acea foaie imaginară avea în față chipul ei. Arăta ca în prima zi când își luxase glezna. Rece, detașată.

– Mulțumesc, lord Trentham, dar refuz.

Ei bine, asta era! Ea l-ar fi refuzat indiferent cum și-ar fi formulat propunerea. Dar cel puțin n-ar mai fi fost nevoie să se simtă atât de încurcat. El o privea inconștient, strângând din maxilare și încruntându-se și mai tare.

– Desigur, spuse el. Nu mă așteptam la altceva.

Ea îl privi, iar acea atitudine trufașă se îmblânzi treptat cedând locul uneia de uimire.

– Chiar te așteptai să mă mărit doar pentru că sora ta dorește să meargă la un bal al aristocrației?

– Nu, spuse el.

– Atunci de ce-ai venit? întrebă ea.

Pentru că am sperat că vei fi însărcinată. Dar acesta nu era întregul adevăr. Nu *sperase*.

Pentru că n-am putut să mi te scot din minte. Mândria îl împiedica să rostească asemenea cuvinte.

Pentru că mi-a plăcut cum am făcut sex. Nu. Era adevărat, dar nu reprezenta motivul pentru care se afla aici. Oricum, nu era singurul motiv. Atunci de ce venise? Îl alarma faptul că nu cunoștea răspunsul la această întrebare.

– Nu există alt motiv decât acesta? întrebă ea cu blândețe după o lungă tăcere.

El își desfăcuse degetele, iar brațele îi căzuseră de o parte și de alta a trupului. Își îndoi degetele ca să scape de durere.

– Am făcut sex cu tine.

– Și n-au fost consecințe. Nu m-ai forțat. Am făcut-o din proprie voință și a fost foarte... plăcut. Dar asta a fost tot, Hugo. Am și uitat.

I se adresase cu Hugo. Ochii lui se îngustaseră când auzi.

– Ai spus atunci că a fost mai mult decât plăcut.

Ea roși.

– Nu-mi amintesc, spuse ea. Probabil ai dreptate.

Era imposibil să fi uitat. Nu că ar fi fost foarte mândru de bărbăția sa, dar ea era văduvă și singură de șapte ani. Nu l-ar fi uitat nici dacă performanța lui ar fi fost lamentabilă.

Totuși, n-a contat, nu? Ea nu-l va accepta de soț nici dacă s-ar târî în genunchi în fața ei plângând și recitându-i vreo poezie la modă. Ea era lady Muir, iar el un parvenit. Avusese o experiență nefastă în prima ei căsătorie și avea mari rețineri în privința celei de-a doua. El era un bărbat cu probleme. Ea era conștientă de ele. Era masiv, stângaci și urât. Ei bine, poate exagera un pic, dar nu cu mult. Hugo făcu brusc o plecăciune în fața ei.

– Mulțumesc, doamnă, că mi-ați acordat această întrevvedere. Nu vă mai rețin.

Ea vru să plece, dar se opri cu mâna pe mânerul ușii.

– Lord Trentham, îi spuse fără a se întoarce, sora dumitale a fost singurul motiv pentru care ai venit aici?

Ar fi fost mai bine să nu-i răspundă. Sau s-o facă printr-o minciună. Să termine imediat farsa asta, ca să se poată întoarce la aer și să înceapă să-și lingă rănilor din nou. Astfel că spuse adevărul.

– Nu.

Gwen fusese supărată și atât de tristă, încât abia mai putea să respire. Se simțise insultată și întristată. Așteptase ca să poată scăpa din bibliotecă și din casa asta, să alerge prin ploaie spre casa ei, cu rochia mult prea lungă și glezna vătămată.

Dar nici casa de zestre n-ar fi fost destul de departe. Nici măcar capătul lumii n-ar fi fost.

Atunci când ea intrase în bibliotecă, Hugo arăta ca un militar posac și aspru, ca un străin dur, rece, care venise împotriva voinței sale. Îi fusese aproape imposibil să creadă că într-o după-amiază

minunată îi fusese și iubit. Imposibil cu trupul ei și mintea ei rațională. Emoțiile ei erau altceva.

Și atunci, el anunțase c-a venit, de parcă ea l-ar fi așteptat, ar fi tânjit după el, ar fi nutrit speranțe, de parcă i-ar fi făcut o mare favoare.

Și apoi... Ei bine, el nici măcar nu încercase să ascundă motivul din spatele ofertei sale de căsătorie. Ca ea să-și folosească influența pentru a-și prezenta în înalta societate iubita soră, cu scopul de a-și găsi un bărbat nobil care s-o ia de soție. Probabil sperase că ea va fi însărcinată, ceea ce ar fi simplificat lucrurile.

A rămas cu mâna pe clanța ușii după ce el a lăsat-o să plece din bibliotecă. Era atât de aproape de libertate și de ceea ce știa că ar fi o durere de inimă prostească și teribilă. Pentru că ea nu mai putea să-l placă, iar amintirile ei despre el ar fi fost pentru totdeauna întinate. Atunci a conștientizat situația.

Era imposibil să fi venit aici cu intenția de a-i spune că sora lui are nevoie de o invitație la un bal din înalta societate și de aceea trebuie să se mărite cu el. Era prea absurd.

S-ar fi putut ca el să fi revăzut această scenă și cuvintele spuse și să fi dat înapoi. Ea a intuit că, dacă Hugo s-ar fi gândit să-i spună, toate cuvintele îi zburaseră din minte, imediat ce ea intrase în încăpere. La fel de posibil era ca atitudinea lui militărească, maxilarul încordat și disprețul să fi ascuns jena și lipsa de siguranță.

Îi trebuise ceva curaj, presupuse, să vină aici, la Newbury.

Dar se putea și înșela, desigur.

— Lord Trentham, se adresă ea, stând cu fața spre ușă, sora ta a fost singurul motiv pentru care-ai venit aici?

A crezut că nu-i va răspunde. Și-a închis ochii, iar mâna dreaptă a început să apese pe clanță. Ploaia lovea în fereastra bibliotecii în rafale spiralete.

— Nu, a spus el, iar ea a slăbit presiunea asupra clanței, a deschis ochii, a tras aer în piept încet și s-a întors.

Arăta ca înainte. Sau poate căutătura lui era mai aprigă, mai salbatică. Părea periculos, dar ea știa că nu era așa. Nu era un om periculos, chiar dacă sute de bărbați morți și vii n-ar fi fost de acord

cu ea dacă ar fi putut.

– Am făcut sex cu tine, îi spuse el.

Îi mai spusese asta, apoi se lăsaseră antrenati în discuția dacă ei i se păruse plăcut sau mai mult decât plăcut.

– Și asta înseamnă că trebuie să te însori cu mine?

– Da. El o privi ferm.

– Vorbește moralitatea clasei de mijloc? Dar ai mai avut femei. Ai recunoscut asta la Penderris. Te-ai simțit obligat să te însori și eu ele?

– A fost altceva, îi spuse el.

– Cum adică?

– Sexul cu ele era o afacere aranjată, o lămură. Eu plăteam, ele ofereau.

O, Dumnezeu! Gwen se simți amețită pe moment. Fratele ei și verii ei ar râde cu lacrimi dacă ar auzi.

– Dacă m-ai fi plătit, nu te-ai mai fi simțit obligat să mă ceri în căsătorie?

– Asta e o prostie, zise el.

Gwen oftă uitându-se spre șemineu. Focul ardea, dar mai era nevoie de cărbune. Gwen simți frisoane ușoare. Ar fi trebuit să-i ceară lui Lily un șal, să și-l pună pe umeri.

– Ți-e frig? Întrebă lordul Trentham uitându-se și el la șemineu înainte de a se îndrepta către el și a se apleca spre găleata de cărbune.

În timp ce el era ocupat, ea se așeză pe marginea unui scaun din piele, aproape de flacăra. Își întinse mâinile spre foc. Lordul Trentham stătea într-o parte a șemineului și o privea.

– N-am simțit niciodată o pornire puternică de a mă căsători, spuse. Am simțit-o și mai puțin după anii petrecuți la Penderris. Am vrut, aveam nevoie să fiu singur. Doar în anul care a trecut am ajuns cu o strângere de inimă la concluzia că trebuie să mă însor cu cineva ca mine, cineva care să-mi satisfacă nevoile primare, care să conducă gospodăria, să mă ajute cumva cu grădina și ferma, să mă ajute cu Constance până ce se va așeza la casa ei. Cineva care să se integreze, nu să se infiltreze. Cineva în a cărei viață

privată eu să nu fiu un intrus. O companioană plăcută.

– Dar o parteneră de sex viguroasă, zise ea. Îl privi înainte de a-și întoarce privirea spre foc.

– Și asta, confirmă el. Orice bărbat are nevoie de o viață sexuală viguroasă și împlinită. Nu-mi cer scuze că-mi doresc s-o am în cadrul căsătoriei și nu în afară.

Gwen ridică din sprâncene. În fond, declanșase discuția.

– Când te-am cunoscut, am vrut să mă culc cu tine chiar de la început, deși mă iritai cu aerul tău arogant și insistența de a te lăsa jos după ce te cărasem de la plajă. Și am crezut că te voi disprețui după ce mi-ai povestit despre partida de călărie făcută cu soțul tău și consecințele acesteia. Dar toți facem în viață lucruri iraționale pe care le regretăm amarnic toată viața. Toți suferim. Te-am dorit și te-am avut acolo în golf. Dar nu s-a pus problema unei căsătorii. Am fost amândoi de acord în privința asta. Nu m-aș fi putut integra niciodată în viața ta, nici tu în a mea.

– Dar te-ai răzgândit, spuse ea. Ai venit aici.

– Cumva mă așteptam să fii însărcinată. Sau, dacă nu m-am așteptat, mi-am orientat gândurile în direcția asta ca să fiu pregătit. Și, cum n-am primit vești de la tine, mi-am zis că poate ascunzi adevărul de mine și vrei să dai naștere unui copil bastard, despre care să nu știu niciodată nimic. M-a frământat gândul. Totuși, n-aș fi venit nici atunci. Dacă erai așa de decisă să nu te măriți cu mine încât să ascunzi sarcina, dacă veneam aici să te cer în căsătorie, nu era nicio diferență. Constance mi-a spus de visul ei. Visurile tinerilor sunt prețioase. Nu trebuie etichetate drept prostesții și lipsite de realism, tocmai pentru că le aparțin tinerilor. Inocența nu trebuie distrusă din convingerea că un fel de cinism realist este mai bun.

– Asta s-a întâmplat cu tine?

Ea nu răspunse cu voce tare la întrebare.

– O soție din clasa de mijloc nu m-ar putea ajuta, spuse el.

– Dar eu?

El ezită.

– Da, încuviință în cele din urmă.

– Dar asta nu este singurul motiv pentru care vrei să te

căsătorești cu mine, nu?

El ezită din nou.

– Nu. Am făcut sex cu tine. Te-am pus în pericolul de a concepe un copil în afara căsătoriei. Nu cunosc pe altcineva cu care să doresc să mă însor acum. Ar exista pasiune în căsătoria noastră. De ambele părți.

– Și nu contează că am putea fi incompatibili în alte privințe? sună întrebarea ei.

Din nou ezitare.

– Cred că am putea încerca, spuse el.

Ea își ridică ochii din nou întâlnindu-i privirea.

– Oh, Hugo! Poți să încerci să pictezi, chiar dacă n-ai mai ținut o pensulă în mână. Sau să urci o stâncă abruptă dacă ți-e teamă de înălțimi, sau să mănânci ceva nou, chiar dacă nu-ți place cum arată. Dacă-ți place, indiferent ce ar fi, poți continua. Dacă nu, te poți opri și încerca altceva. Dar nu se poate vorbi despre o încercare în cazul unei căsătorii. După ce ai încheiat-o, nu mai poți scăpa.

– Probabil știi mai bine. Ai încercat deja. Atunci, voi pleca, doamnă. Sper să nu răcești că ai stat aici udă, într-o rochie de vară, nu de început de primăvară.

Făcu o plecăciune ceremonioasă.

El îi spunea *doamnă*, ea, *Hugo*.

– Alții ar încerca să facă curte, zise ea lăsându-și privirea din nou în jos. Își închise ochii. Era o prostie. Dar poate că așa el își va urma în continuare drumul, ieșind definitiv din viața ei.

Dar el n-o făcu. Se îndreptă și rămase acolo unde se afla. Era o tăcere care îi permise lui Gwen să audă că forța cu care ploaia bătea în geam rămăsese aceeași.

– Să curteze?

– Aș putea să-ți ajut sora, îi spuse Gwen deschizând ochii și examinându-și dosul palmelor pe care le ținea în poală. Dacă e drăguță și manierată – și înclină să cred că așa este –, se va descurca destul de bine în înalta societate, chiar dacă nu va intra în contact cu cei mai înalți reprezentanți. S-ar descurca bine, dacă ar fi sub protecția mea.

– Ai fi dispusă să faci asta, chiar dacă n-ai cunoscut-o încă?

– Sigur că ar trebui s-o cunosc mai întâi, răspunse ea.

Din nou se lăsă tăcerea.

– Aș spune că, dacă ne vom agreea reciproc, aș putea s-o iau sub protecția mea, zise ea privindu-l din nou. Dar se va afla imediat cine este miss Emes și se va face legătura cu dumneata. Probabil vei fi surprins să te trezești că devii foarte cunoscut, lord Trentham. Nu sunt mulți militarii răsplătiți cu titluri, în special cei care nu au o origine aristocratică. Iar, când se va afla cine este miss Emes și cine este protectoarea ei, nu va dura mult până când se va ști că ne-am cunoscut în Cornwall la începutul anului. Lumea va vorbi chiar dacă nu are ce spune.

– Nu vreau să devii subiect de bârfă.

– O, nu de bârfă, lord Trentham! Speculații. Distracția preferată a celor din înalta societate în timpul sezonului este să alcătuiască perechi sau cel puțin să speculeze cine și cui îi face curte și ce va rezulta din asta. Se va afla curând că-mi faci curte.

– Și se va spune că sunt un ticălos îngâmfat, care ar trebui spânzurat de cel mai apropiat copac.

Ea zâmbi.

– Vor fi comentarii din partea celor care sunt indignați, despre dumneata pentru infatuare, iar la adresa mea pentru că te-am încurajat. Vor mai fi și cei fermecați de idilă. Se vor face pariuri.

Trăsăturile feței și ochii lui se crispară brusc.

– Dacă dorești cu adevărat să te căsătorești cu mine, continuă ea, mă poți curta în sezonul următor, lord Trentham. Vor fi multe ocazii – desigur dacă sora dumitale mă va plăcea –, iar eu simt același lucru pentru ea.

– Atunci te vei căsători cu mine? o întrebă el încruntându-se.

– Cel mai probabil nu. Dar o cerere în căsătorie se face după ce curtezi persoana respectivă, nu înainte. Curtează-mă, apoi fă-mă să-mi schimb convingerile, dacă nu ți le schimbi pe ale dumitale mai întâi.

– Cum naiba, întrebă el, să fac asta? Habar n-am cum trebuie curtată o femeie.

Ea zâmbi cu adevărat amuzată.

– Ai treizeci de ani, ar fi trebuit să știi.

Dacă înainte el fusese doar crispat, acum părea împietrit. O privea ferm. Îi făcu din nou o plecăciune.

– Dacă-mi dați de știre când ajungeți la Londra, vă voi aștepta împreună cu sora mea, doamnă.

– Aștept cu nerăbdare, îl asigură ea.

El părăsi încăperea, închizând ușa în urma sa.

Gwen rămase cu privirea ațintită asupra focului, cu mâinile încleștate în poală. Ce făcuse?

Apoi își dădu seama că nu regreta. Ar fi... distractiv să lanseze o tânără în înalta societate, în special una care nu făcea parte din ea. I-ar însenina sezonul, l-ar face diferit de cele plictisitoare de dinainte. O va elibera de starea de spirit proastă care o deranja. Ar fi o provocare. Iar Hugo îi va face curte. Poate. O, asta era o mare greșală.

Dar inima îi bătea animată de ceva ce semăna cu emoția. Și anticiparea. Se simțea vie pentru prima oară după mult, mult timp.

Capitolul 13

După zece minute veni și Lauren în bibliotecă. Închise ușa încet, așezându-se pe un scaun lângă ea.

– L-am văzut pe lordul Trentham ieșind cu pași mari din casă, în ploaie. Am așteptat să te întorci sus. L-ai refuzat, Gwen?

– Sigur că da, spuse ea răsfirându-și degetele în poală. Doar la asta te-ai așteptat, nu? Și ai dorit?

Se lăsă tăcerea.

– Gwen, sunt eu, spuse Lauren.

Gwen își ridică privirea spre ea.

– Scuză-mă. Da, l-am refuzat.

Verișoara ei o cercetă cu privirea.

– Mai e ceva, îi spuse. El a fost motivul depresiei tale din ultima vreme?

– N-am fost deprimată, protestă Gwen. Dar Lauren continua s-o privească fix. O, presupun că am fost. Mi-am dat seama că viața trece pe lângă mine. Am treizeci și doi de ani și sunt singură într-o lume unde nu e bine să fii singură. Nu pentru o femeie, desigur. M-am gândit să-mi caut un soț la Londra anul acesta. Sau cel puțin să mă gândesc la cineva care este interesat de mine. Toată familia va fi încântată, nu crezi?

– Știi că vom fi, spuse Lauren. Dar de ce te-a indispus hotărârea asta atât de mult, încât nici nu mai vrei să vorbești?

Pare afectată, se gândi Gwen. Oftă.

– M-am îndrăgostit de lordul Trentham când eram în Cornwall, spuse ea. Acolo. Asta ai vrut să auzi? M-am... îndrăgostit de el. Și am descoperit cu zece zile în urmă că nu sunt însărcinată cu el, am răsuflat ușurată și m-am simțit îngrozitor de tristă. Și... O, Lauren, ce voi face? Se pare că nu mi-l pot scoate din minte. Sau din inimă.

Lauren o privea uimită, în tăcere.

– Exista posibilitatea să porți copilul lui?

– Nu chiar, răspunse Gwen. Medicul mi-a spus, după ce am pierdut sarcina cu opt ani în urmă, că nu voi mai putea rămâne însărcinată. Iar în Cornwall s-a întâmplat doar o dată. Dar nu asta e întrebarea ta, nu? Răspunsul la adevărata ta întrebare este da. M-am culcat cu el.

Lauren se aplecă în scaun ca să atingă dosul mâinii lui Gwen cu degetele. O mângâie înainte de a se așeza la loc.

– Povestește-mi tot. Începe cu începutul și termină cu discuția de aici, cu motivul pentru care i-ai respins cererea în căsătorie.

– L-am invitat să-mi facă curte în timpul sezonului, fără a-i garanta că-l voi accepta, dacă-și reînnoiește cererea la sfârșitul acestuia. N-a fost prea cinstit din partea mea, nu?

Lauren oftă, apoi începu să râdă.

– E tipic pentru tine să începi cu sfârșitul. Începe cu începutul.

Gwen râse și ea.

– O, Lauren, cum am putut rezista dragostei toți anii ăștia, doar ca să mă îndrăgostesc de cine nu trebuie în cele din urmă?

– Dacă eu m-am putut îndrăgosti de Kit – având în vedere starea de spirit în care mă aflam când l-am văzut și având în vedere faptul că se purta în cel mai scandalos mod cu putință, umblând cu pieptul gol în Hyde Park, pentru ca lumea să vadă că se luptase simultan cu doi muncitori și că folosisese un limbaj care m-a șocat teribil –, dacă am putut să mă îndrăgostesc oricum de el, Gwen, atunci tu de ce nu te-ai fi putut îndrăgosti de lordul Trentham?

– Dar este o situație imposibilă. El nu-i suportă pe cei din înalta societate, chiar dacă unii dintre cei mai dragi prieteni ai săi sunt aristocrați. Ne consideră frivoli, leneși. Face parte din clasa de mijloc și e mândru de asta. Și de ce n-ar fi? Nu avem nimic cu care să ne considerăm superiori, nu? Dar nu sunt sigură că aş putea fi soția a unui om de afaceri, chiar a unuia bogat și de succes. În plus, există o anumită întunecime în sufletul lui și nu vreau să fiu nevoită să trec din nou prin asta.

– Din nou? repetă Lauren cu blândețe.

Gwen își privi mâinile încă o dată, dar nu zise nimic.

– Nu mai rostesc un cuvânt până nu-mi relatezi întreaga poveste de la început.

Gwen se conformă.

Și, în mod ciudat, terminară povestirea râzând de felul în care refuzase cererea în căsătorie mai devreme, dându-i impresia că singurul motiv pentru a o cere era ca sora lui să participe la un bal în înalta societate.

– Presupun, spuse Lauren, ștergându-și ochii, că o vei duce la un bal?

– Bineînțeles.

– E bine că sunt încă îndrăgostită de Kit, spuse Lauren. Dacă n-aș fi fost, crede-mă, m-aș fi îndrăgostit chiar eu de lordul Trentham.

– Mai bine am merge sus, în salon, propuse Gwen ridicându-se în picioare. Presupun că toată lumea a avut multe de spus după ce am plecat. Wilma, de exemplu.

– Păi, spuse Lauren venind în urma ei, doar o cunoști! Fiecare familie are câte o oaie neagră.

Râseră din nou, iar Lauren o luă de braț.

Scrisoarea a sosit peste mai bine de două săptămâni. Fusese o perioadă fără sfârșit. Hugo se cufundase în muncă. Și i s-a amintit că niciodată n-a putut să facă lucrurile pe jumătate. Copil fiind, își petrecuse fiecare clipă liberă alături de tatăl său, învățând tot ce se putea despre afaceri, despre dezvoltarea propriilor idei, dintre care unele fuseseră chiar aplicate de tatăl său. Iar, când își luase numirea, muncise pe brânci să-și atingă scopul de a ajunge general, poate cel mai tânăr din armată. Ar fi putut obține gradul, dacă nu și-ar fi pierdut mințile. Iar acum se implica în derularea propriilor afaceri, chiar dacă o parte a sufletului său tânjea să se întoarcă la Crosslands, unde dusesse o viață cu totul diferită, fără se lăsa absorbit de munca solicitantă sau de ambiție.

A dus-o pe Constance la plimbare cu trăsura, la cumpărături sau prin biblioteci aproape zilnic. A continuat s-o însoțească și în vizitele la rudele lor. Într-o seară, a dus-o acasă la unul dintre verii lor, unde Constance a atras atenția a doi potențiali cavaleri, amândoi respectabili și chipeși, deși ea, pe drumul de întoarcere, l-a catalogat pe unul din ei drept un plictisitor prozaic, iar pe celălalt drept un plictisitor lăudăros. A fost bine că n-a vrut să-i încurajeze, pentru că Hugo a simțit toată seara dorința de a le aplica o lovitură în figură.

Nu i-a spus despre vizita sa la Newburry Abbey, nici despre rezultatul acesteia. N-a vrut să-și facă speranțe deșarte, care să fie spulberate dacă nu sosea nicio scrisoare. Chiar dacă lady Muir nu-și ținea promisiunea, desigur el va trebui să și-o țină. Îi promisese surorii sale s-o ducă la un bal în înalta societate.

Probabil mai existau câțiva foști ofițeri care nu-i erau ostili și care se aflau în Londra. Iar George spusese că va sosi curând în oraș. Flavian și Ralph veneau uneori primăvara. Trebuia să existe o modalitate de a primi o invitație, chiar dacă ar fi fost la cel mai puțin cunoscut bal al înaltei societăți în acest sezon, unul la care

gazdele vor primi pe oricine dispus să participe la o manifestare mai puțin pretențioasă.

S-a ținut la distanță de Fiona atât cât a fost cu putință în aceste două săptămâni. Era foarte nefericită să rămână singură atât de des, dar refuza să iasă cu fiica sa și fiul vitreg. Cu mult timp în urmă, întrerupsese legătura cu propria familie, deși Hugo știa că tatăl său se străduise să-i scoată părinții, fratele și sora din sărăcie.

Le cumpărase o casă mică și un magazin alimentar aflat la parterul casei. Reușiseră să conducă bine magazinul și să trăiască decent de pe urma lui. Dar Fiona n-a mai vrut să aibă nimic în comun cu ei. Nici măcar să se consoleze cu rudele soțului său, care au desconsiderat-o și au tratat-o cu condescendență, așa pretindea ea, chiar dacă Hugo nu observase nimic de genul acesta.

A preferat să rămână acasă și să se văicărească în continuare. Sau poate bolile ei nu erau imagine. Se plânsese de ele în câteva ocazii în care discutaseră între patru ochi. Era singură și neglijată, iar el o ura sau așa pretindea ea. Cu totul altfel stăteau lucrurile odinioară, când fusese tânără și frumoasă. El n-o ura pe-atunci.

Dar se înșela.

Pe-atunci el fusese doar un băiețandru bun la învățătură și în afaceri, dar naiv și stângaci în chestiunile personale. Fiona, nemulțumită de bogatul ei soț ei care muncea din răspuțeri, dar care o adora și era cu mulți ani mai mare ca ea, îl plăcuse pe tânărul ei fiu vitreg care se apropia de maturitate și încercase să-l seducă. Aproape că reușise înainte de cea de-a optsprezecea lui aniversare. Se întâmplase într-o seară când tatăl lui era plecat, se așezase lângă Hugo pe o sofa de două persoane din camera de zi și își frecase mâna de pieptul lui povestindu-i ceva ce el nici nu putea să asculte. Apoi mâna îi alunecase în jos, până când fusese nevoită să se oprească. El avusese o erecție puternică, iar ea începuse să râdă încet, așezându-și mâna pe sexul lui, prin îmbrăcămintă.

În mai puțin de un minut el se afla în camera sa pentru a rezolva problema cu erecția, timp în care plângea încet.

Dimineața următoare, venise devreme în biroul tatălui său, pentru a-i cere să-i cumpere o funcție într-un regiment de infanterie.

Declarase că nimic nu-l va face să-și schimbe hotărârea. Fusese ambiția sa de-o viață întreagă să înroleze în armată și nu și-o mai putea reprima. Chiar dacă tatăl său refuza să facă acel demers, Hugo se va înrola oricum.

Îi frânsese inima tatălui său. De fapt, și pe a sa. Nu mai era un puști naiv, stângaci.

– Sigur că te simți singură, Fiona, spuse el. Tata a murit de un an. Și e firesc să te simți neglijată. Dar anul de doliu a trecut deja și, oricât ți-ar fi de greu, trebuie să ieși din nou în lume. Ești încă tânără. Arăți bine. Ești bogată. Poți rămâne aici să-ți plângi de milă, doar în compania pastilelor și a sărurilor sau poți începe o viață nouă. Ea plângea încet, fără a încerca să-și usuce lacrimile sau să-și acopere fața.

– Ai o inimă de piatră, Hugo. N-ai fost întotdeauna așa. Cândva m-ai iubit până când a aflat tatăl tău și te-a trimis departe de aici.

– Am plecat la insistențele mele, îi spuse el cu brutalitate. Nu te-am iubit niciodată, Fiona. Ai fost și rămâi mama mea vitregă. Soția tatălui meu. Aș fi ținut la tine, dacă m-ai fi lăsat s-o fac. Dar n-a fost așa.

Se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

Cât de diferită ar fi fost viața dacă Fiona s-ar fi mulțumit cu afecțiunea lui după căsătoria cu tatăl lui. Dar aceste gânduri nu aveau rost și nici încercarea de a-și imagina cum ar fi fost viața în alte condiții. Poate mai rea. Sau mai bună. Dar nu existase. Cealaltă viață a sa nu fusese trăită niciodată.

Viața e alcătuită din opțiuni dintre care chiar și cea mai neînsemnată poate face diferența pentru restul vieții cuiva.

Scrisoarea a venit peste mai mult de două săptămâni de la întoarcerea lui la Londra, de la Dorsetshire.

Lady Muir se afla la Kilbourne House, din Governor Square, anunța scrisoarea, și ar fi încântată ca lordul Trentham și miss Ems s-o viziteze la ora două, peste două zile.

Hugo a întors prosteste pagina să se asigure că nu mai scrisese ceva pe verso. Era doar o notă formală, scurtă, fără nimic personal.

La ce se așteptase? O declarație de amor veșnic? Ea îl invitase să-i facă curte.

Era o idee care necesita o examinare atentă. El trebuia s-o curteze. Fără nicio garanție că va avea succes. Va face tot ce-i stă în puteri toată primăvara, apoi se va așeza într-un genunchi, îi va oferi un trandafir roșu perfect și îi va adresa o propunere bombastică de căsătorie doar pentru a-i fi respinsă.

Din nou.

Era dispus să investească atâta energie doar pentru ca în final să se facă de râs? Chiar voia s-o ia de soție? O căsătorie implică mai multe aspecte de viață decât ce se petrece între așternuturi. Și, după cum a spus și ea, nu te poți căsători doar ca să vezi dacă merge. Te căsătorești sau nu. Oricum, trebuie să suporti consecințele.

Probabil... nu, fără îndoială, ar fi mai bine să aleagă soluția cea mai bună și să n-o curteze deloc. N-o va mai cere niciodată de soție. Dar când fusese el vreodată un bărbat prudent? Când rezistase el vreodată unei provocări de teamă că ar putea da greș? Când se gândise vreodată că ar putea eșua?

Trebuia să se însoare cu ea, presupunând că-i dădea ocazia. Iar, dacă ea o ajuta pe Constance primăvara și o scotea la câteva baluri și dacă prin miracol sora sa cunoștea pe cineva cu care să se simtă în siguranță, atunci nu mai trebuia să se însoare nici cu Gwendoline, nici cu altcineva. Se putea duce acasă vara cu conștiința împăcată, în cele trei încăperi funcționale ale sale din conac și în spațiul său liber din parc și să se mulțumească doar cu propria companie agreabilă.

Numai că, mai mult sau mai puțin, îi promisese tatălui său că, atunci când va veni vremea, îi va transmite imperiul de afaceri propriului său fiu. Trebuia să se însoare dacă nu voia ca acest fiu să rămână doar o plăsmuire a imaginației sale.

Constance veni alături de el la micul dejun. Îl sărută pe obraz, îi spuse bună dimineța, apoi își ocupă locul.

El așază scrisoarea deschisă alături de farfuria sa.

– Am primit o scrisoare de la o amică. Tocmai a sosit la Londra și m-a invitat s-o vizitez și să te iau cu mine.

– O prietenă? Constance își ridică privirea de pe felia de pâine prăjită, pe care punea marmeladă, și-i zâmbi ca un drăcușor.

– Lady Muir, îi spuse el, sora contelui de Kilbourne. Am cunoscut-o la începutul anului, când eram la Cornwall. Se află la Kilbourne House, în Grosvenor Square.

Ea îl privi cu ochii măriți.

– Lady Muir? repetă ea. Grosvenor Square? Și vrea să merg acolo cu tine?

– Așa spune, zise el luând scrisoarea și înmânându-i-o.

Ea o citi, uită de pâinea prăjită, cu gura ușor deschisă și cu ochii măriți de uimire. O citi din nou. Își ridică privirea spre el.

– Oh, Hugo! exclamă ea aproape în șoaptă. Oh, Hugo!

El ghici că voia să meargă.

Lauren se afla la Kilbourne House în după-amiaza în care Gwen îl invitase pe lordul Trentham împreună cu sora lui. O implorase pe prietena sa să fie și ea prezentă acolo cu acea ocazie. Mama lui Gwen și Lily veniseră și ele. Voiseră ca Gwen să le însoțească la Elizabeth – ducesa de Portfrey –, iar ea se simțise obligată să admită că aștepta musafiri. Abia își amintea numele lor.

Ar fi preferat să rămână doar cu Lauren și poate cu Lily, dar Lily fusese teribil de dezamăgită să afle că Gwen îl refuzase pe lordul Trentham. Ea îl văzuse ca pe un erou romantic și sperase că va fi cel care o va face pe Gwen să se îndrăgostească.

Mama lui Gwen păruse uimită și un pic deranjată când îi spusese cine erau invitații. Lily, pe de altă parte, își privea cumnata cu ochii mari plini de strălucire și de curiozitate, dar nu făcu niciun comentariu.

– A fost un act de politețe să-i invit, mamă, explică Gwen. Lordul Trentham mi-a salvat viața când mă aflam la Vera, în Cornwall.

Cele patru stăteau în salon așteptând să se apropie ora stabilită și privind afară spre soarele care strălucea. Gwen se întrebă dacă musafirii ei vor veni sau nu și dacă ea își dorea cu adevărat acest lucru.

Veniră exact la ora două.

– Lordul Trentham și miss Emes! anunță majordomul, iar ei intrară în încăpere.

Miss Emes nu semăna deloc cu fratele său. Era de înălțime medie, dar foarte zveltă. Blondă, cu tenul alb și ochii albaștri, măriți de surpriză. Biata fată, trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea să se trezească în fața a patru doamne când se așteptase la una singură. Stătea foarte aproape de fratele ei și părea că ar vrea să se ascundă în spatele lui, dacă el n-ar fi ținut-o strâns de braț.

Fără voie privirea lui Gwen poposi asupra lui Hugo. Era îmbrăcat elegant, ca de obicei. Dar arăta tot ca un luptător barbar, feroce, care poza în domn. Și părea mai degrabă disprețuitor decât încruntat. Probabil că era la fel de șocat să descopere că nu era o întâlnire privată, doar cu ea.

Bine, se gândi ea, dacă voiau să se învârtă în cercurile aristocratice trebuia să se obișnuiască să se afle simultan în aceeași încăpere cu mai mult de un membru al înaltei societăți. Desigur Hugo beneficiase de acest tratament la Newbury Abbey.

Inima îi bătea cu putere.

– Miss Emes, spuse ea ridicându-se și îndreptându-se spre ea, mă bucur că ai venit! Sunt lady Muir.

– Milady! Fata scoase brațul de sub cel al fratelui său și făcu o reverență adâncă, fără a-și lua privirea de la Gwen.

– Aceasta este mama mea, contesa moștenitoare de Kilbourne, spuse Gwen, apoi adăugă: Și contesa, cumnata mea. Doamna este lady Ravensberg, verișoara mea. Lord Trentham, le-ai cunoscut deja.

Fata făcu altă reverență, iar lordul Trentham înclină formal din cap.

– Vă rog, luați loc, spuse Gwen. Ceaiul ne va fi servit imediat.

Lordul Trentham se așeză pe sofa, iar sora sa alături, atât de aproape, încât se rezema de el. Era îmbujorată. Dacă ar fi fost copil, se gândi Gwen, cu siguranță și-ar fi întors capul să se ascundă după el. În tot timpul acesta nu-și luase privirea de la Gwen.

Era de o frumusețe acceptabilă, chiar dacă nu răpitoare. Și destul de bine îmbrăcată, deși nu dădea dovadă de prea multă inspirație.

Gwen îi zâmbi.

– Aș spune, miss Emes, zise ea, că ești fericită de sosirea fratelui dumitale la Londra.

– Sunt, milady, răspunse fata, apoi făcu o pauză în timpul căreia Gwen se gândi că va fi foarte greu să poarte o conversație cu ea. Cum să ajute o fată care nu se descurca singură? Dar fata continuă. E un erou. Tata era foarte mândru de el, iar eu la fel. Dar, de fapt, l-am adorat pe Hugo toată viața. Mi s-a spus că am plâns trei zile după ce a plecat la război, când eu eram foarte mică. Am tânjit de-atunci după el, așteptând să se întoarcă acasă. Iar acum, că a venit, va rămâne cel puțin până la vară.

Avea o voce frumoasă, delicată, era ușor gătită de emoție. Dar, pe măsură ce vorbea, chipul îi devenea mai însuflețit, făcând-o mult mai drăguță. În cele din urmă fata își luă privirea de la Gwen pentru a de uita la fratele său cu adorație. Iar el o privi cu deosebită afecțiune.

– Vörbele dumitale îți fac cinste, miss Emes, spuse Lauren. Dar bărbații adesea se duc la război lăsându-le pe femeile din viața lor să-și facă probleme. Toți cei de față râseră, iar tensiunea cumva se risipi. Mama lui Gwen se interesă de sănătatea doamnei Emes, iar Lily îi spuse fetei că nu toate femeile erau atât de raționale ca să stea acasă ferindu-se de război, că ea crescuse în coada afetului de tun al unei armate, că-și petrecuse câțiva ani în Peninsulă, înainte de a se întoarce în Anglia.

– Anglia a fost o țară străină pentru mine, chiar dacă eram englezoaică prin naștere.

Lily abia așteptase să vorbească în loc să pună doar întrebări. Gwen înțelese că voia s-o ajute pe fată să se simtă în largul ei.

Tava cu ceai le fusese adusă, iar Lily îl turna în cești.

Nu era doar o vizită scurtă, își aminti Gwen, în pofida a ceea ce presupuneau mama și Lily. Schimbă o privire cu Lauren.

– Miss Emes, spuse ea, am înțeles că-ți dorești să participi la un bal din înalta societate în acest sezon.

Ochii fetei se măriră din nou și roși.

– O, așa este milady. M-am gândit că poate Hugo... De fapt, el

e lord. Dar cred că am fost cam prostuță. Chiar dacă el mi-a promis că va aranja să mă ducă la un bal înainte de a se termina sezonul, iar Hugo își ține întotdeauna promisiunile. Dar...

Ea se opri și-i aruncă o privire admirativă fratelui său. Gwen se gândi că el nu-i spusese. Poate nu crezuse că ea își va ține cuvântul și nu voise să-și dezamăgească sora.

– Miss Emes, spuse Lauren, eu și soțul meu împreună cu părinții săi vom organiza un bal la Redfield House, la sfârșitul săptămânii viitoare. Va fi la deschiderea sezonului și cred că va veni toată lumea. Va fi mare aglomerație, iar eu voi fi teribil de bucuroasă. Aș fi încântată dacă ai lua parte împreună cu lordul Trentham.

Fata deschise gura de mirare, apoi o închise la loc.

Draga de Lauren! Asta nu fusese convenit. Gwen se gândise să ducă fata la un eveniment de mică importanță, cel puțin la prima ei ieșire în lume. Dar poate că un eveniment de mare importanță – și balul lui Lauren urma să fie – ar fi fost indicat. Ar fi mai multă lume și deci mai puține motive să se sfiască.

– Acesta, spuse lordul Trentham vorbind pentru prima oară de când intrase în acea încăpere, este un gest extrem de binevoitor, doamnă. Dar nu sunt sigur că...

– Poți veni sub tutela mea, miss Emes, spuse Gwen uitându-se la lordul Trentham în timp ce vorbea. Dar, desigur, cu fratele dumitale ca escortă. O tânără trebuie să aibă o companie feminină în locul fratelui, iar eu voi fi încântată să-mi asum acest rol.

Observă că mama ei era foarte tăcută.

– O, spuse miss Emes cu palmele atât de strânse în poală că i se albiseră articulațiile. Ați face asta, milady? Pentru mine?

– Desigur, spuse Gwen. Ne vom distra.

Distra? *Cum te distrezi?* o întrebase lordul Trentham odinioară la Penderris, iar ea se mirase de acel cuvânt adresat unei femei adulte.

– Oh, Hugo! Fata întoarce capul și-l imploră din priviri. Pot să merg?

El își așeză mâna peste palmele fetei.

– Dacă dorești, Connie. Oricum, e bine să încerci. M-am gândit că ar fi bine să încerci. Rostise aceste cuvinte la Newburry, după ce o ceruse pe Gwen în căsătorise. Se priviră scurt, iar ea se gândi că își amintea.

– Mulțumesc, spuse fata, uitându-se întâi la el, apoi la Lauren și la Gwen. O, mulțumesc! Dar nu am cu ce să mă îmbrac.

– Ne vom ocupa de asta, spuse lordul Trentham.

– Nici eu nu am, răsă Gwen. Ceea ce nu este chiar adevărat, după cum aș îndrăzni să spun că nici în cazul dumitale nu este, miss Emes. Dar e o nouă primăvară, dar și un sezon nou și desigur se simte nevoia de haine noi, moderne, cu care să uimim societatea. Să mergem să căutăm împreună? Măine-dimineață, poate?

– Oh, Hugo! spuse fata implorându-l din nou din priviri, Pot să mă duc? Încă am toți banii de cheltuială pe care mi i-ai alocat în ultimul an.

– Te poți duce, spuse el, iar facturile mi le veți trimite mie. O privi pe Gwen. *Carte blanche*, lady Muir, Constance trebuie să aibă tot ce trebuie pentru bal.

– Și pentru celelalte ocazii? întrebă Gwen. Un bal n-o va satisface pe nici pe sora dumitale, nici pe mine, știi doar. Sunt convinsă de asta.

– *Carte blanche*, spuse el din nou, ținându-o cu privirea.

Ea îi întoarse zâmbetul. O, sezonul acesta se anunța deja diferit de cele precedente. Pentru prima dată după atâția ani petrecuți în oraș se simțea vie, plină de optimism și speranță. Dar ce spera? Nu știa și nici nu-i păsa în momentul ăsta. Îi plăcea Constance Emes. Cel puțin avea impresia c-o s-o placă după ce o va cunoaște mai bine.

Lordul Trentham se ridică în picioare după ce bău ceaiul, iar sora sa sări în sus după el. Atunci Hugo o surprinse pe Gwen înainte de a ieși din cameră. Se întoarse de la ușă să i se adreseze, fără a încerca să vorbească mai încet.

– E o zi cu soare, doamnă, îi spuse, fără vânt. Vreți să mergeți în parc cu mine, mai târziu?

O, Gwen era conștientă de prezența mamei, a lui Lauren și a lui Lily în acea încăpere, chiar în spatele ei. Miss Emes își ridică

privirea cu ochii scânteietori.

– Mulțumesc, lord Trentham, ar fi plăcut.

Iar ei plecară. Ușa se închise în urma lor.

– Gwen, îi spuse mama după o scurtă pauză care în mod sigur nu fu necesară, i-ai arătat o bunătate extraordinară surorii, dar crezi că trebuie să fii văzută că acorzi aceleași favoruri și fratelui? Doar i-ai refuzat cerea în căsătorie cu câteva săptămâni în urmă.

– Chiar e minunat în felul său aparte, mamă, zise Lily râzând. Nu-i așa, Lauren?

– E... distins, spuse Lauren. Și se vede clar că nu l-a descurajat refuzul lui Gwen. Asta îl face ori prostesc de încăpățânat, ori teribil de îndrăgostit. Timpul va decide. Și începu să râdă și ea.

– Mamă, spuse Gwen, l-am invitat pe lordul Trentham să vină după-amiază cu miss Emes. M-am oferit s-o însoțesc la câteva evenimente din înalta societate. M-am mai oferit s-o ajut să-și cumpere haine adecvate, la modă. Dacă lordul Trentham m-a invitat după aceea la plimbare în parc, e așa de surprinzător că am acceptat?

Femeia o privi încruntându-se și clătinând încet din cap. Lily și Lauren schimbă câteva priviri pline de înțeles.

Capitolul 14

În afară de trăsura simplă, fără zorzoane, care de obicei stătea în șopronul de la Crossland cu săptămânile fără a fi scoasă nici măcar să se aerisească și de un docar necesar pentru treburile fermei, Hugo nu avusese niciodată un vehicul. Un cal îi rezolva cele mai multe probleme când distanța pe care dorea s-o parcurgă era prea mare.

Dar în săptămâna care trecuse achiziționase o cabrioletă, una

sport, cu arcuri bune și roțile vopsite în galben. Cumpărase și o pereche de roibi care s-o tragă și se simțea ca un dandy de curse. Curând va parcurge străzile asfaltate ale Londrei folosindu-se de un baston ca să se sprijine, inhalând tutun de prizat de pe dosul unei mânuși de șevro, cercetându-le pe doamne printr-un monoclu șic.

Dar Flavian care era în oraș de câteva săptămâni și insistase că aceea cabrioletă cu roțile galbene era de departe superioară uneia mai practice pe care pusese ochii Hugo și că roibiile trebuiau preferați tuturor cailor care i-ar fi plăcut lui Hugo. Se potriveau ca nicio altă rasă.

– Dacă vrei să stârnești senzație, Hugo, îi spusese în timp ce stăteau împreună în curtea de la Tattersall, și altfel de ce ai mai fi în oraș căutându-ți o soție dacă nu intenționezi să faci senzație, atunci trebuie s-o faci cu șarm. Vei atrage zece posibile mirese încă din prima zi când vei apărea în urma acestor frumuseți.

– Și când o să mă opresc să le spun că am un titlu, că sunt bogat și să le întreb dacă vor să se mărite cu mine? zise Hugo întrebându-se cum ar fi reacționat tatăl său la achiziționarea celor doi cai, care erau de două ori mai scumpi decât alții, doar pentru că se potriveau.

– Dragă amice, se lamentă dramatic Flavian. Trebuie să ții la valoarea ta. E treaba doamnelor să descopere singure acele calități, după ce le trezești interesul. Și le vor descoperi, nu te teme. Doamnele sunt experte în astfel de manevre.

– În cazul acesta e de-ajuns să merg pe stradă și să aștept să fiu asaltat de doamne.

– O vor face fără îndoială, cu mai multă finețe decât sugerează vorbele tale, zise Flavian. Da, Hugo. Vom face din tine un gentleman rafinat. Ai de gând să achiziționezi roibiile înainte să-i ia alteineva?

Hugo îi cumpărase.

Și astfel a avut posibilitatea de a o duce la plimbare pe lady Muir cu cabrioleta în loc s-o invite să facă câțiva pași împreună.

El încă se simțea ca un idiot cocoțat pe capră, ca să-l vadă toată lumea. Iar lumea se uita la ei, descoperi el cu oarecare disperare.

Chiar dacă doar cu două ore în urmă trecuse pe lângă alte vehicule elegante pe drumul spre Grosvenor Square după ce plecase cu Constance într-o trăsură obișnuită de călătorie, cabrioleta sa atrase multe priviri admirative și chiar un fluierat de apreciativ. Cel puțin caili puteau fi manevrați cu ușurință, chiar dacă Flavian îl alarmase descriindu-i ca animale de primă mână.

Lady Muir era pregătită. Într-adevăr, n-a mai fost nevoie să bată la ușă. Când el a sărit pe trotuar, ușa s-a deschis, iar ea a ieșit. Când îi spusese lui Constance că nu are cu ce să se îmbrace rostise o minciună sfruntată. Era uluitoare într-o rochie verde-pal, cu o pelerină asortată și bonetă de pai. Cea din urmă era decorată cu aglice și verdeață artificială, presupuse el.

A coborât singură treptele casei și s-a apropiat de el, iar el i-a întins mâna să urce pe scaunul înalt. A observat că șchiopăta din nou. Nici n-ar fi putut să nu observe. Șchiopăta vizibil.

– Mulțumesc. A zâmbit ea și și-a așezat mâna înmănușată în mâna lui, iar el a urcat-o în scaun, fără să facă vreun gest dizgrațios.

S-a suit și el apoi, luând din nou hăturile în mâini. Nu știa de ce naiba face asta. Ea nu era tocmai persoana preferată în lumea asta. Îi respinsese cererea în căsătorie și fusese perfect îndreptățită s-o facă, lucru care pe el nu l-a surprins, când s-a gândit mai târziu amintindu-și exact cu ce grandoare făcuse cererea. Dar ea nu se mulțumise cu un refuz. Se oferise s-o ajute pe Constance oricum, apoi îl invitasese să-i facă curte, fără garanția că își va modifica favorabil hotărârea față de cererea pe care el i-o va adresa la sfârșitul sezonului.

Ca o mână de semințe uscate aruncate unei păsări. Ca un os azvârlit unui câine.

Dar se afla aici, chiar dacă nu era necesar. Ea și verișoara ei, lady Ravensberg, făcuseră deja aranjamentele necesare pentru ca sora lui, Constance Emes, să debuteze în înalta societate, iar Connie era teribil de încântată. Nu avusese nevoie să extindă invitația atunci. Nici măcar n-ar fi trebuit să cumpere această cabrioletă extravagantă pe care o conducea. O achiziționase cu gândul la ea? Era o întrebare al cărei răspuns avea să-l analizeze mai târziu.

Între timp devenea deranjant de conștient că bancheta cabrioletei era îngustă și în realitate potrivită pentru o singură persoană, mai ales dacă aceea era mai solidă. Iar Gwen era caldă, feminină, moale, așa cum desigur descoperise pe o plajă oarecare din Cornwall. Și folosisese acel parfum scump.

– E o cabrioletă foarte elegantă, lord Trentham, îi spuse. E nouă?

– Da, răspunse el orientându-și caii pe lângă o căruță plină cu legume.

Puțin mai târziu a luat-o spre parc. Presupuse că trebuia să se alăture promenadei la modă, chiar dacă nu mai făcuse asta în viața lui. Acolo venea lumea bună după-amiaza târziu să-și etaleze toaletele elegante, să schimbe bârfe și uneori frânturi de vești reale.

– Lord Trentham, de când am părăsit Grosvenor Square ai scos doar două vorbe. Și acelea ți-au fost smulse printr-o întrebare care cerea un răspuns afirmativ sau negativ. Și ai un aer încruntat.

– Poate preferi să te duc acasă, să nu continui plimbarea, răspunse el privind drept înainte.

El își dori să n-o fi invitat. Fusesse un gest impulsiv, chiar dacă achiziționase cabrioleta pentru asemenea ocazie. Dumnezeu, era într-o stare sufletească foarte proastă. Nu se simțea deloc în apele sale, ci în primejdie iminentă să se înece.

Ea își întoarse capul spre el. Îl studia atent, își dădu el seama, fără a întoarce capul să se uite.

– Nu, n-aș vrea, spuse ea încet. Sora ta pare fericită, lord Trentham, nu?

– Extatică de-a dreptul răspunse el. Dar nu sunt convins că fac ce trebuie cu ea. Nu știe ce o așteaptă. Ea crede că știe, dar nu e așa. Nu va fi niciodată una dintre ei, dintre voi.

– Dacă așa stau lucrurile și își dă seama de asta din timp, atunci nu s-a întâmplat nimic rău. Își va continua viața găsindu-și fericirea într-o lume care-i este familiară. Dar te poți înșela. Suntem o clasă diferită, facem parte din aceeași categorie.

– Uneori am dubii în privința asta.

– Și totuși, unii amici ai tăi fac parte din clasa mea socială. Iar tu îi consideri cei mai apropiați prieteni.

– Asta e altceva.

Dar n-a mai fost timp să continue discuția. Ajunseseră în mijlocul lumii și au fost nevoiți să se alăture promenadei de trăsură care se deplasau încet pe un teren oval mare, gol. Majoritatea erau deschise, astfel încât ocupanții să se recunoască și să discute cu ușurință. Caii se mișcau când și când printre ei și se opreau des astfel încât cei aflați pe spina lor să schimbe amabilități convenționale.

Trecătorii se plimbau în apropiere, la oarecare distanță, ca să evite vreun accident, dar destul de aproape, ca să fie văzuți și să vadă, să aclame și să fie aclamați.

Lady Muir se cunoștea cu toată lumea. Zâmbea și făcea semne cu mâna, și vorbea cu toți cei care se opreau lângă cabrioletă. Uneori, dacă era o discuție scurtă, nu-l mai prezenta. Alteori o făcea, iar Hugo simțea privirile lor curioase, evaluative, speculative. S-a trezit că le zâmbește unora ale căror nume nu și le va aminti niciodată, ale căror chipuri le va uita în scurt timp. Dacă n-ar fi fost Constance, s-ar fi consolât cu promisiunea că nu va mai face asta nicicând. Dar Constance exista, la fel și promisiunea făcută ei și invitația deja făcută și acceptată la balul pe care îl organizase lady Ravensberg de săptămâna viitoare.

Se simțea deja obligat.

Dar nu s-o curteze pe lady Muir, pentru numele lui Dumnezeu! Nu era o marionetă trasă de cineva de sfori. Numai cu o seară în urmă cinase cu familia unuia dintre verii săi, iar singura invitată la masă fusese o tânără care-și pierduse recent mama văduvă, de care se îngrijise mult timp, după ce frații și surorile lor se căsătoriseră. Era apropiată de el ca vârstă – așa intuise Hugo –, era plăcută și inteligentă și avea un chip atrăgător, chiar dacă i se părea comun. Discutase mult cu ea, apoi o condusesese acasă. Verii săi i-o aduseseră desigur. Era posibil să-l intereseze. Sau cel puțin se gândea că ar trebui să-l intereseze.

Apoi mintea sa, care fusese cam încețoșată, se limpezi. Doi domni călare se opriră lângă cabrioletă, iar Hugo, privindu-l pe cel mai apropiat, văzu un bărbat pe care nu-l cunoștea. Nu-l

158

surprindea. Nu cunoștea pe nimeni.

Celălalt i se adresă lui lady Muir.

– Gwen, draga mea fată! exclamă acesta pe un ton atât de familiar că lui Hugo i se făcu greață.

– Jason, i se adresă ea.

Locotenent-colonelul Grayson, fără uniformă în acea zi, era chipeș și rece ca întotdeauna, la fel de arogant și de trufaș. Se număra printre puținii ofițeri pe care-i cunoștea Hugo și pe care-l ura cu adevărat. Grayson îi făcuse viața un iad din prima până în ultima zi și avusese tupeul s-o facă oarecum cu stil. De două ori reușise să blocheze promovarea la care avea dreptul Hugo atât prin vechime, cât și prin curaj. Avansarea lui Hugo se desfășurase foarte încet atâta vreme, cât ochii lui Grayson erau ațintiți asupra lui privind cu dispreț de-a lungul nasului său aristocratic.

Își îndreptă privirea asupra lui Hugo.

– Eroul de la Badajoz, spuse el, făcând ca vorbele sale să sune ca o insultă grosieră. Lord Trentham. Cred că știi ce faci, Gwen. Ești sigură că n-ai oferit favoarea companiei tale unui miraj?

– Îmi asum riscul, Jason, spuse lady Muir în timp ce Hugo se uita fix la el, cu chipul crispat. Să înțeleg că îl cunoști pe lordul Trentham? A fost într-adevăr comandantul acelei strălucite Forlorn Hope la Badajoz? L-ai cunoscut, sir Isaac? Sir Isaac Bartlett, lordul Trentham.

Se referea la celălalt călăreț. Hugo își pironi privirea la el și inclină din cap.

– Bartlett! îl salută.

– N-am știut că te afli în oraș, Gwen, spuse Grayson. Îți voi face onoarea unei vizite la... Kilbourne House?

– Bine, răspunse ea.

– Se pare că Kilbourne e prea indulgent. Ai nevoie de sfaturi și orientare de la capul familiei răposatului tău soț, dacă nu te descurci de una singură.

Făcu un gest din cap și-și continuă drumul.

Sir Isaac Bartlett le zâmbi amândurora, își ridică pălăria spre lady Muir și îl urmă.

Ura lui era lipsită de sens, decise Hugo, pe când își continua drumul cu cabrioleta. Întâmplările petrecute în anii săi de armată țineau de trecut și acolo vor trebui să rămână. Dar el era prea ocupat să-și reprime ura pe care o simțea, ca să se mai concentreze la lady Muir când încheiară circuitul, iar ea făcu bucurioasă semne unor cunoștințe. A fost uimit să constate, când și-a întors capul s-o întrebe dacă mai vrea să facă o dată circuitul, așa cum se pare că făceau cam toți, că era palidă și trasă la față. Chiar și buzele i se albiseră.

– Du-mă acasă, îi spuse ea.

El scoase imediat cabrioleta din mulțime fără să mai întârzie.

– Nu te simți bine?

– Doar puțin amețită, îi spuse. Mă voi simți bine după ce voi bea o ceașcă de ceai.

El se întoarse privind-o din nou. Și auzi ecoul cuvintelor schimbate de ea cu Grayson sau, mai exact, ce-i spusese acesta.

– Te-a supărat locotenent-colonelul Grayson?

Probabil omul avea un rang mai înalt acum.

– Viconte Muir?

El se încruntă, pentru că nu înțelegea.

– E viconte Muir acum, îi spuse ea. A fost vărul și moștenitorul lui Vernon.

Ah! Ce mică e lumea! Dar acum căpătau sens ultimele cuvinte rostite de acel bărbat.

– Te-a supărat? o întrebă din nou.

– El l-a ucis pe Vernon, răspunse ea. El și cu mine.

Ea întoarse capul să-i evite privirea când cabrioleta se puse din nou în mișcare. Îi mai vedea doar marginea bonetei, aglicele și verdeța.

Nu se mai uită înapoi, nici nu mai zise nimic. Nu-i mai dădu nicio explicație.

Iar Hugo nu mai găsi nimic potrivit de spus.

În mod surprinzător, Gwen nu-l văzuse pe Jason, lordul Muir, de când primise titlul sau cel puțin de la funeraliile lui Vernon.

Sau poate că nu era așa de surprinzător. Acesta nu renunțase la carieră după ce i se decernase titlul. Probabil nici până în prezent,

din câte știa Gwen. Era general. Se pare că ajunsese un personaj foarte important în armată. E de presupus că lipsea din Anglia cea mare parte a timpului sau se afla foarte departe de Londra. Dacă venise vreodată în oraș, o făcuse atunci când ea nu fusese aici. Nici măcar nu-și mai ținea respirația de teama că l-ar putea vedea.

Era mai mare cu doi ani ca Vernon și-și dominase vărul mai tânăr într-un mod imaginabil, numai că acesta îl întrecuse; era mai chipeș și avea un rang social mai înalt. Fusese solid, puternic, avusese mai mult succes la școală, o constituție athletică, era mai popular printre prieteni, cu un caracter mai puternic. Ori de câte ori avea o permisie prelungită de la regiment, își petrecea timpul alături de ei. Voia să-și supravegheze moștenirea, așa spunea întotdeauna, râzând tare, de parcă ar fi făcut o glumă. În compania lui Vernon, arbora o veselie firească. Râsul lui Gwen fusese mai controlat. Vernon îl adorase pe Jason, iar acesta păruse că-l îndrăgește. Încercase să-l înveselească pe Vernon ori de câte ori îl găsea indispus, sugerându-i că trebuia să trăiască la nivelul titlului său, să fie mai bărbat, un soț mai bun pentru frumoasa lui soție. Fusese întotdeauna amuzant cu Gwen, spunându-i că trebuie să se grăbească să dea naștere unui moștenitor, pentru ca el să se poată concentra asupra carierei sale. Râsesse la propriile glume, iar Vernon i se alăturase. O dată sau de două ori pusese un braț pe umerii ei și o trăsese spre el, cu toate că niciodată nu îi făcuse avansuri cu adevărat. Oricum, de fiecare dată ea bătuse în retragere cu repulsie. Se pare că fusese primul care ajunsese la ea când căzuse de pe cal. Fusese alături de ei cu acea ocazie, călărind la mică distanță în spatele ei, la o foarte mică distanță când ea executase săritura, aproape de parcă el ar fi simțit nevoia să-i impulsioneze calul să sară destul de sus. Plânsese neconsolat la moartea lui Vernon și din nou la înmormântarea acestuia. Gwen nu știuse niciodată cât era sinceritate și cât prefăcătorie. Nu aflase niciodată cu adevărat dacă îl iubise pe Vernon sau îl urâse, dacă râvnise la titlu sau îi fusese indiferent, dacă îi păruse rău cu adevărat că ea pierduse sarcina sau se bucurase în secret. Și, desigur, nu el îl ucisese pe Vernon, nu mai mult decât ea.

Ea îl urâse dintotdeauna cu ardoare și se simțise vinovată din acest motiv, pentru că, de fapt, el nu făcuse nimic ca să merite acea gravă nedreptate. Ce alt militar ar fi plâns în public la moartea unui văr? El era unul dintre puținele rude supraviețuitoare ale lui Vernon și singurul care fusese atent cu el în toate privințele. Tatăl lui Vernon murise de tânăr și nici mama nu trăise mai mult. Vernon avusese acces la titlul său la paisprezece ani, controlat fiind de doi tutori competenți, dar lipsiți de umor, până când ajunsese la maturitate. Nu avea frați sau surori.

Iar acum îl revedea pe Jason după șapte ani. Și el o amenința cu o vizită la Kilbourne House. Avusese insolența de a adăuga că Neville era prea indulgent cu ea. Trebuia să-i facă el recomandări în calitatea sa de cap al familiei defunctului ei soț. De parcă ar fi fost capul familiei ei. Nu-l plăcuse acum mai mult ca în acei ani de demult.

Fierbea de mânie, dar n-a spus nimic acasă.

A trecut pe la lordul Trentham a doua zi, după ce a venit el în vizită, și a fost prezentată acelei mame vitrege apatice, care semăna destul de mult cu fiica sa. Gwen a dus-o pe miss Emes la propria sa croitoreasă.

Escapada de cumpărături a înveselit-o, așa lungă și epuizantă cum a fost. Îi plăcea întotdeauna să meargă la cumpărături, și faptul că trebuia să îmbrace o tânără frumoasă din cap până-n picioare pentru mai multe evenimente s-a dovedit distractiv, așa cum se așteptase.

În special pentru că fratele fetei le dăduse mână liberă să cheltuiască fără limite.

În timp ce era plecată, a ratat vizita lui Jason. La fel mama ei și Lily, care se duseseră să-și petreacă ziua cu Claudia, soția lui Josph, care suferea de greața matinală a celei de-a doua sarcini. Dar Neville fusese acasă.

– Zicea ceva că se simte responsabil față de tine în calitate de cap al familiei, i-a spus Neville lui Gwen la un prânz. M-am simțit obligat să mă uit la el și să-l întreb la ce familie se referă. Nu vreau să te supăr, Gwen, dar familia Grayson nu s-a prea înghesuit să aibă grijă de tine de la moartea lui Vernon, nu?

– Presupun, zise Gwen, că s-a gândit că e sub demnitatea unui

Grayson, chiar a văduvei unui Grayson, să fie văzută în Hyde Park cu un fost ofițer al cărui eroism a fost atât de extraordinar, încât însuși regele i-a conferit un titlu.

– Într-adevăr a făcut o aluzie că acest căpitan Emes, astfel s-a referit la Trentham, se pare că n-a fost chiar așa de viteaz cu acea ocazie, așa cum i s-a dat de înțeles regelui printre alții. Nu i-am cerut explicații. Îmi pare rău, Gwen. Ar fi trebuit? N-ai prea vorbit despre verii lui Vernon și succesorul său. Ții la el, ai de gând să accepți sfaturile lui?

– Nicidecum, spuse Gwen și, de fapt, nu mi-a plăcut niciodată, chiar dacă nu mi-a dat niciun motiv pentru asta. Nev, sper că l-ai informat că am ajuns la maturitate cu ani în urmă și că sunt capabilă să-mi aleg prietenii și escortele.

– Este ceea ce i-am spus și eu, zise Neville. Chiar am cochetat cu ideea de a ridica lornionul la ochi, dar mi-am zis că ar fi un gest prea evident de afectare. Regreți că ai refuzat oferta lui Trentham la Newbury?

– Nu. Ea s-a oprit din mâncat privindu-l. Era bucuroasă că mama n-a fost de față. Dar am consimțit să-i prezint sora în înalta societate, și ca atare îl voi vedea. Îl plac. Nu ești de acord?

El își așază coatele pe masă ducându-și degetele la gură.

– Pentru că nu e un gentleman? Nu, nu sunt împotrivă, Gwen. Nu sunt ca Wilma, după cum vei avea bucuria să constăți. Am încredere în alegerile tale. M-am căsătorit cu Lily în Peninsula, îți amintești, când credeam că e fiica sergentului meu. Am iubit-o atunci, abia apoi am aflat că e, de fapt, fiica unui duce. Schimbarea din statutul ei nu mi-a schimbat sentimentele mele. Trentham pare doar... ursuz.

– Este, confirmă ea. Sau mai degrabă asta e masca sub care se simte cel mai bine.

Gwen zâmbi și nu mai discuta ră pe acest subiect.

Jason n-a mai venit la Kilbourne House.

Capitolul 15

Fiona căzuse pradă unei boli misterioase și era ținută la pat într-o încăpere întunecoasă. Nimeni în afară de Constance n-o putea consola. Medicul ei, pe care Hugo îl adusese în repetate rânduri la solicitarea ei, nu putuse arunca nicio rază de lumină în privința suferinței pacientei sale, în afară de faptul că aceasta avea o constituție fragilă și trebuia protejată de toate schimbările majore din viața sa. În opinia lui ea nu-și revenise încă după moartea prematură a soțului ei cu mai bine de un an în urmă.

Constance a declarat că dorește să-și dedice timpul îngrijirii mamei sale, să se sacrifice, s-a gândit Hugo.

S-a dus să-și viziteze mama vitregă în camera acesteia.

– Fiona, i-a spus, așezându-se pe un scaun lângă patul ei, loc pe care sora sa îl ocupase prea mult în ultimele zile. Regret că nu te simți bine. La fel familia ta. Chiar suntem afectați, aș zice.

Ea și-a deschis ochii și și-a întors capul pe pernă ca să-l privească.

– Am fost la magazinul lor ieri, le-a spus. Le merge bine și sunt fericiți. M-au făcut să mă simt bine. Singura lor problemă este că nu te văd niciodată, nu știu cum te simți. Mama, sora ta și cumnata ar vrea să te viziteze aici, să-și petreacă timpul cu tine, să te ajute să-ți recapeți sănătatea și să te înveselești.

El nu știa că Fiona poate fi și veselă. Suspecta, chiar dacă era dureros pentru el din moment ce se gândea la tatăl său, că ea renunțase la toate speranțele de fericire, când i se oferise șansa de a se căsători cu un bărbat atât de bogat, încât i-a fost imposibil să-l refuze.

L-a privit cu ochii înroșiți și lipsiți de strălucire.

– Vânzători!

– Vânzători prosperi și fericiți, a spus el. Afacerea le merge de-ajuns de bine ca să-i susțină pe toți, și asta include cei doi nepoți ai tăi, fiii fratelui tău. Sora ta e logodită cu un avocat, fiul cel mic al unui domn cu posibilități modeste. S-au descurcat bine, Fiona. Și ei te iubesc. Abia așteaptă s-o cunoască pe Constance.

Ea s-a apucat de cearșaful cu care era acoperită.

– Ar fi fost niște fleacuri, a spus, dacă nu m-aș fi căsătorit cu tatăl tău, iar el n-ar fi irosit o mică avere pe ei.

– Sunt conștienți de asta, a spus el, și nu simt decât gratitudine față de tine și de tatăl meu. Dar banii sunt pierduți doar atunci când sunt risipiți. Asistența financiară acordată de el, pentru că erau rudele tale și pentru că el te-a adorat, a fost bine și înțelept folosită. Nu i-au cerut niciodată mai mult. Nici n-au avut nevoie. Las-o pe mama ta să vină să te vadă. M-a întrebat dacă ești la fel de frumoasă cum erai și i-am spus adevărul: că ești sau că vei fi când te vei simți din nou bine.

Ea a întors capul din nou.

– Tu ești capul familiei acum, Hugo, i-a zis cu amărăciune. Dacă vrei s-o aduci pe mama aici, nu te pot opri.

El a vrut să spună mai mult, dar s-a oprit. A presupus că el n-a simțit că ea ar fi vrut să spună da, fără a i se știrbi din prestigiu. Astfel a transferat responsabilitatea deciziei pe umerii lui. Care crau destul de largi.

– E timpul să-ți iei medicamentele, i-a zis ridicându-se. Ți-o trimit pe Constance.

Toți oamenii, și-a spus el părăsind încăperea, au propriii demoni cu care trebuie să lupte sau nu. Poate că așa e viața. Poate că viața e un test ca să vedem cât de bine putem să ne descurcăm cu demonii noștri și câtă înțelegere avem față de ceilalți care-și croiesc propriul drum în viață. Așa cum a spus cineva cândva în Biblie, oare? Este relativ mai ușor să vezi paiul din ochiul altuia decât bârna din propriul ochi.

– Mama ta e pregătită să-și ia medicamentele, i-a spus lui Constance care părea palidă și albă la față, cu ochii încetoșați. A

luat-o pe după umeri. O voi aduce pe mama ei, bunica ta, s-o vadă, Conie. Poate mâine. A venit timpul. Oricum ar fi, te vei duce la balul lui lady Ravensberg și la orice alte distracții la care lady Muir dorește să te ducă, iar tu vrei să participi. Vei avea șansa de a-ți găsi sortitul. Ți-am promis și nu-mi încalc promisiunile ușor.

Chipul i s-a însuflețit.

– Bunica mea? a întrebat Constance.

– Ai știut măcar că există? El a îmbrățișat-o mai strâns. Dar o parte a minții sale era altundeva. Cum îl ucisese Grayson pe soțul lui lady Muir? Cum îl ucisese ea? Întrebarea îi răsuna ca un roi de albine în cap, de la acea plimbare în parc, cu trei zile în urmă.

Oare se exprimase *ad litteram*? Se pare că nu. El o cunoștea mai bine și nu putea să creadă că era o ucigașă cu sânge-rece. Dar nici nu glumise. Nu se glumea cu astfel de lucruri.

În ce sens își ucisese ea soțul? Sau de ce se simțea răspunzătoare de moartea lui? Și de ce își alăturase numele de cel al lui Grayson? El l-ar considera pe Grayson capabil de crimă.

Dacă voia răspunsuri, se gândi el, va trebui s-o întrebe.

Seara balului Ravensberg a venit inevitabil, cu toate încercările lui de a se gândi că era undeva confortabil de departe, în viitor. O simțea apropiindu-se pe furiș de el, știind că o bătălie grea și sângeroasă era iminentă, cu excepția faptului că prin bătălie putea să spere la acțiune și la conștientizarea faptului că, odată început, va uita orice altceva, chiar și teama.

Avea oribilul sentiment că teama îl va paraliza când va intra în sala de bal.

Se putea sustrage de la obligația de a merge împreună, pentru că lady Muir se angajase s-o însoțească pe Constance, astfel că prezența lui nu era strict necesară. Totuși, n-ar fi fost corect față de lady Muir care era amabilă cu Constance datorită lui. Și n-ar fi fost cinstit față de Connie, căreia îi promisese s-o ducă la bal.

Ar fi ieșit mai ușor din încurcătură dacă ar fi putut să danseze. Ar fi putut țopăi pe muzică, la fel ca majoritatea oamenilor, presupuse el. Participase la câteva astfel de manifestări în ultimii ani și nu se făcuse de râs sau poate doar la vals. Dar să danseze la

un bal din înalta societate la Londra în timpul sezonului? Era o combinație cu trei elemente care-l speria la culme. Prefera să se ofere voluntar pentru un alt Forlorn Hope.

Își va escorta sora la Redfield House din Hanover Square, locul desfășurării balului. Lady Muir îi va aștepta acolo. Hugo s-a îmbrăcat cu grijă. Connie nu era singura care avea haine noi pentru acest sezon. A așteptat în salonul de la parter împreună cu Fiona, mama și sora acesteia. Cele două veniseră în vizită pentru prima dată cu o zi în urmă. Hugo n-a participat la întâlnirea lor cu Fiona din dormitorul acesteia. Dar, înainte de a pleca, l-au informat că se vor întoarce în seara aceea ca să stea cu ea, în absența lui Constance și a lui.

Fiona coborâse pentru prima oară într-o săptămână și s-a așezat tăcută, lipsită de vlagă, aproape de foc. Mama ei durdulie, roșie în obraji și placidă, s-a instalat lângă ea, ținându-i una din mâinile inerte pe care o mângâia. Sora Fionei, cu doisprezece ani mai mică, stătea în fața lor croșetând în liniște. Semăna cu mama ei mai mult ca sora ei, deși avea suplețea tinereții.

E o situație promițătoare, se gândi Hugo.

– Mă duc chiar eu la bucătărie, Fee, imediat ce pleacă Hugo și Constance, să-ți fac supă, îi spunea mama Fionei când Hugo intră în cameră. Nimic nu te restabilește mai bine decât o supă fierbinte. O, Dumnezeuule!

Îl zărise pe Hugo.

El făcuse conversație, dar numai câteva minute. Constance nu putea risca să întârzie la primul ei bal. A dat buzna peste ele etalând o rafală de energie, apoi a roșit conștientă de sine, mușcându-și buza de jos.

– O, Doamne! spuse bunica din nou.

Ca o mireasă, ea nu permisesese nimănui să vadă rochia pe care urma s-o poarte în seara aceea, nici măcar să știe ceva de ea. Era îmbrăcată în alb din cap până în picioare. Dar nu avea o înfățișare anostă, decise Hugo, chiar dacă și părul îi era blond. Strălucea în lumina lămpii. El nu se pricepea la îmbrăcăminte – în special pentru femei –, dar putea desluși cele două straturi ale fustei, cel

interior din mătase și cel exterior din dantelă. Avea talia înaltă, mai adâncă la decolteu, era tinerească și drăguță, desăvârșită. Avea sandale albe, mănuși albe, un evantai argintiu și panglici albe împletite în bucle.

– Ești frumoasă ca o icoană, Connie, îi spuse el, fără să dea dovadă de prea multă originalitate.

Ea se întoarse să se încline în fața lui, iar bunica ei izbucni în plâns, ducându-și o batistă mare de bumbac la ochi.

– O, strigă ea, arăți întru totul ca mama, Constance! Ca o prințesă. Nu-i așa, Hilda, draga mea?

Fiica ei cea mică fu de acord cu un zâmbet după ce lăsă croșeta în poală.

– Constance. Mama ei întinse o mână albă spre ea. Tatăl tău te-ar sfătui să nu-ți uiți rădăcinile. După părerea mea, ar trebui să te preocupe propria fericire.

Fu o declarație remarcabilă venind din partea Fionei. Constance îi luă mâna și i-o duse la obraz un moment.

– Nu te superi că mă duc, mamă?

– Bunica ta îmi va face o supă, spuse Fiona. Ea prepară cea mai bună supă din lume.

Cinci minute mai târziu, Hugo și sora sa se aflau deja în trăsură în drum spre Hanover Square.

– Hugo, îi spuse ea așezându-și mâna înmănușată în mâna lui, ești ca un punct de stabilitate. Sunt atât de speriată că mă tem că dinții care-mi clănțane vor acoperi muzica orchestrei când voi ajunge acolo și toată lumea se va încrunta la mine, iar lady Ravensberg mă va acuza că din cauza mea balul a fost un fiasco. Tu, desigur, nu ai de ce să te temi. Ești lordul Trentham. Bunicii mei sunt comercianți. Totuși, bunica nu ți se pare drăguță? Iar mătușa Hilda are ochi strălucitori ori de câte ori vorbește. Îmi place. Ar mai fi bunicul, unchiul și mătușa, și verii cu care mă pot întâlni, și domnul Crane, logodnicul mătușii Hilda. Am o a doua familie, pe mama și pe tine și toate rudele tatei, chiar dacă sunt doar simpli comercianți. Asta nu contează, așa-i? Tata obișnuia să spună că nimeni, nici ultimul măturător, n-ar trebui să se simtă

jenat de statutul său. Sau ea. Obişnuiam să-i spun asta; poate fi şi o ca, tată, iar el râdea şi-mi spunea toate astea. Cred că mama se bucură s-o vadă pe bunica, nu? Şi mai cred că se va însănătoşi. Crezi că... O, iarăşi sâsâi. Nu sâsâi niciodată. Dar sunt speriată. Începu să râdă încet.

El îi strânse încet mâna şi îşi impuse să fie punctul ei de stabilitate. Numai dacă ar fi ştiut ea!

Nu au putut să ajungă la conacul grandios, viu luminat din Hanover Square şi să dispară înăuntru ca să găsească un colţ umbrit unde să se ascundă. Era un şir de trăsură în faţă şi au trebuit să-şi aştepte rândul. Iar, când au ajuns în faţă, majordomul îmbrăcat într-o livrea pompoasă a deschis uşa trăsurii, iar ei au păşit pe un covor roşu care se întindea de la marginea pavajului sus pe treptele casei.

Iar, când în cele din urmă au intrat în casă, s-au trezit într-o sală mare, cu tavanul înalt, sub luminile strălucitoare ale unui imens candelabru, în mijlocul unei adunări de doamne şi domni superb îmbrăcaţi care discutau şi râdeau. Privind în jur Hugo a descoperit că nu cunoştea pe nimeni, ceea ce nu-l surprindea. Dar cel puţin Grayson nu era printre ei.

– Connie, acum o să urcăm, îi spuse surorii sale amuţite, vocea lui sunând în propriile urechi ca un ordin al căpitanului Emes dat subofiţerilor să se încoloneze.

Dar scara largă, care presupuse că ducea spre sala de bal, nu era cu nimic mai prejos de sala mare. Era la fel de strălucitor luminată, înţesată de oameni care râdeau şi vorbeau, care-şi aşteptau rândul să fie anunţaţi înainte de a trece linia de primire.

O, Dumnezeule, s-ar fi descurcat mai bine cu două Forlorn Hope.

– Nu mai durează mult, spuse el cu umor bătând mâna rece a surorii sale atârnată de el.

– Hugo, murmură ea, sunt aici. Chiar sunt aici.

Iar el o privi dându-şi seama că ea se simţea în culmea fericirii în ciuda emoţiei. Iar el cochetase cu ideea infamă de a-i sugera să plece.

– Cred că ai dreptate, îi spuse el cu un zâmbet.

Apoi ajunseră în capul scărilor, iar un majordom țeapăn, cu un aer formal, care-i amintea de cel al lui Stanbrook, aplecă urechea ca să audă numele lor, apoi îi anunță cu o voce tare și fermă.

– Lordul Trentham și miss Emes.

Linia de primire era formată din patru persoane, vicontele și vicontesa Ravensberg pe care Hugo și-i amintea din salonul de la Newburry Abbey, contele și contesa de Redford, care trebuie să fi fost părinții lui Ravensberg. Se înclină. Constance făcu o plecăciune. Urmară saluturi și schimburi de cuvinte. Lady Ravensberg admira rochia lui Constance și chiar îi făcu semn cu ochiul. Apoi îl evaluează pe el din priviri și nu-i făcu cu ochiul. Totul fu surprinzător de simplu. Dar se știa că aristocrația este expertă în simplificarea lucrurilor. Știau cum să flecărească, lucrul cel mai greu de făcut pentru Hugo.

Intrară în sala de bal. Pe moment, Hugo avu senzația de vastitate, accentuată de sutele de lumini arzând în candelabre deasupra capului și în aplicile de pe pereți. Peste tot erau împrăștiate buchete de flori, iar „florile” aristocrației erau îmbrăcate cu ce aveau mai fastuos purtându-și bijuteriile cele mai de preț. Pentru Constance, impresia fu mai mult decât momentană. Hugo auzi cum Constance rămase fără aer, întorcându-și capul dintr-o parte în alta, parcă n-ar fi putut să rețină totul dintr-o privire la primul ei bal în înalta societate.

Dar o foarte mică parte din scena acțiunii îi captă atenția lui Hugo. Lady Muir venea în întâmpinarea lor.

Era îmbrăcată din nou într-o rochie verde-pal, de primăvară. Materialul acesteia, mătase... satin, sclipea în lumina candelabrelor. Punea în evidență formele trupului, dând la iveală o porțiune destul de mare a sânilor și sugerând o imagine ațățătoare a formei picioarelor, chiar dacă unul era mai scurt decât celălalt. Mănușile și sandalele erau aurii, fără luciu.

Purta un lanț de aur simplu cu diamante mici la gât, iar aurul și diamantele sclipeau la urechile ei. Un evantai ivoar îi atârna la una din încheieturi.

Era frumoasă dorită și inaccesibilă. Cum putuse să-i aducă acel afront de a o cere în căsătorie cu puțin timp în urmă? Totuși,

cândva și el avusese un trup minunat. Și, după ce-i declinase oferta de căsătorie ea îl invitase s-o curteze.

Îndrăzneala s-o facă? Chiar voia s-o facă? Și de câte ori își pusese el asemenea întrebări?

Ea zâmbea surorii lui.

— Miss Emes... Constance, zise ea, arăți încântător! O, nu m-ai mira să dansezi fiecare serie de dansuri și chiar să trebuiască să refuzi unii posibili parteneri. Din fericire nu este balul cuiva care-și face debutul, astfel că toată atenția nu va fi îndreptată asupra unei anumite tinere în special. Vino. Și-i oferi fetei brațul.

Îi aruncă o privire lui Hugo, după ce Constance o luă de braț. Iar Hugo avu satisfacția de a o vedea cum se îmbujorează. Nu-i era indiferent, se pare.

— Lord Trentham, îi spuse ea, te poți amesteca printre oaspeți, dacă dorești, sau te poți retrage în camera destinată jocului de cărți. Sora ta este în siguranță cu mine.

Era concediat. Să se amestece printre ceilalți. Așa de simplu era. Dar nu cunoștea pe nimeni. Era totuși ridicol să intre în panică. Ea menționase sala de joc. Se putea duce să se ascundă acolo. Dar, înainte de asta, voia s-o vadă pe Constance la primul ei dans la bal. Avea încredere în lady Muir, va avea grijă să danseze și cu cineva respectabil.

El vorbi înainte de a o pierde din ochi pe Constance.

— Sper, lady Muir, că vei dansa și dumneata în seara asta. Și că mi vei rezerva și mie un dans.

Ea dansa chiar dacă șchiopăta. Așa-i spusese la Penderris.

— Mulțumesc, spuse ea, iar el observă cu interes că ea rămăsese fără aer. Al patrulea set este un vals. Este un super dans.

O, Dumnezeule, un vals! Soția preotului și alte câteva sătence își asumaseră sarcina dificilă de a-l învăța pașii la o adunare cu circa optsprezece luni în urmă printre râsetele și tachinările lor și ale celorlalți muritori adunați cu aceea ocazie. Încheiase prin a dansa cu soția spîterului la sfârșitul adunării și stărnise un ropot de aplauze. Cel mai bun lucru care se putea spune despre el era că n-o călcase niciodată pe femeie pe picioare.

Jurase să nu mai danseze niciodată.

– Aș fi încântat, doamnă, dacă mi l-ați rezerva mie.

Ea încuviință privindu-l în ochi un moment, apoi se îndepărta împreună cu Constance.

Hugo fu salvat de pericolul de a atrage atenția asupra sa și poate de a arbora o mină disprețuitoare la un bal din înalta societate de contele Kilbourne și marchiza Attingsborough, care se apropiară și conversară cu el, lucru la care se pricepeau de minune.

Alți bărbați li s-au alăturat pentru scurte intervale de timp și i-au fost prezentați. Unii dintre ei fuseseră în acel salon la Newbury Abbey. Atunci Hugo îl reperă pe Ralph.

Acum cunoștea pe cineva.

Constance, care radia de fericire, dansa primul set cu un tânăr cu părul brun-roșcat, care părea jovial și care ar fi putut fi considerat agreabil de o tânără, chiar dacă era pistruiat. El îi zâmbea și discuta cu ea în timp ce schița pașii complicați ai unui dans country cu ușurință și acuratețe.

Lady Muir dansa cu unul dintre verii săi. Faptul că șchiopăta era mai puțin vizibil când dansa.

Privirea ei o întâlnește pe a lui Hugo și rămase ațintită asupra lui câteva momente. El își ținu respirația, simțind în urechi bătăile inimii.

Capitolul 16

Gwen a dansat primele două dansuri cu verii săi. S-a relaxat și a făcut conversație cu ei fără a-și lua privirea de la Constance Emes. Dar nu avea motive de îngrijorare. Fata era destul de drăguță și plină de viață și putea să atragă mai mulți parteneri, chiar dacă nimic altceva nu o recomanda în mod special. Dar, de fapt, mai avea și alte atuuri. Lady Muir oferea garanții pentru ea și era sora

172

lordului Trentham, cunoscutul erou de la Badajoz. Informația aceasta s-a răspândit imediat în sala de bal după ce a fost șoptită la câteva urechi, probabil de rudele lui Gwen. Și, ceea ce era și mai important, poate, se vorbea că miss Emes e la fel de bogată ca și cele mai curtate contese din înalta societate.

Sarcina lui Gwen pentru restul serii consta doar în observarea domnilor care doreau să danseze cu fata, ca nu cumva vreun ticălos sau vânător de zestre să-i capteze interesul. Constance a dansat primul set cu Allan Grattin – fiul cel mic al lui sir James Grattin –, al doilea, cu David Rigby – nepotul de mamă al vicontelui Cawdor –, iar pe al treilea, cu Matthew Everly, moștenitorul unei proprietăți decente și al unei averi străvechi, deși familia nu deținea niciun titlu. Erau cu toții tineri respectabili. Conte de Berwick, unul dintre membri Clubului Supraviețuitorilor, părăsise interesat să cineze cu Constance, chiar dacă era conștient de faptul că ea nu putea să valseze decât atunci când primea acordul uneia dintre patroanele de la Almack. Era suficient să fie văzută în compania lui la dans și în timpul cinei, pentru ca acțiunile fetei să crească. Gwen a dansat al treilea set cu lordul Merlock, cu care fusese în termeni buni în ultimii doi sau trei ani și căruia îi permisesese chiar s-o sărute cu un an în urmă, la Vauxhall. Acum își zâmbeau cu căldură, iar el o complimenta pentru felul în care arată.

– Ești singura lady dintre cunoștințele mele care arată din ce în ce mai bine cu fiecare an ce trece. Vom ajunge desigur și la momentul în care voi fi acuzat că am relații cu o minoră.

– Ce absurd! exclamă Gwen râzând, când ceilalți dansatori îi despărțiră pentru câteva momente.

După ce o sărutase, o ceruse în căsătorie. Ea refuzase fără să ezite, iar el nu fusese prea afectat de refuzul ei. Chiar chicotise la auzul predicției ei că probabil va răsufla ușurat a doua zi dimineață.

Se întrebă acum dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile. L-ar fi putut încuraja să-și reînnoiască cererea anul acesta, dacă nu l-ar fi invitat deja pe lordul Trentham s-o curteze. Își dori să nu fi avut acea inițiativă. Chiar dacă nu-l cunoștea prea bine pe lordul Merlock, intuia că ar fi fost un soț agreabil. Era bine educat, cu o

fire plăcută, temperată și... lipsit de complicații. Chiar dacă existau schelete în dulapul vieții lui, ea nu aflase nimic despre acesta. Deși nu se știe niciodată, nu?

Oricum, ea lansase acea invitație lordului Trentham și nu voia să-și complice viața încurajând doi potențiali pețitori în același timp.

Lordul Trentham părăsise sala de bal la zece minute după ce începuse prima rundă de dans. Gwen și-a dat seama de asta chiar dacă nu îl urmărise în mod special. S-a întrebat dacă se va întoarce. Dar sigur c-o va face. Doar îi ceruse un dans! Și, în plus, voia să nu-și piardă sora din vedere.

Și el s-a întors. Sigur că da. Și nici măcar n-a așteptat până în ultima clipă înainte de începerea celei de-a patra rundă de dans. A venit lângă ea imediat ce s-a terminat a treia rundă, apoi a ignorat-o complet. În schimb i s-a adresat surorii sale care abia aștepta să-i relateze cu lux de amănunte fiecare moment al balului de până acum. Avea un entuziasm debordant când îi vorbea. Slavă Domnului, fata nu știa nimic de noțiunea de plictis care era la modă, se gândi Gwen. Nu era nimic mai deplasat ca o tânără abia ieșită de pe băncile școlii și îmbrăcată într-un alb virginal să arate plictisită și obosită de lume la încă un bal, cu încă un partener.

Contele de Berwick li se alătură, iar miss Emes îi privi cicatricea de pe față.

– Ați fost ofițer, milord? L-ați cunoscut pe Hugo în Peninsulă?

– Slavă Domnului, nu, miss Emes, chiar dacă am auzit de el. Nu exista niciun soldat în trupele aliate, de la generali până la cei mai noi recruți, care să nu fi auzit de căpitanul Emes, devenit maiorul lord Trentham. Reprezenta tot ce am fi dorit să devenim și n-am reușit. Poate că l-am fi urât cu ardoare, dacă n-ar fi fost atât de teribil de modest. L-am cunoscut la Penderris Hall în Cornwall când încercam să ne revenim amândoi după experiențele din război, iar mie îmi inspira un sentiment de respect amestecat cu teamă și uimire, asta până când m-a invitat să nu mai fiu așa de prostuț. A spus ceva despre existența unei surori. Sunt sigur că așa a fost. Ticălosul n-a adăugat nimic că era și este una dintre cele mai frumoase domnișoare din țară.

Folosise exact tonul care-i plăcea lui Constance. S-a uitat admirativ la fratele ei câteva clipe, apoi, roșind, la lordul Berwick. *Ce minunat e să fii atât de inocent!* s-a gândit Gwen.

Îi vorbise într-un asemenea mod, încât faptul c-o măgulea părea mai mult amabilitate decât flirt. Felul lui de a se purta era aproape ca al unui unchi, chiar dacă abia trecuse de douăzeci de ani.

Probabil își lăsase în urmă tinerețea pe vreun câmp de bătălie din Spania sau Portugalia.

Lordul Trentham era membrul tăcut al grupului și nici măcar nu se uitase în direcția lui Gwen. Probabil că ea ar fi fost exasperată dacă n-ar fi început să-l înțeleagă destul de bine. Pe cât de ursuz și sever părea la prima vedere și o arăta din plin în momentul acesta – chiar dacă în ochii lui se citea și dragoste când își privea sora –, pe atât era de nesigur de sine cu prilejul unui eveniment social ca acesta. La un eveniment al înaltei societăți, oricum. Desigur putea spune că face parte din clasa de mijloc și se simte mândru de asta, ceea ce putea fi adevărat. Probabil era. Dar tot atât de adevărat era că se simțea intimidat de cei din înalta societate.

Chiar și de ea.

Și-l amintea cum ieșea din mare cu o grație inconștientă în golful de la Penderris, apa scurgându-i-se de pe trupul aproape gol, cu slipul lipit pe șolduri și coapse. Și cum lăsase apoi să-i cadă slipul, după ce o dusesse în mare. Nu fusese intimidat de ea atunci.

Cuplurile se adunau în sala de bal pentru vals, iar lordul Berwick s-a înclinat în fața lui Constance și i-a întins mâna.

– Să căutăm un pahar cu limonadă și o sofa confortabilă de unde putem să-i privim pe dansatori? sugera el. Chiar dacă voi avea ochi doar pentru o anumită persoană care nu dansează.

– Prostii! spuse Constance, râzând și așezându-și palma pe mâna lui.

Gwen îi urmări cum se îndreaptă spre camera cu răcoritoare și așteptă. Era chiar amuzată și abia mai respira, anticipând evenimentele.

– Am dansat vals o singură dată în viața mea, spuse lordul Trentham brusc cu ochii ațintiți asupra surorii sale care se depărta.

Nu mi-am călcat partenera pe picioare, n-am topăit într-o direcție, în timp ce partenera dansa grațios spre cealaltă. Dar felul în care am făcut-o a declanșat râsete și aplauze batjocoritoare în rândurile celor prezenți la acea adunare.

O, Doamne! Gwen a început să râdă, desfăcându-și evantaiul.

– Cred că țineau foarte mult la tine, îi spuse.

Privirile li se întâlneau, iar el se încrunță, fără să înțeleagă ce voia să zică.

– Din politețe, oamenii nu râd de cineva, nici nu-l aplaudă, decât dacă sunt convinși că acela e conștient de afecțiunea lor și râde împreună cu ei. Ai râs?

El continua să se încrunte.

– Cred că da. Ce puteam face?

Ea își făcu vânt cu evantaiul, simțindu-se tot mai îndrăgostită de el. Ce mult i-ar fi plăcut să asiste la scenă.

– Și acum mori de frică.

– Dacă te-ai uita în jos, zise el, ai observa că îmi tremură genunchii. Dacă n-ar fi așa de mult zgomot, i-ai și auzi.

Ea râse din nou.

– Am dansat trei seturi de dansuri, spuse ea, dar glezna nu mă doare, însă mă va dura dacă nu mă hotărâsc să mă odihnesc. Am încredere în contele de Berwick. Tu?

– Deplină, spuse el. Garantez cu viața și virtutea surorii mele.

– Există un balcon sub ferestrele duble și o grădină frumoasă dedesubt. Nu e o seară rece. Mergi acolo cu mine?

– Probabil te privesc de plăcerea de a dansa dansul preferat, spuse el.

Așa era.

– Cred că-mi va plăcea mai mult să mă plimb cu tine decât să dansez cu altcineva, lord Trentham.

Cuvinte lipsite de înțelepciune. Nu intenționase să le rostească. Ea nu era o aventură. Nu fusese niciodată. Spusese adevărul. Dar uneori chiar și cel mai simplu adevăr e mai bine să nu fie rostit.

El îi oferă brațul, iar ea își strecură mâna sub el. O conduse spre balconul gol și apoi în jos pe trepte afară, în grădina goală de

dedesubt. Totuși, nu era complet întuneric. Mici lanterne colorate se legănau pe crengile copacilor, luminând aleile pavate care serpuiau printre straturile de flori mărginite de gărdulețe joase.

Din sala de bal de deasupra se auzeau acordurile unui vals în ritm vioi.

– Trebuie să-ți mulțumesc, spuse el ușor înțepat, pentru ce ai făcut și faci pentru Constance. Nu putea fi mai fericită ca în seara asta.

– Dar am fost parțial egoistă, se confesă ea. Faptul că am însoțit-o mi-a făcut mare plăcere. Și mă tem că ți-am cheltuit o bună parte din bani.

– Banii tatălui meu, o informă el. Banii tatălui ei. Dar în viitor va fi la fel de nefericită pe cât este de fericită acum? Cu siguranță nu se poate aștepta la multe invitații la baluri sau alte evenimente, iar cei care au dansat în seara asta cu ea poate nu vor mai dansa din nou. Mama ei, lady Muir, stă acasă cu propria mamă și cu sora. Trăiesc modest din veniturile unei băcănii și abia dacă se poate spune că fac parte din clasa de mijloc.

– Iar ea e sora lordului Trentham cu faima de la Badajoz, zise Gwen.

El întoarse capul s-o privească prin întuneric.

– Probabil n-ai observat că sala de bal vibrează de faima și numele tău, spuse ea. Ani de-a rândul lumea abia aștepta să te vadă și iată-te, în sfârșit, sunt lucruri care transcend clasa socială, lord Trentham, și acesta este unul dintre ele. Ești un erou de proporții aproape mitice, iar Constance îți e soră.

– E cea mai prostească afirmație pe care am auzit-o vreodată, zise el. Parcă sunt din nou în salonul de la Newbury Abbey.

– În ceea ce te privește, presupun că va fi de-ajuns să te duci înapoi la țară, la mieii și varza ta. Dar nu te poți grăbi, pentru că trebuie să te gândești la fericirea surorii tale. Iar fericirea ei are mai mare importanță ca a ta.

– Cine spune asta? întrebă el încruntându-se.

– Ai spus-o singur prin ceea ce-ai făcut. N-a trebuit să exprimi asta în vorbe, știi, chiar dacă ai fost foarte aproape de asta în câteva rânduri.

– La naiba! exclamă el. La naiba! Gwen zâmbi și așteptă o scuză pentru limbajul nepotrivit. Nu primi niciuna. În plus, continuă ea, chiar în afară de renumele tău, se vorbește la fel de mult că miss Emes e fabulos de bogată. O tânără drăguță și afabilă, care are o companie adecvată va stârni interes oriunde, lord Trentham. Iar, când mai este și foarte bogată, devine chiar irezistibilă.

El oftă.

Exista o băncuță de lemn în capătul îndepărtat al grădinii, la umbra unui stejar bătrân. Se afla în fața lor, dincolo de straturile de flori, spre casa intens luminată. Se așezară unul lângă altul și câteva momente se lăsă din nou tăcerea. Ea nu vru s-o tulbure.

– Se presupune c-ar trebui să-ți fac curte, zise el brusc.

Ea își întoarse capul să-l privească, dar chipul lui era în întuneric.

– Nu se presupune, ai fost doar invitat s-o faci, dacă așa doreai. Și fără promisiunea că îți va fi primită favorabil.

– Nu sunt convins că vreau să fac asta.

Bine. Spus pe șleau, ca de obicei. Ar trebui să răsuflu ușurată, se gândi Gwen. Dar inima parcă i se prăvălise în tălpile pantofilor de dans.

– Nu cred că vreau să fac curte unei ucigașe, zise el, dacă asta ești. Deși nu știu de ce obiectez, pentru că și eu pot fi acuzat de crime multiple, fără nicio exagerare. Iar eu ți-am încredințat-o pe sora mea.

Bine. Gata cu romantismul și conversația ușoară potrivite în ocazii festive la un bal în timpul sezonului.

El nu mai avea nimic de spus. Din nou se așternu tăcerea. De data asta ea trebuia s-o rupă.

– Nu l-am ucis pe Vernon în adevăratul sens al cuvântului. Nici Jason. Dar simt ca și cum am fi făcut-o amândoi. Simt că i-a provocat moartea. Sau numai eu singură. Iar conștiința îmi va fi întotdeauna încărcată din cauza complexului de vinovăție. Ai face bine, lord Trentham, să nu mă curtezi. Duci în spate destulă vină proprie, fără ca să-ți mai înnegrești sufletul și cu problemele mele. Amândoi avem nevoia de cineva care să ne elibereze de asemenea poveri.

– Nimeni nu poate face asta pentru tine, îi spuse el. Nu te căsătorești niciodată cu speranța asta. Se va risipi în mai puțin de două săptămâni.

Gwen înghiți cu greu, netezindu-și evantaiul în poală. Vedeau umbrele dansatorilor prin ferestre la distanță. Auzea muzică și râsete. Oameni fără nicio grijă pe lume.

O presupunere copilărească. Fiecare avea câte o problemă.

– Jason a venit în vizită, așa cum obișnuia când avea permisie. Îmi plăceau vizitele acestea pe cât de mult îi plăceau lui Vernon. Îmi plăcea teribil omul acesta, deși n-aș putea spune din ce motiv. Părea să țină la soțul meu, să fie preocupat de soarta lui. Deși ajunsese prea departe cu asta. Într-una dintre seri, Vernon era copleșit de una dintre indispozițiile sale și s-a dus la culcare devreme. Se scuzase de la masă, lăsându-mă cu Jason. Cum am ajuns în hol discutând, în loc să fim încă în camera de zi, nu-mi amintesc, dar așa a fost. Era un hol cu marmură, rece, dură, cu ecou, dar frumos sub aspect arhitectural. Jason s-a gândit că Vernon ar trebui încredințat unei instituții, spuse ea. Cunoștea un loc unde ar fi fost bine îngrijit și, cu puțină atenție din partea unui expert, ar fi învățat să treacă peste pierderea unui copil nenăscut. Vernon a fost întotdeauna labil emoțional, așa spunea, dar putea fi pus pe picioare printr-o abordare adecvată. Între timp, Jason urma să-și ia un concediu prelungit și să se ocupe de moșie, pentru ca Vernon să nu-și facă griji pe parcursul perioadei de recuperare. Armata ar fi fost bună pentru el, spunea, dar ieșea din discuție, pentru că Vernon acceptase titlul când avea paisprezece ani. Chiar și-așa, tutorele său n-ar fi trebuit să fie așa de blând cu el. Gwen își desfăcu evantaiul în poală, dar din cauza întunericului nu vedea florile delicate pictate acolo. I-am spus că pe soțul meu nu-l internează nimeni în vreo instituție. Era bolnav, dar nu nebun. Nimeni nu-l va manipula cu fermitate sau cu pricepere sau în alt fel. Și nimeni nu-i va întări caracterul. Era bolnav și sensibil, iar eu urma să am grijă de el și să-i ridic moralul. Iar, dacă starea nu se va îmbunătăți, asta era situația. Ea a închis evantaiul cu un pocnet. Vernon nu se culcase, spuse ea. Stătea în picioare în galeria de

tablouri, uitându-se în jos, la noi și ascultând fiecare vorbă. Am aflat că e acolo doar când a vorbit. Îmi amintesc fiecare cuvânt. „Dumnezeule, nu sunt nebun, Jason! Doar nu crezi că sunt!“ Jason și-a ridicat privirea spre el, spunându-i fără menajamente că este nebun, iar Vernon s-a uitat la mine și mi-a zis: „Nu sunt nebun, Gwen. Sau slăbit. Nu poți crede asta. Nu poți gândi că am nevoie de îngrijire sau de ridicarea moralului“. Și-atunci l-am ucis.

Evantaiul îi tremura în poală. Ea și-a dat seama că mâinile îi tremurau doar când o palmă mare, caldă, fermă le-a acoperit pe amândouă. „Nu acum, Vernon, i-am spus. Sunt epuizată. Sunt teribil de epuizată“. Și m-am întors spre bibliotecă. Simțeam nevoia să fiu singură. Eram foarte deranjată de ceea ce sugerase Jason și chiar mai mult de faptul că auzise și Vernon. Am simțit că se ajunsese într-un moment critic, iar în starea în care eram nu-l puteam depăși. Aveam mâna pe mânerul ușii când el m-a strigat. Ce durere în glasul lui, cum îl afectase trădarea mea! Toate concentrate într-un singur cuvânt: numele meu. M-am întors spre el tocmai când s-a aruncat peste balustradă, am văzut totul de la început până la sfârșit. Presupun c-a durat o secundă, deși mi s-a părut o eternitate. Jason și-a întins brațele spre el, parcă pentru a-l prinde, dar desigur, nu avea cum s-o facă. Vernon a murit înainte ca eu să pot deschide gura sau Jason să se miște. Cred că nici n-am țipat.

Urmă o tăcere destul de lungă. Gwen se încruntă, amintindu-și ceva ce nu-și permitea niciodată să memoreze din momentele acelea. Își amintea că fusese ceva încurcat, ceva... nebunesc. Nici în momentul respectiv mintea ei nu putuse să priceapă ce fusese de fapt. Și acum îi era imposibil.

– Nu l-ai ucis, îi spuse lordul Trentham. Știi foarte bine că n-ai făcut-o. Sub imperiul depresiei Muir a luat singur decizia de a-și pune capăt zilelor. Nici Grayson nu l-a ucis. Dar totuși înțeleg de ce te simți vinovată, de ce te vei simți întotdeauna așa. Înțeleg.

În mod ciudat percepea vorbele lui ca pe o binecuvântare.

– Da, spuse ea, tu mai mult ca oricine poți înțelege că vina, acolo unde nu există în realitate, este mai rea decât cea adevărată. Nu te poți căi în vreun fel.

– Stanbrook mi-a spus cândva, zise el, că suicidul este o dovadă de egoism în cel mai înalt grad, tot așa cum este o scuză pentru unele persoane care rămân pe tărâmul celor vii, dar sunt incapabile să se apere. Cazul tău e similar în multe privințe cu al lui. Pentru un moment n-ai putut să faci față misiunii constante, uriașe de a avea grijă de soțul tău și din cauza acelui moment el te-a pedepsit pentru toată viața.

– Îl învinuiești pe el? spuse ea.

– Nicidecum. Cred că era bolnav, că nu se putea smulge din acele stări de indispoziție, așa cum credea Grayson, nici cu un ajutor ferm. Mai cred că i-ai dăruit totul, în afară de acel moment în care te-ai simțit secătuită și ai hotărât că ai nevoie de puțin timp să-ți recapeteți puterile ca să i le poți dedica lui din nou. Nu mă surprinde că timp de șapte ani n-ai încercat să te recăsătorești.

Ea își întorsese una din mâini, ca să fie strânsă în mână lui. Degetele lor erau împletite. Ale ei erau foarte mici. În mod surprinzător, se simți în siguranță.

– Rostește-mi numele, spuse ea în șoaptă.

– Gwendoline, zise el. Gwendoline.

Ea închise ochii.

– Prea des, îmi aud numele rostit de el prescurtat: Gwen, Gwen, Gwen.

– Gwendoline, repetă el. Ai mai spus cuiva povestea asta?

– Nu. Și nu poți spune acum că tocmai casa asta m-a determinat să fac astfel de confidențe. Nu mai suntem la Penderis. Tu m-ai determinat să vorbesc.

– Știai din instinct că voi înțelege, că nu te voi acuza, nici nu-ți voi alunga complexe de vinovăție în fața unei asemenea nebulii. De cine te simți mai apropiată în lume?

– De tine, aproape că rosti ea. Dar asta nu putea fi adevărat. Mama? Neville? Lily? Lauren? De Lauren, îi răspunse.

– A suferit?

– O, mai mult ca oricine. A crescut alături de noi, pentru că mama ei s-a măritat cu unchiul meu și au plecat într-o călătorie de nuntă din care nu s-au mai întors. Familia tatei n-a vrut să audă de ea și

nici bunica maternă n-a luat-o la ea. A crescut așteptându-se ca Neville să se însoare cu ea, fiindcă îl iubea cu disperare. Dar, când a plecat la război, el s-a însurat în secret cu Lily. A doua zi a crezut că ea a murit într-o ambuscadă și a revenit acasă, fără să spună nimănui despre ea. Căsătoria lui cu Lauren fusese planificată. Se aflau la biserica din Newburry, plină de invitați. Ea tocmai se pregătea să pornească spre altar cu el, să asculte slujba preotului, când a apărut Lily arătând ca o cerșetoare. Și astfel toate visurile lui Lauren, sentimentul ei de siguranță sau de stimă de sine au fost distruse. A fost un miracol că l-a cunoscut pe Kit. Da, a suferit.

– Atunci este persoana ideală pentru tine. Povestește-i.

– Despre... ce s-a întâmplat? se încruntă ea.

– Spune-i tot. Sentimentul tău de vinovăție va persista. Va fi întotdeauna parte din tine. Dar, dacă vei împărtăși această taină cu altcineva, dacă le vei permite oamenilor să te iubească așa cum ești, vei face mult bine semenilor tăi. Secretele au nevoie de un deuseu ca să nu te roadă și să devină o povară insuportabilă.

– N-aș vrea s-o încarc și cu problema mea.

– Nu se va simți încărcată. El îi strânse mâna. Îți imaginezi că ea crede că ai avut o căsătorie perfectă, dar marcată de tragedie. Probabil își închipuie, ca mulți alții, că ai fost victima unui abuz. Tu ai fost victima, dar nu a unui abuz. Va afla cu ușurare adevărul. Va putea să-ți ofere sprijinul și alinarea pe care aș spune că i le-ai oferit și tu în timpul suferinței ei.

– Clubul Supraviețuitorilor, spuse ea cu blândețe. Asta au făcut ei pentru tine.

– Ceea ce am făcut și noi unul pentru celălalt. Toți simțim nevoia să fim iubiți, Gwendoline, deplin și necondiționat. Chiar și când purtăm povara vinei și ne considerăm total nevrednici. Ideea este că nimeni nu e vrednic. Nu sunt credincios, dar cred că toate religiile sunt la fel. Nimeni nu are doar merite, cu toate acestea toți suntem cumva demni de dragoste.

Gwen și-a ridicat privirea spre sala de bal aflată la distanță. Incredibil, dar se mai valsa. Runda de dans nu se terminase încă.

– Îmi cer scuze, spuse ea. Este un eveniment social. Ar trebui să

te ajut să te simți bine, pentru că, de fapt, nu te-ai distrat deloc venind aici și nici n-ai fi venit dacă n-ar fi fost sora ta. Ar fi trebuit să te fac să te relaxezi și să râzi. Ar fi...

Ea se opri brusc. Brațul lui liber îi cuprinse umerii, mâna care ținuse mâna ei îi atinse gâtul, iar bărbia ei era limitată între degetul lui mare și arătător. Îi ridică bărbia și îi întoarse capul.

– Uneori, spui cele mai mari prostii. Probabil vorbește aristocrata din tine.

Și o sărută ferm, cu căldură. Limba lui își găsi calea. Ea îl prinse de încheietura mâinii și îi întoarse sărutul.

N-a fost o îmbrățișare scurtă. Nici lascivă sau prea înflăcărată. Dar a fost ceva ce a simțit din toată ființa. Pentru că, deși era ceva fizic, nu la asta se referea. Se referea la... ei. El o sărutase, pentru că ea era Gwendoline și ținea la ea, în pofida ifoselor ei. Ea îl sărutase, pentru că era Hugo și-i păsa de el.

După ce el a terminat și și-a luat mâna de pe bărbia ei, i-a dus mâna înapoi în poală, iar ea și-a lăsat capul într-o parte să se odihnească pe umărul lui, simțind lacrimile nevărsate care formaseră un ghem dureros în piept. Pentru că în mod cert era îndrăgostită de el. Sau poate nu numai pentru asta. De când devenise el luna și soarele, aerul pe care-l respira?

Și când devenise imposibilitatea doar o improbabilitate? Nu trebuia să se lase purtată pe aripile dragostei. Și poate doar atât era. Dar și consecința destăinuirii ei. De când devenise el atât de înțelept, de înțeleghător, de tandru?

După ce suferise?

Asta era suferința? Țăsta era efectul suferinței asupra unei persoane?

El și-a mișcat capul și a sărutat-o pe tâmplă, pe obraz.

– Nu plânge, murmură el. Dansul trebuie să fie aproape de sfârșit. Uite, mai este un cuplu în balcon, va coborî treptele. Ar fi bine să mergem cu Constance și Berwick la cină. Ca să putem sta cu ei.

Ea își înălță capul și șterse obrajii cu podul palmei, apoi se ridică.

– Va trebui să mă hotărâsc, spuse el când ea îl luă de braț, dacă

vreau să-ți fac curte sau nu. Te voi anunța. Nu sunt sigur că pot curta o femeie care schiopătează.

Ieșiseră de sub copac, iar lumina lămpii se juca pe chipul lui când își ridică fața spre el uimită.

El n-o privi. Dar în ochii lui lucea o umbră de zâmbet.

Capitolul 17

Culmea era faptul că lady Muir avusese dreptate. Sala de bal răsună de faima lui. O mulțime de oameni voiseră să dea mâna cu cel în timpul cinei și oriunde s-ar fi uitat observa capete și pene care se înclinău în direcția sa și priviri admirative. Fusese teribil de jenant, ceea ce-l făcuse să se uite doar în farfurie, să se simtă stânjenit și expus. Își petrecuse restul nopții mutându-se dintr-un colț întunecat în altul, dar nici asta nu-l ajutase prea mult. Și nici nu putuse să plece devreme, întrucât Constance dansase până ce se încheiase și ultimul acord al rundei finale.

Dimineța a urmat o avalanșă de corespondență, în majoritate fiind vorba despre invitații la diferite distracții din înalta societate: petreceri în grădină, concerte private, serate, mic dejun venețian, cine naiba știe ce mai erau și astea, seri muzicale – cu ce se deosebeau de concerte? Și cum putea fi programat micul dejun ca să înceapă după- amiaza? Nu era o contradicție în termeni? Sau însemna că lumea bună dormea toată dimineța în timpul sezonului, ceea ce avea oarecare logică, pentru că era ocupată toată noaptea?

Aproape toate invitațiile adresate lui o includeau și pe Constance, ceea ce nu-i permitea să le ignore pur și simplu sau să le trimită înapoi cu un refuz ferm.

Erau și unele invitații adresate doar lui Constance, ca și trei buchete, de la Ralph, tânărul Everly și cineva care semnase cartea

de vizită cu înfloritură atât de extravagante încât numele era ilizibil.

Hugo își petrecuse dimineața cu William Richardson, managerul său, lăsând-o pe Constance în compania mamei sale, a bunicii și a celor doi băieți pe care cea din urmă îi adusese cu ea în acea dimineață. În mod ciudat, Fiona nu părea deranjată de energia și întrebările lor, care nu mai conteneau, iar Constance era fericită că avea ocazia să vorbească și să se distreze cu verii ei. După-amiaza urma să meargă în Hyde Park cu Gregory Hind, unul dintre partenerii din seara trecută, cel care râdea zgomotos ca un măgar și avea tendința de a găsi totul foarte amuzant. Trecuse de supravegherea strictă a lui lady Muir, iar lui Connie îi plăcea acest lucru. Și se pare că sora lui Hind și iubitul acesteia îi vor însoți, ceea ce făcea ca totul să pară respectabil.

Hugo s-a cufundat în lucru, tânjind după provincie. Nu era deloc sigur că voia s-o curteze pe lady Muir. Ea șchiopăta. Și destul de vizibil. Dar, când a început să chicotească ușor, amintindu-și cum îi spusese asta, și-a atras o privire mirată de la Richardson, apoi un râset drept răspuns, de parcă omul s-ar fi gândit că nu auzise o glumă, dar va pretinde că nu e așa. Nu, nu era sigur că vrea s-o curteze. N-ar fi fost bun pentru ea. Ea avea nevoie de cineva care s-o binedispună, s-o alinte, s-o facă să râdă. De cineva din lumea ei. Și el avea nevoie de cineva..., dar chiar era așa? Avea nevoie de cineva care să-i aducă pe lume un fiu, pentru ca tatăl său se odihnească în pace. Avea nevoie de cineva pentru sex. Fiul putea să mai aștepte oricum, iar sexul putea fi obținut oriunde, nu doar prin căsătorie.

Un gând deprimant.

Nu avea nevoie de Gwendoline. Numai că îl luase cu ea noaptea trecută în adâncurile cele mai secrete ale sufletului ei, iar el se simțise avantajat. Și ea îl sărutase de parcă... de parcă el conta, cumva. Iar, când făcuse acea remarcă despre șchiopătutul ei, își clăduse capul pe spate și râsese cu adevărată veselie. El fusese în trupul ei în acel golf la Penderris și îl primise cu bucurie. Da, cu bucurie. Așa făcuse, iar el, care avusese doar prostituate înaintea ei, sesizase diferența, chiar dacă nu era expert în materie.

Fusese dorit, apreciat, iubit.

Iubit?

Ei bine, poate că era cam mult spus.

Dar își dorea mai mult. Pe ea o dorea? Sau dragostea? Poate că dragostea. Tânjea după dragoste? Dar fusese cu capul în nori prea mult timp, așa că își concentrează atenția asupra muncii.

După-amiază târziu bătea la ușa casei Kilbourne din Grosvenor Square, pentru a se interesa dacă o putea găsi acasă pe lady Muir și dacă putea să-l primească. Era convins că ieșise. În acel moment al zilei toată lumea ieșea la plimbare, la călărie sau cu trăsura în parc, pentru că era o zi frumoasă, chiar dacă soarele nu strălucea permanent. Hind tocmai pleca împreună cu Constance, odată cu Hugo, amuzându-se pe seama spuselor fetei. Poate din acest motiv venise acum, fiind aproape convins că n-o va găsi acasă.

Dacă va ajunge vreodată să se înțeleagă pe sine, își spuse Hugo, va fi un adevărat miracol. Dar ea nu numai că era acasă și nu numai că era dispusă să-l primească, dar și coborî în persoană înaintea majordomului. Era palidă și apatică, cu pleoapele grele.

– Vino în bibliotecă, îi spuse. Neville și Lily au ieșit, iar mama se odihnește.

El o urmă în bibliotecă și închise ușa.

– Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă el.

Ea se întoarce să-l privească și-i zâmbi ușor.

– Nimic, de fapt. Tocmai mi-am petrecut după-amiaza cu Lauren. Chipul ei părea încrețit și și-l ascunse în palme. Îmi pare rău.

– Am avut dreptate? o întrebă el.

Dumnezeule, dacă nu fusese așa?

– Da, zise ea lăsându-și fața liberă și recăpătându-și din nou controlul asupra mușchilor faciali. Da, ai avut dreptate. Tocmai am petrecut o după-amiază întreagă plângând ca două idioate. Am înțeles că sunt cea mai mare gâscă de pe lume, că am ținut totul zăvorât în mine atâta vreme.

– Nu, nu ești o gâscă. Aici se înșela. Când ne simțim ca niște ouă clocite, am prefera ca nimeni să nu ne spargă coaja, spre binele lor.

– Atunci sunt un ou clocit. Ea râse nesigură. Sora ta e fericită astăzi? Intenționez să-i fac o vizită mâine-dimineață.

– A plecat cu Hind și sora lui. Camera de zi arată și miroase ca o grădină cu flori. A primit cinci invitații, ca să nu mai vorbim despre cea de-a treisprezecea primită de mine care o includea. Da, e fericită.

– Dar tu nu pari, constată ea. O, vino și ia loc, Hugo. O să-mi fracturez gâtul uitându-mă în sus la tine.

El se așează pe o canapea, iar ea, pe un scaun de piele.

– Aș fi fericit să fac un foc de artificii din toate, spuse el, dar trebuie să mă gândesc la Connie. Am venit să te întreb ce invitații să accept.

– Din astea? Ea făcu un gest din cap spre hârtiile pe care el ținea într-o mână.

– Da, îi răspunse el întinzându-i-le. Ale lui Constance sunt deasupra, ale mele, dedesubt. La care ar trebui să mergem? Dacă trebuie. De fapt, i-am promis un bal în înalta societate și nu vreau să-și facă speranțe deșarte.

– Poate găsi fericirea doar printre cei la fel cu ea, așa crezi? Îl întreabă ea luând teancul de invitații și așezându-și-l în poală.

– Nu numai. Simțea cum i se încordează maxilarele. Ea se distra pe seama lui. Dar este foarte probabil.

Ea avu nevoie de câteva minute să se uite la fiecare invitație pe rând. El o urmări iritat în timpul acesta. Pentru că ar fi vrut să facă un pas, s-o ia în brațe – așa cum făcuse la Penderris când era îndreptățit să se poate astfel – și s-o ia în poală. Era încă palidă. Dar el nu era paznicul ei. Nu avea obligația s-o aline sau altceva. Ea își ținea spatele extrem de drept. Nu, nu era doar atât. Spatele ei era drept, dar ea era relaxată, grațioasă. Totuși, spatele nu atingeja spătarul scaunului. Gâtul îi era arcuit ca al unei lebede. Era o lady din cap până în picioare. Iar el o dorea cu disperare.

– Am primit și eu mare parte dintre aceste invitații, zise ea. Nu cred că e cazul să-ți spun pe care să le accepți sau să le refuzi, lord Trentham. Dar sunt unele pe care ar fi înțelept ca sora ta să le refuze, iar altele ar fi avantajos să le accepte. De fapt, sunt trei evenimente unde am sperat foarte mult să fie invitată, ca să nu mai fac efortul de a-i asigura o invitație. Râse încet privindu-l. Nu trebuie să te simți obligat s-o însoțești. Aș fi încântată s-o iau cu

mine și să fiu o însoțitoare extrem de atentă. Dar lumea bună va fi dezamăgită dacă eroul de la Badajoz ar dispărea din nou de pe fața pământului după noaptea trecută, când mulți dintre ei n-au avut șansa să discute cu tine sau măcar să dea mâna. Lumea bună este o entitate capricioasă totuși. După o vreme, noutatea de a te vedea în sfârșit va fi înlocuită de altceva și nu vei mai fi în atenția generală oriunde te-ai duce. Dar toată lumea trebuie să aibă șansa de a te vedea de câteva ori înainte ca asta să se întâmple.

El oftă.

– O voi însoți pe Constance la acele trei evenimente, zise. Spune-mi care sunt acelea și voi răspunde favorabil.

Ea le puse deasupra și-i înapoie teancul.

– Ce mult îmi doresc niște aer curat! spuse ea. Mă duci la plimbare, lord Trentham, sau te jenezi de faptul că șchiopătez?

Zâmbi în timp ce-i spunea asta, dar avea o expresie visătoare în priviri.

El se ridică vârând teancul de invitații în buzunarul jachetei.

– Știi că am glumit seara trecută. Șchiopătatul este parte din tine, Gwendoline, deși de dragul tău aș fi vrut să nu fie așa. Mie îmi pari frumoasă așa cum ești. Îi întinse mâna. Dar încă nu m-am decis dacă să-ți fac curte sau nu. Una dintre cele trei invitații este la o petrecere în grădină.

Ea râse și, în sfârșit, îi apărură puțină culoare în obraji.

– Este, zise ea. Te vei achita destul de bine de însărcinare, Hugo, dacă vei ține minte un amănunt. Când bei ceai, ține ceașca doar cu degetul mijlociu și cu trei degete, dar nu cu degetul mic.

Se cutremură cu un aer dramatic.

– Du-te și adu-ți boneta, îi spuse el.

– M-am hotărât să nu-ți fac curte, zise el.

Se plimbau pe trotuar spre Hyde Park, iar ea îl luase de braț. Se simțea frântă după ce se întorsese de la Lauren. Probabil ar fi stat în pat dacă n-ar fi sosit Hugo. Era bucuroasă că venise. Se mai simțea încă obosită, dar și relaxată. Aproape fericită.

Nu vorbiseră. Nu li se păruse necesar s-o facă.

Ea se simțise... apărută.

– Oh, zise. De ce, de data asta?

– Sunt prea important pentru tine, zise el. Sunt eroul de la Badajoz.

Ea zâmbi. Era prima oară că el vorbise spontan despre acel episod din viața sa. Și făcuse o glumă pe tema asta.

– Slavă Domnului, spuse ea, e cât se poate de adevărat. Dar mă consolez la gândul că ești prea important pentru oricine. Oricum, trebuie să te însori cu cineva. Ești un bărbat senzual, dar mult prea important pentru...

O, Dumnezeuule, nu era făcută pentru acest fel de persiflare.

– Bordeluri?

– Bine, zise ea, ești prea important. Și, dacă vrei să te însori, asta înseamnă că trebuie să curtezi femeia aleasă.

– Nu, spuse el. Sunt prea important pentru asta. Doar trebuie să pocnesc din degete, iar ea va veni în fugă.

– Nu cumva faima nu te-a făcut prea îngâmfat?

– Nicidecum, spuse el. Nu este nicio îngâmfare să recunoști adevărul.

Ea răsă încet, iar, când își ridică privirea spre el, văzu că în colțurile gurii îi apăruse un zâmbet. Încercase s-o facă să râdă.

– Plănuiești să pocnești din degete și la mine?

Se scurse o pauză destul de lungă înainte ca el să răspundă, în timp ce traversau strada, și el îi aruncă o monedă măturătorului tânăr care luase din calea lor o grămadă de bălegar aburind.

– Nu m-am decis, o să-ți spun.

Gwen zâmbi din nou și intrară în parc.

Trecură dincolo de zona mondenă unde lumea se plimba, călărea sau mergea cu trăsură. Oricum, sosirea lor provocă mai mult interes decât ar fi stârnit dacă ea s-ar fi plimbat singură, gândi Gwen, și mulți oameni îi strigară sau chiar îi opriră să schimbe scurte salutări. Amândoi fuseră încântați să-l vadă pe ducele de Stanbrook călărind cu viconte Ponsonby. Ducele îi invită la ceai în după-amiaza următoare. Constance Emes le făcu semne, fericită, din caleașca domnului Hind.

Dar ei preferară să meargă înainte decât să urmeze traseul celorlalți, trecând pe lângă mai puține vehicule sau pietoni.

– Vorbește-mi despre mama ta vitregă, zise ea.

– Fiona? El o privi oarecum surprins. Tata s-a căsătorit cu ea când eu aveam treisprezece ani. Lucra ca modistă pe-atunci. Era extrem de frumoasă. S-a căsătorit cu ea într-o săptămână sau două după ce a cunoscut-o, iar eu nici n-am știut de existența ei până când într-o dimineață mi-a spus brusc că a doua zi se va căsători. A fost un șoc greu de suportat. Presupun că majoritatea tinerilor, chiar și cei de treisprezece ani, își imaginează că tații lor, rămași văduvi, le-au iubit pe mamele lor atât de tare, încât nu mai pot dori altă femeie. Am fost pregătit s-o urăsc.

– Și după... spuse ea, răspunzând la salutul unui trio de domni care trecură pe lângă ei și-și ridicară pălăriile spre ea, privindu-l pe Hugo cu admirație vizibilă. El nu părea conștient de existența lor.

– Îmi place să cred că mi-aș fi recuperat din bunul simț, spuse el. Tata a fost doar al meu cam toată viața mea și l-am adorat, dar aveam treisprezece ani și știam deja că viața mea nu va gravita în jurul lui. Dar curând s-a dovedit că era extrem de plictisit. Desigur fusese evident pentru ce se măritase cu el. Presupun că nu este foarte rău să te măriți cu un bărbat pentru banii lui. S-a făcut asta dintotdeauna. Și nu cred că i-a fost necredincioasă vreodată, chiar dacă ar fi fost dispusă s-o facă cu mine, dacă i-aș fi permis. Eu am preferat să mă duc la război.

– Acesta a fost motivul pentru care ai plecat? Ea își ridică privirea cu ochii larg deschiși.

– Știi ce e ciudat? Că n-am suportat niciodată să ucid nici măcar cea mai mică și mai urâtă creatură. Scoteam mereu păianjenii și urechelnițele din casă și le puneam pe prag. Am salvat întotdeauna șoarecii din capcane, atunci când mai erau în viață. Aduceam mereu acasă păsări cu aripile frânte, câini și pisici pierdute. O vreme, verii mei mă tachinau, strigându-mă „micul gigant blând“. Și am sfârșit prin a uide oameni.

Multe se explicau prin asta, se gândi Gwen. Foarte multe.

– Mama ta vitregă nu este apropiată de unchiul tău, de mătuși, de veri...?

– Se simțea inferioară lor, răspunse el, și, ca atare, credea că ei o desconsideră. Dar nu cred că era așa. Ar fi iubit-o și acceptat-o dacă ea le-ar fi permis. Aveau cu toții origini umile, de fapt. Ea s-a rupt de familie, presupun, considerând că ei o vor trage în jos de la nivelul unde ajunsese prin căsătoria cu tatăl meu. Am fost la ei săptămâna trecută. N-au încetat niciodată s-o iubească, să dorească s-o vadă. Incredibil, ei nu par s-o respingă. Mama și sora ei au fost deja cu ea ieri, iar azi-dimineață mama ei i-a adus cei doi nepoți. Mai urmează să se vadă cu tatăl ei, cu fratele și cumnata și sper ca asta să se întâmple cât de curând. Poate Fiona își va recâștiga viața. Este relativ tânără și încă arată bine.

– N-o urăști? Întrebă ea când el o trase ușor într-o parte s-o ferească de o trăsură.

– Nu e ușor să urăști când ai trăit destul de mult ca să știi că fiecare are un drum dificil de străbătut în viață și nu face întotdeauna alegeri înțelepte sau admirabile. Sunt câțiva cu adevărat ticăloși sau poate nu sunt. Chiar dacă unii se apropie foarte mult de ticăloșie.

Își ridicară amândoi privirile spre ocupanții trăsurii care încetinise, în trecere pe lângă ei.

Era vicontesa Wragley cu fiul cel mic și nora. Lui Gwen îi părea foarte rău pentru domnul Carstairs care era slab, palid și epuizat. Și pentru doamna Carstairs care părea veșnic nemulțumită de soarta ei, dar care era mereu alături de soțul ei. Gwen nu-i cunoștea prea bine pe niciunul, pentru că evitau majoritatea distracțiilor mai importante ale sezonului.

Ea le zâmbi și le ură după-amiază frumoasă.

Viconții își înclinară capetele cu demnitate. Doamna Carstairs îi întoarse salutul pe un ton apatic. Domnul Carstairs nu vorbi. Nici lordul Trentham. Dar Gwen deveni brusc conștientă că se priveau și că atmosfera devenise extrem de încordată.

Atunci domnul Carstairs se aplecă peste marginea trăsurii.

– Eroul de la Badajoz, șuieră el cu vocea plină de dispreț, și scuipă pe pământ, în direcția lor.

– Francis! exclamă șocată vicontesa.

– Frank! se lamentă doamna Carstairs.

– Pornește, birjar! spuse domnul Carstairs, iar acesta dădu bice cailor.

Gwen rămas împietrită în loc.

– Ultima oară când l-am văzut, m-a scuipat în față.

Ea își întoarse iute capul, privindu-l fix.

– Domnul Carstairs este locotenentul despre care mi-ai vorbit? îl întreabă. Cel care a vrut să renunți la atacul asupra fortăreței?

– Era de așteptat să nu supraviețuiască. Avea răni interne mari, dar și externe. Tușea și scuipa sânge. A fost trimis acasă ca să moară. Dar cumva a supraviețuit.

– O, Hugo!

– Viața lui e terminată, îi spuse el. Asta e evident. Trebuie să fie de două ori mai greu pentru el să știe că mă aflu aici și sunt întâmpinat ca un erou. El poate fi considerat un mare erou, dacă acest cuvânt se aplică fiecăruia. El a vrut să scurtăm atacul, dar m-a urmat când am mers mai departe.

– O, Hugo, spuse ea din nou și pentru un moment își atinse marginea bonetei de mâneca lui.

El nu reveni pe cărare, o conduse pe o pajiște cu iarbă, spre niște copaci bătrâni, printre care se afla o cărare mai îngustă, complet liberă.

– Îmi pare rău că ai fost expusă la așa ceva. Te conduc acasă dacă dorești și o să stau departe de tine în viitor. O poți duce pe Constance la petrecerea din grădină și la celelalte două dacă ești așa de bună sau dacă tu crezi că nu e cazul să fie așa. Ai făcut deja mult pentru ea cu bunătatea inimii tale.

– Asta înseamnă că niciodată n-o să mai pocnești din degete ca să vin la tine?

El își întoarse capul privind în jos spre ea, posomorât ca un soldat, așa cum îl văzuse prima dată.

– Cam așa.

– Păcat, zise ea. Tocmai începusem să cred că aş putea privi cu ochi buni curtea ta. Chiar dacă mândria m-ar opri să alerg spre

cineva care mă va chema pocnind din degete.

– Nu te mai pot expune vreodată la așa ceva.

– Asta înseamnă să fii protejată și de viață, nu? Nu este posibil, Hugo.

– Nu știu nimic despre felul în care se face curte, mărturisi el după o scurtă tăcere. N-am citit manualul.

– Dansezi cu femeia respectivă sau, dacă este un vals și te temi să n-o calci pe picioare, ieși cu ea și ascuți cum îți destăinuie cele mai ascunse și întunecate secrete, fără a părea plictisit sau a o judeca. Apoi o săruți și o faci să se simtă cumva exonerată de orice vină. Vii la ea când se simte epuizată și o scoți la plimbare. Te asiguri c-o duci pe o cărare umbrită, goală, ca s-o poți săruta.

– În fiecare zi? întrebă el. E o condiție?

– Ori de câte ori este posibil. Este nevoie de ingeniozitate în unele zile.

– Pot fi ingenios.

– Nu mă îndoiesc.

Continuă să se plimbe încet.

– Gwendoline, par un tip masiv și dur. Dar nu sunt sigur că așa aș fi.

– O, zise ea cu blândețe, sunt sigură că nu ești, Hugo. Oricum, nu ești un dur în situațiile care contează de fapt.

Nici eu nu sunt dificilă. Sau pisăloagă.

Ea cel puțin nu credea că e pisăloagă.

Simțea nevoia disperată să cumpănească lucrurile. Era încă foarte obosită. Dormise prost noaptea trecută, iar a doua zi, cu Lauren, fusese foarte emoționantă, și acum... asta.

– Un sărut pe zi, spuse el. Dar nu neapărat ca semn că-ți fac curte. Un singur sărut, pentru că sunt condiții favorabile și vrem să avem contact fizic.

– Mi se pare un motiv destul de bun, spuse ea râzând. Atunci sărută-mă, Hugo, și salvează această zi ca să nu pară cumva... deprimantă.

Crengile copacilor înveșmântați în haine de primăvară cu frunze

verzi se unduiau deasupra capetelor lor. Aerul era încărcat de mirosul lor proaspăt. Un cor invizibil de păsări își transmiteau mesaje misterioase, dulci. În depărtare un câine lătra, iar un copil râdea în hohote.

El o întoarse cu spatele spre trunchiul unui copac, rezemându-și trupul de al ei. Degetele lui trecură dincolo de bonetă și poposiră în părul ei, iar palmele lui mari îi cuprinseseră obrazii. Ochii lui, care priveau în ai ei, la umbra copacului erau foarte întunecați.

– Zilnic. E un gând cam năvalnic.

– Da, zâmbi ea.

– Dragoste în fiecare noapte, de câteva ori pe noapte. Și adesea și în timpul zilei. Ar fi rezultatul firesc al acestei curți.

– Da, admise ea.

– Dacă te-aș curta.

– Da. Și dacă eu aș accepta această curte.

– Gwendoline, murmură el.

– Hugo.

Buzele li se atinseră ușor, apoi se despărțiră.

– Data viitoare, dacă va fi o dată viitoare, te vreau goală.

– Da, zise ea, dacă va mai fi o dată viitoare.

Care erau motivele pentru care aceasta era ceva improbabil, dacă nu chiar imposibil? Care era unul dintre acele motive? Măcar unul.

El o sărută din nou, luând-o de mijloc cu ambele mâini, trăgând-o mai aproape de trupul său, în timp ce brațele ei i se înlănțuiră în jurul gâtului.

Fu un sărut dur, fierbinte, gurile lor se uniră, limbile li se duelară, se dezmiardară în gura ei, apoi în a lui. Răsuflau greu fiecare pe obrazul celuilalt. Și în cele din urmă se sărutară încet și cald, murmurându-și vorbe greu de înțeles.

– Cred, îi spuse el într-un târziu, că ar fi bine să te duc acasă.

– De acord. Și ar fi bine să scoți invitațiile acelea din buzunar înainte de a ți-l deforma de tot.

– Nu se cade să merg fără să arăt ca un gentleman perfect.

– Nu, într-adevăr, zise ea râzând și luându-l de braț.

Fără să-și dea seama, ea își mări șansele unui viitor cu el de la

improbabil la posibil.

Deși nu încă la probabil.

Nu era chiar așa de nesăbuită.

Capitolul 18

Hugo avea impresia că sora sa Constance trăia cele mai frumoase zile din viață. A mers la cumpărături cu lady Muir, cu vara acesteia și cumnata într-o dimineață, după care a poposit la o ceainărie cu un admirator și mama acestuia. În altă după-amiază a făcut o rundă de vizite cu aceleași trei doamne și a fost condusă acasă de fiul ultimei familii unde fuseseră în vizită, iar la insistențele bunicii, și de o cameristă. A mers cu trăsura în parc două după-amieze cu diferiți însoțitori. În fiecare dimineață primea o avalanșă de invitații, deși nu participase decât la un singur bal. Se pare că fusese bine lansată în societate și era fericită. Totuși, nu numai pentru sine.

– Toți domnii care mi-au acordat atenție vor să-mi vorbească despre tine, Hugo, îi spuse într-o dimineață la micul dejun. E foarte măgulitor.

– Despre mine? se încruntă el. Și totuși te curtează?

– Păi cred că e bine pentru prestigiul lor să fie văzuți în compania surorii eroului de la Badajoz.

Hugo obosisese să tot audă fraza asta ridicolă.

– Dar ție îți fac curte!

– O, nu trebuie să te îngrijorezi, Hugo! Doar nu mă mărit cu niciunul.

– Nu? întrebă el, încruntându-se mai tare.

– Nu, sigur că nu. Sunt drăguți, amuzanți și foarte... ei bine, foarte prostuți. Dar nu, sunt prea nemiloasă. Îmi plac toți, sunt

foarte amabili. Și teribil de speriați de tine. Mă îndoiesc că ar avea vreunul curajul să-ți ceară mâna mea, chiar dacă ar vrea s-o facă. Mai ales atunci când te încrunți arăți cumplit, doar știi asta.

Probabil Constance era mai inteligentă decât bănuise el. Nu avea așteptări matrimoniale din partea unuia dintre domnii cunoscuți până acum. Desigur, nu era ceva surprinzător. Participase la primul ei bal cu mai puțin de o săptămână în urmă. Poate el interpretase greșit motivele ei de a merge la bal. Poate că nici nu era important pentru ea să urce scara socială printr-o căsătorie. Era o idee corelată cu alte lucruri care se petreceau în viața ei.

Într-o după-amiază s-a dus la băcănie cu bunica ei și și-a întâlnit acolo celelalte rude. I-au plăcut cu toții, cât despre ei, ce să mai spunem... După acea primă vizită își făcea timp în fiecare zi să se ducă la cei care nu veniseră acasă la Fiona s-o îngrijească. Când vorbea despre ei, despre magazin și despre vecini, o făcea cu același entuziasm pe care îl arbora atunci când relata despre contactele ei cu lumea bună.

Exista un magazin de fierărie lângă băcănia bunicilor. Fostul proprietar, tatăl acestuia, murise recent, iar el le promisese clienților că va continua să țină magazinul deschis. După spusele lui Constance, era o veritabilă peșteră a lui Aladin, cu pasaje înguste labirintice, existând riscul de a te rătăci. Erau atât de înguste, că abia dacă puteai să te întorci. Și avea absolut tot în magazin. Dar nu era numai asta. Ca și tatăl său, știa exact unde se află și cel mai neînsemnat lucru de care avea nevoie. Erau acolo măhuri, scărițe fixate în perete, lopeți și furci atârinate din tavan și...

Povestirea continua...

Iar Constance se ducea zilnic acolo, întotdeauna însoțită de diverse rude care se numărau printre prietenii apropiați ai domnului Tucker. Într-adevăr, bunica ei aproape că îl adoptase, acum că-i murise tatăl. Era de-o seamă cu Hilda, după cum spunea Constance, poate mai mic cu un an sau doi. Poate trei. Era hazliu. O tachina pe Constance în privința accentului ei rafinat, deși ea nu vorbea altfel față de restul lumii, iar accentul lui nu se deosebea prea mult de cel londonez. Îl înțelegea perfect. O mai tachina în

196

privața bonetelor ei frumoase. Și-i lăsa pe Colin și pe Thomas, cei doi copii, să alerge prin magazinul lui după bunul lor plac, chiar dacă le-a povestit într-o zi că aceștia au dat peste două cutii de cuie de mărimi diferite și le-au amestecat pe podea, pentru ca apoi să se instaleze la teighea ca să le sorteze din nou. Le-a luat cam o oră, iar el le-a adus lapte și biscuiți ca să le stimuleze îndemânarea. Apoi, când au terminat, le-a ciufulit părul, le-a spus că sunt băieți de treabă și i-a dat fiecăruia un penny, cu condiția să plece imediat din magazin și să nu se întoarcă cel puțin o oră.

I-a povestit lucruri nostime lui Constance despre clienții săi, pentru care avea numai vorbe bune. Iar în după-amiază, când a plouat, a insistat s-o conducă acasă, ținându-i deasupra capului o umbrelă foarte mare, adusă de undeva din spatele magazinului. N-ar fi dormit în noaptea aceea, așa i-a spus, dacă ar fi lăsat-o să plece acasă fără umbrelă, și să-și strice boneta sau să răcească.

Hugo a ascultat cu interes povestirea lungă, debordând de entuziasm. Ori de câte ori vorbea despre fierar, în ochii surorii sale apărea o anume strălucire, așa cum nu se întâmpla când îi povestea despre domnii cu care dansase.

Toate acestea l-au făcut pe Hugo să înțeleagă că ar fi putut să evite contactele cu cei din înalta societate. N-ar fi trebuit să meargă la balul Redfield, nici la cel care urma, organizat în grădină. Și nici să mai dea ochi cu lady Muir. Viața lui ar fi fost mai liniștită, dacă n-ar mai fi văzut-o după episodul Penderris.

Începeau să se îndrăgostească unul de altul. Nu, de fapt trecuseră de faza de început. Și sentimentul era reciproc. El începuse chiar să creadă că între ei totul era posibil. La fel și ea. Dar dragostea nu durează la nesfârșit. Nu că ar fi avut vreo experiență personală în materie de dragoste, dar tot ce observase în viață îl condusesese spre concluzia aceasta. Ceea ce rămâne dintr-o relație după ce euforia dragostei dispare, asta e important. Ce le-ar rămâne lui și lui Gwendoline, lady Muir? Două vieți diferite ca ziua și noaptea? Câțiva copii, poate, dacă ea ar mai putea concepe? Și hotărâri în privința instituțiilor unde vor fi educați. Ea, desigur, ar vrea să-i trimită la școli de renume, imediat ce ar începe să meargă singuri. El

ar prefera să-i țină acasă, să se bucure de ei. Va mai rămâne ceva din iubirea lor când va trece euforia de început? Sau vor încerca să-și contopească două vieți care nu pot fi contopite?

– Ce se întâmplă cu iubirea după ce trece dragostea, George? îl întrebase pe ducele de Stanbrook în după-amiaza când el și lady Muir fuseseră invitați la ceai. Ducele și ducesa de Portfrey veniseră și ei, dar asta se întâmplase în acea după-amiază când începuse să plouă brusc, iar Tucker o condusese acasă pe Constance de la prăvălie. Ducele și ducesa o luaseră pe lady Muir în trăsura lor, pentru că Hugo nu și-o adusese pe a lui.

– E o întrebare bună, spusese prietenul său cu un zâmbet ambiguu. Tânăr fiind, am fost învățat de toți cei care aveau autoritate și influență asupra mea că nu trebuie amestecate cele două, oricum nu de cineva de rangul meu. Poveștile de dragoste sunt pentru amante. Iubirea, chiar dacă n-a fost niciodată definitivă, este pentru soții. Am iubit-o pe Miriam, indiferent ce ar însemna asta. Am avut câteva legături la începutul căsătoriei, pe care acum le regret. Îi datoram mai mult soției mele. Dacă aș mai fi tânăr acum, Hugo, cred că aș căuta dragostea și iubirea, și căsătoria în același loc și n-aș apleca urechea la ce se spune cum că dragostea este efemeră, iar iubirea se sfârșește și mai repede. Regret multe în viață, dar nu mai are rost, nu? În acest moment ne aflăm în locul unde am dorit să fim, în virtutea originii și a experiențelor de viață, chiar dacă am făcut milioane de alegeri de-a lungul existenței. Singurul lucru asupra căruia avem un oarecare control este următoarea hotărâre pe care o luăm. Dar scuză-mă. Mi-ai pus o întrebare. Nu știu răspunsul, regret să spun asta și presupun că nici nu există unul. Fiecare relație e unică. Ești îndrăgostit de lady Muir, nu?

– Presupun că da.

– Iar ea te iubește. Era o afirmație, nu o întrebare.

– E un lucru lipsit de speranță. Relația asta nu are la bază decât iubirea.

– Nu e chiar așa, îl contrazisese ducele. Există mai mult, Hugo. Te cunosc destul de bine și știu ce mult zace sub cochilia de granit

întunecată sub care te-ai ascuns ca să nu fii văzut. Pe lady Muir n-o cunosc bine, dar simt ceva... hmm. Nu găsesc cuvântul potrivit. Sesizez totuși profunzimi ale caracterului ei care se potrivesc cu al tău. Conținut este poate cuvântul după care aleargă mintea mea acum.

– Tot fără speranță este.

– Poate, confirmase ducele. Dar cei care sunt îndrăgostiți și potriviți adesea nu rezistă testelor la care îi supune viața. Și viața face asta mai curând sau mai târziu. Gândește-te la bietul Flavian și la logodnica lui ca la un caz. Când doi oameni nu sunt potriviți și sunt conștienți de asta, dar se iubesc oricum, e bine să fie pregătiți să facă față obstacolelor din calea lor, să lupte cu toate armele până la sfârșit. Să nu se aștepte la o viață ușoară, căci nu va fi. Dar au șansa să învingă oricum. Totul este doar conjunctură, Hugo. În realitate, nu știu.

Nu mai avea pe cine să întrebe. Știa ce i-ar spune Flavian, iar Ralph nu avea experiență. Nu voia să-l întrebe pe niciunul dintre veri. Vor dori să afle de ce li se pune întrebarea, apoi vor afla cu toții și vor fi extaziați că Hugo s-a îndrăgostit în cele din urmă. Și vor dori să știe cine este ea, s-o cunoască, iar el nu suporta să se gândească la așa ceva. Iar George parcă îi spusese că nimeni nu-ți poate vorbi despre dragoste, despre iubire sau ce se întâmplă atunci când te căsătorești, iar dragostea dispare. Nu poți decât să afli singur. Sau nu. Te poți confrunta cu provocările sau le poți întoarce spatele. Poți fi erou sau laș. Poți fi înțelept sau prost. Un bărbat prudent sau unul nesăbuit. Dar existau răspunsuri la ceva în viață?

Viața este asemănătoare mersului pe o frânghie subțire, care se leagă deasupra unui abis cu stânci inegale și animale sălbatice care te așteaptă pe fund. Este deopotrivă periculoasă și incitantă.

Ziua era perfectă pentru o petrecere în grădină. Acesta a fost primul lucru pe care l-a constatat Hugo ridicându-se din pat și trăgând draperiile dormitorului său. Dar de astă-dată razele soarelui nu-i aduse bucurie. Poate vor apărea norii mai târziu. Poate după-amiază va ploua.

Totuși, va fi prea târziu atunci să mai anuleze petrecerea din grădină. Va fi oricum prea târziu, chiar dacă ar fi plouat deja cu găleata. Fără îndoială, gazdele aveau un plan alternativ. Probabil exista o sală de bal sau două în conacul acela și abia așteptau să primească *crème de la crème* a societății engleze, dar și pe Constance și pe el. Și acele săli vor fi decorate somptuos, ca să arate ca niște grădini interioare.

Nu avea cum să se eschiveze. În plus, Constance era așa de entuziasmată, încât declarase seara trecută că se îndoia că va închide vreun ochi. Iar pe lady Muir n-o văzuse de trei zile. De când plecase de acasă de la George cu familia Portfrey, iar el se mulțumise să-și atingă buzele de dosul mânușii ei.

Ajungea un sărut pe zi. Dar, de fapt, el n-o curta, nu?

După-amiaza a fost perfectă, ca și dimineța de altfel, iar Constance probabil că dormise noaptea trecută, pentru că arăta bine, ochii îi străluceau și era plină de energie. Petrecerea nu putea fi evitată. Trăsura lui Hugo era trasă cu cinci minute mai devreme în fața ușii, iar Hilda și Paul Crane, logodnicul ei, care sosiseră cam în același timp le-au făcut semne pe drum. Veniseră s-o scoată pe Fiona la plimbare, prima ieșire de acest gen după mult timp.

Constance și-a strecurat mâna sub brațul lui Hugo când s-au apropiat de destinație.

– Nu sunt chiar așa de speriată ca atunci când am fost la balul Ravensberg, i se confesă. Cunosoc lumea, sunt chiar amabili cu mine, nu-i așa? Și, desigur, nimeni nu va pune ochii pe mine când sunt cu tine, astfel că nu mai sunt timidă. Te-ai îndrăgostit de lady Muir?

El ridică din sprâncene dregându-și glasul.

– Asta ar fi o nebunie, nu?

– Nu mai mare ca mine dacă m-aș îndrăgosti de domnul Hind sau Rigby, sau Everly, sau oricare altul, răspunse ea.

– Te-ai îndrăgostit de ei? Sau de vreunul anume?

– Nu, sigur că nu. Niciunul nu face nimic, Hugo. Trăiesc din banii pe care îi au. Ceea ce presupun că fac și eu, numai că pentru o femeie e altfel, nu? Te aștepti ca un bărbat să-și câștige existența.

– Asta e o idee proprie clasei de mijloc, spuse el zâmbindu-i.

– Mi se pare mai masculin să muncești.

El zâmbi pentru sine.

– O, abia aștept să văd grădina, să admir cum e îmbrăcată lumea. Îți place noua mea bonetă? Știu că tata ar fi spus că e absurdă, dar ar fi avut o anume licărire în ochi. Iar domnul Tucker ar fi de acord cu el și ar clătina din cap așa cum face când nu e prea convins de ce spune.

– E o priveliște de care merită să ne amintim. Splendidă, de fapt.

Ajunseseră.

Grădinile care înconjurau conacul Brittling din Richmond reprezentau o zecime din dimensiunile parcului de la Crosslands. Erau de o sută de ori mai puțin goale. Existau pajiști tunse și straturi de flori luxuriante, și copaci care arătau de parcă fuseseră aleși și plantați acolo doar pentru a se obține efectul maxim. Mai putea fi văzută o pergolă cu trandafiri și o seră de portocali, o estradă pentru orchestră, un pavilion de vară, o alee cu iarbă străjuită de copaci drepti ca soldații, statui, o fântână, o terasă cu trei niveluri, care cobora începând din casă, cu flori crescând în urne de piatră.

Probabil că era teribil de aglomerată. N-ar mai fi trebuit să existe spațiu pentru oameni.

Dar arăta magnific și l-a făcut pe Hugo să se gândească cu strângere de inimă la propriul parc. Tânjind să ajungă acolo. Oare micii supraviețuiseră? Grânele erau în sol? Apăruseră buruieni pe stratul de flori? Singurul strat de flori.

Lady Muir venise cu familia înainte ca ei să ajungă. S-a grăbit spre ei imediat ce i-a văzut venind cu mâinile întinse spre Constance.

– Iată-te, i-a spus, și ți-ai pus boneta cu trandafir în locul celei de pai. Cred c-ai făcut o alegere bună. Aceasta este mai impresionantă. Te voi prezenta unor persoane pe care nu le-ai cunoscut, oricum o voi face la cererea lor. Ai un frate faimos, chiar dacă ei vor dori să continue relația de dragul tău după ce te vor fi cunoscut.

Privirea i se mută asupra lui Hugo, când îl menționează, și roși ușor. Rochia ei bleu se potrivea cu cerul și cu boneta galbenă cu flori de grâu.

– Vino cu noi, lord Trentham, spuse ea luând-o de braț pe Constance. Altfel vei sta aici ca un pește scos din apă, uitându-te disprețuitor la oricine vine să dea mâna cu tine.

– Oh, zise Constance, plimbându-și privirea uimită de la unul la altul. Nu ți-e teamă să-i vorbești astfel lui Hugo?

– Am primit acordul lui. Mi-a spus că obișnuia să scoată păianjenii din casă, când era copil, în loc să-i strivească.

– Oh, râse Constance. Nici acum nu se dezmințe. A făcut-o chiar ieri, când mama a început să țipe după ce văzuse un păianjen cu picioare lungi pe covor. Voia ca să-l strivească cineva.

Hugo merse alături de ele cu mâinile încleștate la spate. *Ce lucru ridicol e și faima*, se gândi, văzând că oamenii se înclinau în fața lui și treceau cu greu de el, privindu-l cu o admirație care adesea părea să-i lase fără cuvinte. La el, Hugo Emes. Nu exista un om mai obișnuit ca el. Nu exista cineva care să fie în mai mare măsură un nimeni ca el.

Apoi îl văzu pe Frank Carstairs stând lângă o tufă de trandafiri, cu o pătură pe genunchi, o ceașcă și o farfurioară în mână, cu soția sa nefericită lângă el. Iar Carstairs îl văzu și el, strâmbă din buze, apoi privi în altă parte.

Carstairs îi furase câteva nopți de somn săptămâna trecută. Se remarcase ca un locotenent curajos, onest, muncitor, respectat atât de oamenii săi, cât și de ceilalți ofițeri. Fusese sărac lipit, pentru că, din câte se spunea, bunicul său jucase averea familiei la cărți, iar el era fiul cel mic. De aici dorința sa de a-și câștiga promovarea în loc s-o cumpere.

Constance fu curând luată de lângă ei de un grup de persoane tinere de ambele sexe. Se duceau să se plimbe pe malul râului, unde se putea ajunge pe o cărăruie presărată cu flori și străjuită de copaci.

– Râul este cel puțin la un sfert de milă distanță, îi spuse lady Muir lui Hugo. Cred că voi rămâne aici. Glezna mi s-a umflat puțin ieri și a trebuit să stau cu piciorul în sus. Uneori uit că nu sunt un om normal.

– Acum știi ce m-a deranjat la tine. Ești anormală. Așa se explică.

Ea începu să râdă.

– Mă duc să stau în pavilionul de vară, îi spuse. Dar nu trebuie să te simți obligat să-mi ții de urât.

El îi oferă brațul.

S-au așezat și au discutat aproape o oră, deși nu au fost chiar singuri tot timpul. Au venit și au plecat câțiva veri. Ralph și-a făcut apariția pentru scurt timp. Ducele și ducesa de Bewcastle și marchizul, marchiza de Hallmere s-au oprit să fie prezentați. Marchiza era sora lui Bewcastle, iar acesta era vecinul lui Ravensberg la țară. I se părea amețitor să recunoască toate fețele din lumea bună.

– Cum îi ții minte pe toți? o întrebă Hugo când rămaseră singuri din nou.

Ea începu să râdă.

– Tot așa cum și tu îi ții minte pe cei din lumea ta, presupun. Am o practică îndelungată. Mergem pe terasă?

Hugo nu voia să meargă, chiar dacă îl tenta ideea de a bea un ceai. Carstairs se mutase de la pergola cu trandafiri și stătea pe cea de-a doua terasă, nu departe de mesele cu mâncare. Oricum, nu era bine să stea acolo, și-a dat el brusc seama. Grayson, viconte de Muir apăruse ca din senin și se îndrepta spre ei, chiar dacă a fost oprit pentru un moment de o femeie masivă care purta o pălărie imensă.

Hugo se ridică oferindu-i brațul.

– Voi încerca să țin minte să întind degetul mic atunci când țin ceașca de ceai.

– Ah! exclamă ea, ești un elev înzestrat. Sunt mândră de tine.

Și răsă spre el când traversară pajiștea să ajungă la terase.

– Gwen, auziră o voce arogantă când ajunseră la cea mai de jos terasă.

Ea se întoarse ridicând din sprâncene.

– Gwen, i se adresă Grayson din nou. Stătea la mică distanță, dar fu nevoit să-i ridice pe toți cei din jur ca să poată ieși. Voi avea onoarea de a te conduce la fratele tău sau de a mă plimba cu tine. Mă uimește că te lasă să umbli cu individul acela. Eu nu ți-aș permite asta.

Brusc fuseră înconjurați de o oază de liniște; o oază care includea un număr de invitați care ascultau.

Ea păli, după cum constată Hugo.

— Mulțumesc, Jason, îi spuse cu o voce bine controlată, dar ușor gătită, prefer să-mi aleg singură companionul.

— Nu și atunci când ești un membru al familiei mele, chiar dacă doar prin căsătorie. Am de apărat onoarea defunctului meu văr, soțul tău, ca și numele de Grayson pe care încă îl porți. Acest individ e un laș și un impostor, nemaivorbind despre faptul că e un nimeni. Reprezintă o rușine pentru armata britanică.

Hugo îi dădu drumul la braț și își încleștă mâinile la spate. Își depărtă picioarele, stând drept și privind-și în față adversarul, conștient de oaza de liniște care-i înconjura și care acum căpătase dimensiunile unui lac.

— O, chiar așa, spuse cineva care fu imediat redus la tăcere.

— Ce prostii spui! zise lady Muir. Cum îndrăznești, Jason? Cum îndrăznești?

— Întreabă-l cum a supraviețuit la Forlorn Hope fără o zgârietură, zise Grayson când aproape trei sute de oameni au murit, iar cei care au rămas în viață au fost serios răniți. Întreabă-l. Nu că ți-ar răspunde cu onestitate. Acesta este adevărul. Căpitanul Emes îi conducea din spate, mult din spate. Și-a trimis oamenii spre moarte și a venit după ei doar când aceștia au făcut o breșă prin care să treacă restul forțelor. Apoi a alergat și a clamat victoria. N-au rămas prea mult ca să-l poată contrazice.

Tăcerea fu întreruptă de răsufări întretăiate.

— Rușine! exclamă cineva, înainte de a fi redus la tăcere. Dar nu fu clar dacă i se adresase lui Grayson sau lui Hugo.

Hugo simțea ochii tuturor ațintiți asupra sa, chiar dacă se uita numai la Grayson.

— E cuvântul meu împotriva cuvântului tău, Grayson, spuse. Nu intenționez să mă cert cu tine.

Cu colțul ochiului o zări pe Constance. La naiba! Fata se întorsese deja de la râu și se integrase în cercul de ascultători. Se întoarse spre lady Muir, înclinându-se rigid.

– Plec acum, doamnă, spuse, și-mi iau sora acasă.

Atunci o voce subțire, un pic ascuțită, dar care se auzea perfect vorbi din spatele lui.

-- Există un singur supraviețuitor aici care te poate contrazice, Muir, spuse Frank Carstairs. Nu am niciun motiv să-l iubesc pe Emes. A preluat comanda care trebuia să-mi aparțină în ziua aceea. Apoi curajul lui a scos la lumină lășitatea mea și mi-a rămas în conștiință în fiecare moment al vieții de atunci. Am vrut să renunț văzând că oamenii mureau ca muștele, dar el ne-a forțat să mergem înainte. A luat-o înaintea tuturor și nu s-a mai uitat să vadă dacă-l urmează careva. Și a avut dreptate. Doar era Forlorn Hope, la naiba! Am fost voluntarii morții. Am fost carnea de tun care a permis ca un atac adevărat să înceapă din spatele nostru. Căpitanul Emes ne-a condus din față și a câștigat toate medaliile primite.

Hugo nu s-a întors. Nici nu s-a mișcat. Era prizonierul celui mai stânjenitor moment din viața sa, mai rău chiar decât zilele pe care reușise să și le alunge din minte. Deși nu, nu mai rău ca acelea. Nimic n-a putut fi mai rău.

– Dragilor, se auzi o voce moale. Se servește ceaiul. Lady Muir, lord Trentham, veniți cu mine și Christine la masă!

E mai bine la umbră.

Era un bărbat vag cunoscut, observă Hugo când își luă privirea de la Grayson în cele din urmă, cel cu aerul despotice, ochii cenușii și acel lornion cu bijuterii pe care-l folosi imediat ca să-l studieze pe Grayson care se retrăgea. Ducele de Bewcastle.

– Mulțumesc. Lady Muir luă brațul lui Hugo. Văm fi încântați, înălțimea Voastră. Umbra va fi într-adevăr binevenită. Soarele devine greu de suportat când stai mai mult afară, nu?

Și brusc toată lumea începu să se miște, să vorbească și să râdă din nou, iar petrecerea continuă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Carstairs nu se uita la el, observă Hugo privindu-l, dar vorbea pe un ton răspicat cu soția sa. Era felul de a fi al celor din înalta societate își spuse Hugo.

Dar, fără îndoială, saloanele și cluburile din Londra o să vuiască în zilele următoare de acest schimb de cuvinte.

Capitolul 19

– M-am decis, spuse lordul Trentham, nu-ți voi face curte. Gwen își luă broderia de mână și începu să coasă. Era tocmai pe punctul de a-l întreba: „De data asta ești sigur?“ Dar chipul lui nu exprima nimic care să sugereze o incitare la cuvinte provocatoare.

Ajunsese la ea acasă tocmai când se pregătea să plece cu mama și cu Lily. Făceau câteva vizite cu Lauren. Neville era la Camera Lorzilor.

– Foarte bine, zise ea.

El stătea în mijlocul camerei în stilul său militaros, chiar dacă fusese invitat să ia loc. Avea din nou privirea încruntată. Știa asta. Nici nu trebuia să-și ridice privirea ca să se convingă.

– Dacă ai avea bunătatea s-o conduci pe Constance la celelalte evenimente la care a confirmat participarea, ți-aș fi recunoscător. Dar nu contează dacă simți că nu poți. Ea a început să înțeleagă că lumea bună nu este chiar tărâmul făgăduinței.

– O voi face cu siguranță. Iar ea poate accepta și mai multe invitații dacă dorește. Voi fi fericită s-o însoțesc. Nu există tărâmul făgăduinței, dar ar fi o prostie să-l respingă ca lipsit de valoare fără a-l verifica. S-a acomodat cu lumea bună și se poate aștepta la o căsătorie perfectă cu un gentleman la alegerea ei.

El stătea în picioare privind-o, iar ea regretă că luase lucrul de mână. Trebuia să se concentreze foarte tare ca să-și controleze tremurul mâinii. Observă că firul verde cu care lucra umpluse o petală lată de trandafir, și nu frunza. Celelalte petale erau de un roz intens.

Decise că nu va fi ea cea care va rupe tăcerea.

– Aș zice că familia ta a avut câte ceva de spus în privința implicării tale în scena scandalooasă de ieri.

– Stai să vedem. Ea ridică firul deasupra lucrului pentru un moment. Fratele meu a fost implicat pentru că l-a plesnit pe Jason cu o mănășă peste față și i-a cerut socoteală pentru insulta adusă public mie și lui. Dar Lily l-a convins că ar fi o pedeapsă mai mare pentru un bărbat ca Jason să fie total ignorat. Vărul Joseph a vrut și el să-i ceară socoteală, dar Neville i-a spus că trebuie să stea la rând. Lily a sugerat că ar trebui să-o adăugăm pe doamna Carstairs la lista noastră de doamne pe la care să trecem azi după-amiază, pentru că soțul ei a făcut ceva extraordinar ieri și doamna părea oricum îngrozitor de singură. Mama spunea că n-a fost nicicând mai mândră de mine când i-am spus lui Jason că-mi pot alege singură companionul și te-am luat de braț după ce ducele de Bewcastle ne-a invitat să ne alăturăm lui și ducesei la ceai. A adăugat că, după părerea ei, îmi aleg companionul cu înțelepciune. Lauren mi-a spus că, după ce a urmărit cum ai primit acel atac verbal, cu o demnitate stoică, a suspectat toate doamnele necăsătorite care au asistat la scenă, precum și pe cele căsătorite că s-au îndrăgostit până peste cap de tine. Elizabeth, mătușa mea, s-a gândit că trebuie să fi fost dureros pentru mine să-l văd pe viconte Muir, bărbatul care a succedat la titlul soțului meu, comportându-se atât de jalnic în public.

În același timp și-a spus că trebuie să fiu mândră de companionul ales, care s-a comportat cu atâta demnitate și reținere. Ea consideră că ești un adevărat erou englez. Ducele, soțul ei, crede că, în loc să-ți păteze numele, minciunile răutăcioase ale lui Jason și demascarea lor de către domnul Carstairs au avut, de fapt, rolul de a-ți mări faima. Să continui? Apoi s-a concentrat asupra lucrului de mână cu și mai multă atenție.

– Numele tău va fi pe buzele întregii Londre astăzi, i-a spus el. Va fi asociat cu al meu. Îmi pare rău. Dar nu se va mai întâmpla. Voi mai sta în oraș doar de dragul lui Constance, dar voi rămâne acasă, printre ai mei. Bârfa de societate, după cum am auzit, moare repede dacă nu are ce s-o întrețină.

– Ai perfectă dreptate în această privință.

– Mama ta va răsufla ușurată, după tot ce ți-a spus ieri. La fel și restul familiei.

Ea terminase de brodat petala trandafirului roz. N-o finisase. I-ar fi fost mai ușor ca mai târziu s-o desfacă. A înfipt acul în material și l-a pus deoparte.

– Presupun că undeva, în lume, există cineva care are sentimentul de inferioritate mai accentuat ca tine, lord Trentham, chiar dacă e imposibil ca acel cineva să existe.

– Nu mă simt inferior, protestă el. Doar diferit și cu picioarele pe pământ în privința asta.

– Vorbe de clacă. Îl privi. El se uită la fel de încruntat. Dacă m-ai fi vrut cu adevărat, Hugo, dacă m-ai fi iubit din tot sufletul, ai fi luptat pentru mine ca și când aș fi fost regina Angliei.

El a privit-o uimit. Avea din nou chipul ca de granit, cu buzele strânse, privirea întunecată și tăioasă. Ea se întrebă pentru un moment cum de putea să-l iubească.

– Asta ar fi o prostie, spuse el.

Prostie. Unul dintre cuvintele sale preferate.

– Într-adevăr, e o prostie să crezi că ai putea să mă dorești. E o prostie să-ți imaginezi că m-ai putea iubi vreodată.

El semăna cu o statuie de marmură. Pleacă, Hugo. Pleacă și nu te mai întoarce niciodată. Nu vreau să te mai văd niciodată. Du-te.

El se îndreptă spre ușă. Rămase acolo cu mâna pe mâner, cu spatele la ea.

Ea privi spatele lui plin de ură și hotărâre. Dar el trebuia să plece imediat. Acum. Numai dacă ar face-o!

Dar el nu plecă.

Luă mâna de pe clanță și se întoarse cu fața spre ea.

– Lasă-mă să-ți arăt ce vreau să spun.

Ea îi întoarse privirea, fără să înțeleagă. Măinile îi erau pline de înțepături de la ace. Probabil le strânsese prea tare.

– A fost ceva ce a mers într-o singură direcție. Chiar de la început. La Penderris ai fost în lumea ta, chiar dacă te-ai simțit stânjenită la început că ai venit neanunțată. La Newburry Abbey ai

fost în lumea ta, cu familia ta și niciunul dintre cei pe care i-am cunoscut nu era fără titlu. Aici ai fost chiar în centrul lumii din care faci parte, în această casă, în circuitul monden din Hyde Park, la balul Redfield, la petrecerea din grădină de ieri. De fiecare dată eu am intrat într-o lume care nu era a mea, doar ca să mă dovedesc demn să aspir la mâna ta. Am făcut-o în mod repetat, iar tu mă critici că nu mă simt ca acasă.

– Pentru că te simți inferior.

– Pentru că m-am simțit diferit, altfel, insistă el. Nu ți se pare că e puțin necinstit?

– Necinstit? Ea oftă. Poate că el avea dreptate. Ea dorea doar să plece și să se termine. El putea să plece oriunde. Chiar acum. Inima ei va fi, fără îndoială, zdrobită o săptămână sau o lună.

– Vino în lumea mea, îi ceru el.

– Am fost în casa ta unde ți-am cunoscut sora și mama vitregă, îi reaminti ea.

El o privi ferm, fără a-și destinde chipul.

– Vino în lumea mea, îi spuse din nou.

– Cum? se încruntă ea.

– Dacă mă vrei, Gwendoline, dacă-ți imaginezi că mă iubești și crezi că-ți poți petrece viața alături de mine, vino în lumea mea. Vei descoperi că nu e de-ajuns să dorești.

După o ezitare ea își coborî privirea asupra mâinilor. Își întinse degetele în efortul de a scăpa de dureri. Era adevărat. Până atunci el făcuse tot posibilul să se adapteze. Și se descurcase bine. Numai că nu se simțea în largul său și era nesigur pe sine și nefericit într-o lume care nu era a sa. Nu-l va mai întreba din nou cum. Nu știa cum. Probabil nici el.

– Foarte bine, spuse ea, ridicându-și privirea din nou, într-o atitudine sfidătoare, aproape disprețuitoare. Nu voia ca lumea ei atât de confortabilă să se zgâlțâie și mai tare după ce îl întâlnise și îl iubise.

Continuă să se privească în tăcere câteva momente. Apoi el se înclină brusc punându-și din nou mâna pe mânerul ușii.

– Vei primi vești de la mine, îi spuse el.

Și plecă.

În timp ce Gwen și Lily se aflau în aceeași dimineață pe strada Bond, se întâlniseră cu lordul Merlock și stătuseră de vorbă o vreme, înainte ca el să le invite într-o cafenea din apropiere la niște răcoritoare. Lily se văzuse nevoită să-l refuze. Le promisese copiilor săi că va fi acasă la timp pentru a lua prânzul mai devreme, înainte de a merge cu toții la Tower of London cu Neville. Dar Gwen fusese de acord. Trebuia să accepte invitația de a se afla în loja acestuia la spectacolul de teatru din acea seară împreună cu alți patru invitați.

Gwen încă mai voia să se ducă. Dorea să facă tot posibilul ca să se îndrăgostească de el. O, ce absurd! De parcă te puteai îndrăgosti la comandă. Și ce necinstit ar fi fost față de lordul Merlock dacă va flirta cu el, ca un fel de balsam pentru inima ei zdrobită, indiferent de sentimentele lui. Se va duce ca invitată, va zâmbi și se va purta prietenește. Doar atât.

Cum își dorea, cum își dorea, cum își dorea să nu fi mers pe acea cărare pietruită după cearta cu Vera. Și cum își dorea ca, făcând asta, să se fi întors pe același drum. Sau să fi urcat panta cu mai multă grijă. Sau ca Hugo să nu fi ales acea dimineață să coboare la plajă, apoi să stea pe acea margine de stâncă așteptând ca ea să apară și să-și scrântească glezna.

Dar asta era ca și cum ar fi dorit ca soarele să nu răsară în acea dimineață sau să se nu se fi născut.

De fapt, i-ar fi displicut teribil să nu se fi născut.

Oh, Hugo! oftă când își luă din nou lucrul de mână și privi disperată la acea petală de mătase verde a trandafirului ei roz.

Oh, Hugo!

Gwen n-a mai auzit de Hugo, nici nu l-a mai văzut aproape o săptămână. Ei i s-a părut că trecuse un an, chiar dacă își umplea fiecare moment al zilei cu diverse activități, strălucea și râdea când era însoțită, mai mult decât râsese în ani buni.

Avea un nou admirator, pe lordul Ruffles, care depășise perioada unei tinereți cam desfrânate, ajungând într-o fază a vieții periculos de apropiată de vârsta matură, înainte de a se decide că era momentul să curteze cea mai frumoasă și mai respectabilă

doamnă din ținut. Asta i-a spus lui Gwen când a dansat cu ea la balul Rosthorn. Iar când ea i-a ripostat cu un surâs că n-ar trebui să-și piardă vremea încercând să găsească acea doamnă, el și-a pus o mână atacată de artrită pe inimă, a privit-o cu ardoare și i-a mărturisit că rezolvase problema. Era sclavul ei devotat.

Era inteligent și amuzant și mai avea urme de frumusețe din tinerețe, dar intuiția îi spunea lui Gwen că părea mai interesat să se stabilească decât să zboare pe lună. I-a permis să flirteze cu ea oriunde s-au întâlnit în săptămâna aceea, i-a răspuns la flirt, știind că nu va fi luată în serios. Într-un cuvânt, s-a distrat teribil.

A luat-o pe Constance Emes aproape peste tot. Chiar o îndrăgise pe fată și se bucura s-o vadă cum participa la evenimentele sezonului cu o plăcere vădită, inocentă. Adunase o paletă de admiratori pe care-i trata cu generozitate și curtoazie. Totuși, a uimit-o pe Gwen într-o zi spunându-i:

– Domnul Rigby a sunat de dimineață, i-a mărturisit ea la balul Rosthorn. Mi-a făcut o ofertă.

– Și? Gwen a privit-o cu interes, făcându-și vânt cu evantaiul împotriva căldurii din sala de bal.

– O, l-am refuzat, a spus Constance de parcă ar fi fost o concluzie acceptată dinainte. Sper că nu i-am rănit sentimentele. Nu cred totuși c-am făcut-o, deși am văzut că era dezamăgit, ceea ce e normal. A spus toate acestea fără pic de vanitate. Cred, a adăugat fata, că buzunarele lui sunt goale, bietul domn.

– Oricum, ar fi fost o partidă bună pentru tine, i-a spus Gwen. Bunicul lui dinspre mamă a fost viconte. E un bărbat atrăgător și chipeș. Cred că s-ar fi purtat frumos cu tine. Dar, dacă nu simți afecțiune pentru el, atunci nimic din toate astea nu contează și pot doar să te felicit că ai avut curajul să refuzi prima ofertă.

– Dacă nu are bani, ar fi trebuit să aibă măcar o rudă care să-i cumpere un titlu în armată sau să devină preot. Ambele sunt considerate cariere mai presus de orice critică în ochii aristocrației. Ar putea fi reprezentantul sau secretarul cuiva, dacă ar mai renunța un pic la mândrie. Nu este singura lui modalitate de a se realiza însurându-se cu o fată bogată.

– Și asta crezi c-a încercat cu tine? A recunoscut măcar?

– A făcut-o când am insistat, a spus Constance. Și n-a fost prea jenat să recunoască. M-a asigurat că am fi contribuit egal într-o căsătorie; banii i-aș fi adus eu, iar el titlurile și statutul social. Și a adăugat că are sentimente față de mine.

– Dar tu n-ai fost convinsă că era o participare egală? a întrebat-o Gwen.

Fata s-a încruntat și și-a desfăcut evantaiul.

– Presupun că era, a admis ea. Dar ce-ar face el tot restul vieții, lady Muir? Ar avea banii mei de cheltuit, dar... de ce? De ce ar prefera un bărbat să trândăvească?

Gwen a început să râdă.

– Domnul Grattin vine să pretindă runda de dans cu tine, a anunțat-o.

Fata a zâmbit partenerului care se apropia.

Nu pomenise nimic despre Hugo. N-a spus nimic toată săptămâna, iar Gwen n-a întrebat-o.

„Vei primi vești de la mine“, îi spusese el ultima oară când se văzuseră. Iar ea așteptase veștile a doua sau a treia zi.

Mare prostie!

Apoi le-a primit. I-a trimis o scrisoare care se afla lângă farfuria ei la micul dejun într-o dimineață, alături de mai multe invitații.

„Bunicii lui Constance își vor sărbători a patruzecia aniversare a căsătoriei în două săptămâni, scria el. Aceștia sunt părinții mamei mele vitrege, cei care dețin magazinul. Un văr din partea tatălui meu și soția sa își vor sărbători a douăzecia aniversare la câteva zile diferență. Ambele ramuri ale familiei au fost de acord să petreacă alături de mine cinci zile la Crossland Park, în Hampshire, pentru a sărbători ocaziile menționate. Dacă dorești să participi, poți veni în trăsura care le aduce pe mama mea vitregă și pe sora mea.“

Nu exista nicio formulă de salut în deschiderea scrisorii, niciun mesaj personal, nicio dată specifică, nicio asigurare la sfârșit, cum se obișnuia, ceva de genul că el rămâne cel mai umil servitor sau

lucruri asemănătoare. Doar semnătura, scrisă curajos, dar neafectat. Era perfect lizibilă.

Trentham.

Gwen făcu o grimasă când privi unica foaie de hârtie.

Vino în lumea mea.

– E o glumă la care ai de gând să participi, Gwen? o întreabă Neville de la locul său din capul mesei.

– Am fost invitată la o petrecere de cinci zile la țară, la mijlocul sezonului, spuse ea.

– O, ce frumos! exclamă Lily. A cui?

– A lordului Trentham. Se sărbătoresc două aniversări ale căsătoriei, una din partea familiei dinspre tată, iar una dinspre mama sa vitregă. Ambele familii vor fi acolo la Crosslands Park. Și eu, dacă doresc să merg.

Toți o priviră în tăcere câteva clipe pe când împăturea biletul cu grijă și-l punea la loc lângă farfurie.

– Dorește să te prezinte familiei sale, spuse Lily. E important, Gwen. Are intenții serioase în privința ta.

– Dar e puțin ciudat, spuse mama lui Gwen, că a invitat-o doar pe ea. Oare își va reînnoi cererea de căsătorie, Gwen?

– Dimpotrivă, o asigură. Când a fost aici săptămâna trecută, m-a informat că nu mă va curta. A fost extrem de jenat de scena de la petrecerea din grădina Brittling, știi, și se teme că m-a pus și pe mine într-o situație penibilă.

– Și cu toate acestea te-a invitat la petrecere acasă? întreabă mama. Iar tu vei fi singurul invitat care nu este membru al familiei sale sau a surorii sale? Și de ce-a venit să-ți spună că nu te va curta?

– Eu l-am invitat să mă curteze, spuse ea oftând, când a venit la Newbury Abbey.

– Așa deci! exclamă Lily. Am avut tot timpul dreptate. Recunoaște, Neville. Gwen și lordul Trentham sunt îndrăgostiți unul de altul până peste cap.

– Cine sunt rudele doamnei Emes? întreabă mama lui Gwen.

– Mici proprietari de magazin, spuse Gwen cu un zâmbet trist. Ai lui sunt afaceriști de succes. La fel și el. Este și el fermier,

desigur la scară mică. Presupun că nu se gândește decât la afacerile sale, dar inima este dăruită definitiv mieilor, puilor și altor viețuitoare de la fermă. Recoltelor și grădinii.

– Și astfel, spuse și Neville, după ce te-a curtat în prima parte a sezonului, Trentham te invită să-l curtezi tu în partea a doua, nu, Gwen? Are sens. Ar cam trebui să știi despre ce e vorba, dacă te vei mărita cu el.

– Nu se pune problema să mă mărit cu el, protestă ea.

– Nu? Atunci îi refuzi invitația? De ce să te chinui în compania unor comercianți și afaceriști, dacă nu există un scop serios în asta?

– Gwen nu trebuie forțată, Neville, spuse mama pe neașteptate. Cu siguranță, nutrește sentimente pentru lordul Trentham, la fel cum are și el pentru ea. Dar relația lor nu este una ușoară sau obișnuită, pentru niciunul. El s-a comportat bine la reuniunile din înalta societate, în special în timpul aceluși episod sordid de la petrecerea din grădină, pentru care nu are nicio vină. Dar niciodată n-a lăsat impresia că se simte în largul său cu toată binemeritata sa faimă. Gwen nu știe încă în ce fel se va simți la adunările alor lui, în special la una care va dura cinci zile. Ce inteligent a fost că s-a gândit la asta. Chiar și cel mai incurabil romantic ar fi destul de naiv să creadă că o căsătorie îi implică doar pe cei doi. Mai conține multe în afară de ei.

– Ai perfectă dreptate, mamă, spuse Lily privind peste masă la Neville. Dar chiar și-așa contează cei doi oameni implicați cel mai mult. Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cum ar fi fost viața mea dacă Neville n-ar fi luptat pentru mine atunci când credeam că o căsătorie viabilă între noi este imposibilă.

– Nu se pune problema unei căsătorii între mine și lordul Trentham, spuse Gwen din nou.

Ceea ce era ridicol. Altfel de ce-ar fi invitat-o?

Dacă mă vrei, Gwendoline, dacă-ți imaginezi că mă iubești și crezi că-ți poți petrece viața alături de mine, vino în lumea mea. Vei descoperi că nu este de-ajuns să dorești pe cineva, să-l iubești.

Dar de ce se gândea să accepte? Nu, trebuia să fie cinstită cu ea însăși. Pentru că-și imagina că-l iubea? Pentru că-și închipuia că el

o iubea? Pentru că voia să-și petreacă restul vieții cu el? Pentru că era decisă să-i demonstreze că greșește?

Nu-și imagina că el o iubește.

– Atunci nu te duce, spuse Neville.

– Ba cred că mă duc, răspunse ea.

Neville clătină din cap, schițând un zâmbet. Lily își strânse mâinile la piept, strălucind de încântare. Mama sa întinse mâna și o bătu ușor pe braț, fără să mai facă niciun comentariu.

– Îi duc pe Sylvie și pe Leo în parc în dimineața asta, în timp ce Neville este la Casa Lorzilor, spuse Lily. Vii cu noi? Dacă n-ai nimic împotriva să-l iau și pe cel mic. Poți alerga după mingi. Se pare că niciodată nu vor învăța cum să le prindă, râse ea.

– Sigur că vin, îi răspunse Gwen ridicându-se. Poate nu le prind bieții de ei, pentru că mama nu le aruncă așa cum trebuie. Mătușa Gwen îi va salva.

Timp de trei ani Hugo își apăraseră cu strășnicie intimitatea la el, la țară, la început acasă, apoi la Crosslands. Era domeniul său, refugiul de tumultul lumii. Nu invitase pe nimeni să stea acolo, nici măcar pe tovarășii săi de la Clubul Supraviețuitorilor, și doar rareori își invitase vecinii la masă și la jocul de cărți.

Dar lucrurile nu mai erau la fel. De fapt, nimic nu mai era la fel.

Vino în lumea mea, îi spusese lui Gwendoline. Și brusc începuse să ardă de nerăbdarea de a-i da ocazia s-o facă, nu pentru a lua ceaiul într-o după-amiază și a conversa sau pentru a cina împreună și a juca o partidă de cărți într-o seară, ci pentru mai multe zile, ca să-și dea seama cum este să fie plecată o vreme de pe domeniul ei confortabil.

Vei descoperi că nu este de-ajuns să dorești, să iubești.

Și simțise nevoia disperată de a-i se dovedi contrariul.

El putea și se va integra în lumea ei oricând era nevoie, cu condiția să țină frâiele afacerii în propriile mâini și să se retragă la țară câteva luni pe an.

Dar ea se va integra în lumea lui? Mai important încă, va fi

dispusă s-o facă? Sau, la fel ca Fiona, le va ignora dacă se căsătorea preținzând că nu există?

El n-ar putea suporta asta.

Familia era importantă pentru el, chiar dacă o neglijase ani întregi. O redescoperise recent și nu mai voia s-o piardă din nou. Sau să se însoare cu o femeie care îi va ignora. Cunoscuse familia Fionei și-i plăcuse, chiar dacă nu era înrudită cu el în niciun fel. Totuși, erau familia lui Constance.

Știusese de aniversările care se apropiau de ceva vreme, când cocheta cu ideea de a invita ambele familii la Crosslands în timpul verii pentru câteva zile. Oamenii aceia munceau și nu-și puteau permite vacanțe lungi.

Dar de ce să nu invite pe toată lumea la Crosslands la aniversări? De ce să aștepte până la vară? Ideea i-a încolțit în minte în săptămâna de după ultima sa vizită la Gwendoline. Când i-a spus că va primi veste de la el, n-a știut nici el ce fel de veste. Iar, când a invitat-o să vină în lumea sa, încă nu știa ce va trebui să facă. Dar apoi și-a dat seama. Și totul a decurs minunat. Chiar dacă termenul a fost scurt, toți au putut să facă aranjamentele necesare să lipsească de acasă pentru o săptămână. Și toți au fost încântați de ideea de a-i vedea moșia imensă, de a fi împreună acolo și de a sărbători două evenimente atât de importante.

Singurul lucru care mai rămânea de văzut era dacă Gwendoline va putea părăsi Londra în timpul sezonului. Și dacă va dori asta. Și dacă era dispusă s-o facă.

Nu conta, oricum, și-a spus. Îl interesa doar binele familiei sale. Era timpul să-i integreze în viața lui. Iar Crosslands și tot ce avea acolo erau o mare și însemnată parte din viața sa.

Dacă Gwendoline nu putea să vină sau nu voia, atunci totul se sfârșea. Nu va mai încerca s-o revadă și se va strădui să-și aline dorul inimii, să-și continue viața. Dar, dacă venea, pe de altă parte...

Dar, dacă nu putea, nu se va gândi ce se va întâmpla atunci. Îi spusese că nu este de-ajuns să dorești pe cineva, să-l iubești. Dar poate că nu credea ce-i spusese. Și nici de contrariu nu era convins.

Apoi sosi un scurt bilet de la ea prin care îi accepta invitația.

Casa lui, își aminti el atunci, arăta ca un hambar. Chiar dacă era complet mobilată, folosise doar trei încăperi din ea. Celelalte erau închise permanent și acoperite cu cearșafuri pentru a proteja mobila de praf. Servitorii lui se descurcau ușor cu cele trei încăperi și îi satisfăceau nevoile atunci când se afla acolo, dar vor fi depășiți de situație în cazul unei petreceri. Grajdurile sale și cel unde ținea trăsura erau întreținute de un valet și de tânărul lui ajutor. Vor avea nevoie de alte ajutoare când va sosi o cavalcadă de trăsură și caii lor la Crosslands. Parcul era gol, grădina de flori goală.

Existau destule așternuturi? Destule prosoape? Destule farfurii și tacâmuri? De unde va aduce surplusul de mâncare? Și cine va găti?

Dar Hugo nu era degeaba fiul tatălui său. A dat anunț că angajează un majordom și l-a ales cu grijă pe unul dintre cei șapte solicitanți. După aceea toată greutatea i-a fost luată de pe umeri, iar lui i s-a dat de înțeles că orice interferență a sa nu era nici necesară, nici binevenită. Noul său majordom era un om după inima sa.

Oricum, s-a dus la țară câteva zile, înainte de sosirea invitaților săi. Voia să vadă cum arată casa fără acele cearșafuri antipraf. Ar fi vrut să se convingă în ce măsură grădinarii angajați de majordom să amenajeze grădina reușiseră într-un timp așa de scurt. Camera de oaspeți cu cea mai bună vedere îi fusese destinată lui Gwendoline.

Totul arăta respectabil, iar el a respirat ușurat, impresionat de faptul că majordomul se transformase într-un tiran eficient care ceruse de la toți din subordine muncă și perfecțiune și le primise împreună cu devotamentul total al personalului casei care lucra pentru el de mai bine de un an și ar fi putut să nu-l accepte pe nou-venit cu brațele deschise.

Ziua în care trebuia să sosească lumea era frumoasă, chiar dacă soarele nu strălucea pe cer. Și toți au sosit la timp. Dar te puteai aștepta la asta de la oamenii obișnuiți să se trezească în zori în fiecare zi în loc să doarmă în exces până la prânz.

Hugo i-a întâmpinat pe toți, apoi i-a lăsat în grija menajerei. Apoi a văzut propria trăsură apropiindu-se de casă și a simțit o

împunsătură în stomac. Dacă cumva se hotărâse în ultima clipă să nu vină? Sau dacă se bucurase într-atât de compania Fionei, a lui Constance și a lui Philip Germane, unchiul din partea mamei, ca să insiste să se întoarcă în oraș fără vreun comentariu?

Nu, ea n-ar face asta. Avea manierele unei doamne perfecte.

Trăsura s-a oprit în fața casei, el a deschis ușa și a coborât treptele. Fiona a coborât prima, părând mai puțin palidă decât s-ar fi așteptat. Într-adevăr arăta mai tânără ca atunci când venise prima dată la Londra. Apoi a apărut Gwendoline îmbrăcată în diferite nuanțe de albastru, reușind să arate proaspătă, de parcă tocmai ar fi ieșit din budoar. L-a privit în ochi și și-a așezat mâna înmănușată în mâna lui.

– Lord Trentham!

– Lady Muir!

Ea a coborât treptele. Uita întotdeauna că șchiopătează când nu era cu el. Nu i-a zâmbit. Nici nu s-a uitat urât.

Apoi a coborât Constance din trăsură, ajutată de unchiul ei, dornică să știe dacă ajunseseră ceilalți și unde se aflau.

– Ne vom aduna cu toții în salon pentru ceai, în jumătate de oră sau mai puțin, a spus Hugo. Fiona și Connie, menajera vă va conduce în camerele voastre. Și pe tine, Philip.

I-a întins cu multă căldură mâna unchiului său. Apoi s-a întors spre Gwendoline, oferindu-i brațul.

– Permite-mi să te conduc în camera ta, i-a spus.

– Merit un asemenea tratament preferențial? A ridicat din sprâncene, apoi l-a luat de braț.

– Da, i-a răspuns el.

Inima îi bubuia în piept.

Capitolul 20

Gwen nu știa la ce să se aștepte de la Crosslands Park. Conchisese că trebuia să fie un conac destul de mare, dacă urma să adăpostească un număr apreciabil de membri ai familiei pentru aproape o săptămână, inclusiv ea.

Era mare, chiar dacă nu atingea dimensiunile domeniilor Newburry Abbey sau Penderris Hall. Casa, nu foarte veche, din piatră cenușie era pătrată, în stil georgian. Parcul care o înconjura era și el pătrat și se întindea probabil pe câțiva acri. S-ar fi putut ca aceasta să fi fost amplasată chiar în centrul parcului. Drumul care ducea din parc spre casă era drept ca o săgeată. Erau și copaci, unii din ei în pâlcuri, alții în crânguri. Existau și pajiști tunse recent. Grajduri, un șopron pentru trăsură într-o parte a casei principale și o zonă cu teren gol de cealaltă parte.

Era ceva cu un potențial splendid în toate acestea și totuși păreau curios de... goale sau mai bine zis, nedezvoltate.

În timp ce ocupanții trăsurii admirau domeniul, iar Constance făcea unele observații exaltate, Gwen se întreba cine fuseseră proprietarii inițiali. Nu avuseseră imaginație sau... ce? Ea știa totuși de ce-l atrăsese proprietatea pe Hugo. Era mare și solidă, fără fleacuri inutile, îi plăcuse așa cum era.

Zâmbi la gândul acesta și-și strânse mâinile mai tare în poală.

Acesta era testul ei, testul ei în ochii lui și în ai ei.

Vino în lumea mea.

Nu știa cum ar putea să se descurce. Dar mai degrabă îi plăcuse drumul cu trăsură. Constance care, uluitor nu?, nu părăsise Londra până acum era exuberantă în felul în care se bucura de peisajele de

țară, de fiecare han și tarabă la care se opreau. Mama ei era tăcută, dar binedispusă. Domnul Germane făcea o conversație interesantă. Lucrase pentru o companie de ceai și călătorise mult în Extremul Orient. Era unchiul lui Hugo, chiar dacă avea doar câțiva ani în plus.

Cum își va petrece aici cele câteva zile? Cât de diferit va fi el înconjurat de ai săi? Cât de bine o vor primi aceștia? Va fi considerată o intrusă? Va fi respinsă? Se va simți ca o intrusă?

Lily stătuse seara târziu cu ea înainte de plecare. Îi povestise lui Gwen despre lupta pe care o dusesese cu sine, pentru a se transforma din fiica vagabondă și neștiutoare de carte a unui sergent de infanterie, care rătăcea prin lume în coada afetului de tun, într-o doamnă, sub supravegherea lui Elizabeth, care era singură pe vremea aceea.

– Exista o singură posibilitate de a transforma acest deziderat în realitate, cu condiția să vreau s-o fac, spusese ea la un moment dat. Nu pentru că voiam să demonstrez cuiva ceva. Nu pentru că aș fi simțit că-i datorez ceva lui Elizabeth, deși așa era. Nu pentru a-l recâștiga pe Neville, nici n-am mai vrut asta după ce am descoperit că n-am fost căsătoriți legal. El făcea parte dintr-o altă lume, care pe mine nu mă interesa. Nu, Gwen, a fost posibil doar pentru că mi-am dorit să se întâmple. Totul a derivat de aici. Oamenii, în special cei religioși, ne-au făcut să credem că nu e bine, că e chiar păcat să te iubești pe sine. Dar nu-i adevărat. Este sentimentul de bază, esențialul. Dacă nu te iubești pe tine, nu poți iubi nici pe altcineva. Nu sincer și total.

Gwen știuse de transformarea lui Lily și de recăsătorirea cu Neville, dar nu cunoscuse detaliile luptelor interne ale lui Lily. O ascultase, vrăjită. Și înțelesese de ce Lily alesese tocmai acea seară să-i împărtășească povestea ei. Îi spusese lui Gwen că era posibil să te adaptezi la o lume diferită de cea cu care ai fost obișnuită, dar un singur motiv putea face ca schimbarea să fie suportabilă sau să merite osteneala.

Trebuia să dorești. Pentru tine.

Dar schimbarea, în cazul ei, nu va fi atât de mare. Hugo era bogat. Stăpânea totul aici. Deținea un titlu.

Iar acum venea la o simplă petrecere în familie, își spusese ea, când trăsura opri în fața treptelor casei. Dar ea era nervoasă. Ce ciudat! Era întotdeauna sigură pe sine și plină de așteptări plăcute când ajungea la o petrecere de societate. Îi plăceau mult.

Hugo se aflate în fața treptelor. Stăpânul propriului domeniu. Nici nu așteptase ca vizitiul să sară de pe capră și să deschidă portiera trăsorii. O făcuse singur, lăsase scara și îi întinsese mâna doamnei Emes să coboare. Apoi venise rândul ei.

Privirile li se întâlniseră, iar el îi întinsese mâna. Ochiul lui erau negri, impenetrabili. Același aer dur. Fără zâmbete. Dar se așteptase la altceva?

O, Hugo!

– Lord Trentham! spusese ea.

– Lady Muir. Îi simțise mâna peste mâna ei și pășise pe terasă.

Urmase domnul Germane, iar el se întorsese s-o ajute pe Constance. Fata vorbea încontinuu, impresionată.

Ceaiul se servise în salon după o jumătate de oră. Menajera urma să-i conducă în camere ca să-și împrăspăteze ținuta. Dar, nu. Pe ea o conducea Hugo în camera ei.

– Merit acest tratament special? i-a spus luându-l de braț.

– Da, i-a răspuns el.

Și asta fusese tot ce îi spusese. Ea se întrebasese dacă regreta că o invitase. Altminteri s-ar fi putut relaxa acum cu familia. Avea de sărbătorit două aniversări de nuntă.

Așa cum era de așteptat, holul era mare și pătrat, iar pe pereții crem se aflau diverse tablouri cu peisaje lipsite de o valoare artistică deosebită, montate în rame poleite. O scară largă în fața lor urca spre primul palier, înainte de a se ramifica din punctul de plecare în două brațe care ajungeau la etajul de sus. Menajera casei și grupul ei au pornit spre dreapta în timp ce Hugo și Gwen au luat-o la stânga. Apoi ceilalți au dispărut pe un coridor la stânga, în timp ce Hugo a condus-o pe Gwen la dreapta.

Arhitectul, s-a gândit Gwen, trebuie să fi avut unele probleme în desenarea curbilor. Și totuși exista o anume splendoare a casei. Strălucea de curățenie și mirosea ușor a lac de lustruit. Picturi

similare cu cele din hol erau aliniate pe pereți. Totul conferea un aer cumva impersonal casei, sugerând un hotel de categorie superioară.

Voci, unele calme, altele mai zgomotoase, se auzeau din spatele ușilor închise.

Hugo s-a oprit, deschizând o ușă de la capătul coridorului. I-a eliberat brațul și s-a dat înapoi lăsând-o să intre. Nu rostise niciun cuvânt în tot acest timp. Nici măcar n-o întrebase cum fusese călătoria. Avea o figură morocănoasă.

– Mulțumesc, i-a spus ea.

Apoi a luat-o prin surprindere intrând după ea și închizând ușa. Oare nu-și dăduse seama...?

Nu, probabil că nu.

Dar faptul că se afla aici cu ea nu era chiar așa de nepotrivit. Altă ușă care posibil ducea la un dressing era ușor întredeschisă și se auzea camerista care trebăluia.

– Sper să-ți placă încăperea, i-a spus el. Ți-am rezervat-o pentru priveliște, apoi mi-am dat seama că aceasta este cam deprimantă. N-am mai putut planta flori, iar cele de anul trecut au fost toate perene, așa că anul acesta n-au mai apărut. Anul viitor voi rezolva problema, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Poate că ar fi trebuit să-ți ofer altă cameră, cu vedere spre drum.

El străbătuse încăperea în timp ce vorbea și acum privea pe fereastră. Chiar și acum, s-a gândit Gwen așezându-și boneta, mănușile și poșeta pe pat, ar fi putut crede că aerul posomorât al lui Hugo reflecta felul lui de a fi. Dar mereu, în timp ce trăsura se apropiase, apoi în timp ce coborâse, iar el o însoțise până în cameră, fusese probabil chinuit de gânduri.

S-a apropiat de el.

Fereastra ei dădea spre o bucată pătrată de pământ gol pe care-o văzuse de pe drum. De aici se putea vedea că solul fusese săpat și plivit de buruieni cu câteva zile în urmă. Dincolo de el era o pajiște goală cu copaci care se întindeau până în depărtare. Ar fi pufnit în râs dacă nu s-ar fi temut să nu-l rănească.

– Am crezut că n-o să vii, i-a spus el. M-am așteptat să deschid portiera trăsorii și să le descopăr doar pe Fiona, Constance și Philip.

– Dar ți-am scris că voi veni! a ripostat ea.

– M-am gândit că te vei răzgândi.

– Dacă m-aș fi răzgândit, te-aș fi anunțat. Sunt o...

Lady ar fi vrut să spună ea, dar el ar fi interpretat greșit cuvântul.

– Da, a spus el. Ești o lady.

El și-a răsfirat degetele pe cadrul geamului. Privea afară.

– Hugo, i-a spus, punându-i mâna ușor pe braț, nu face din asta o chestiune de apartenență la o clasă socială. Dacă vreunul dintre membrii familiei tale s-ar fi răzgândit dintr-un motiv sau altul, te-ar fi anunțat. E un gest de curtoazie.

– Am crezut că n-o să vii, a repetat el. Mi-am spus că nu te voi vedea.

Ce încerca să-i transmită? De fapt, era foarte clar ce-i spunea, și Gwen și-a retras brațul de sub mâna lui. Inima parcă îi bătea mai mult undeva în gât decât în piept.

Ea a privit pe fereastră.

– Există un mare potențial aici, i-a spus.

– În grădină? El și-a întors scurt capul spre ea.

– Parcul e întins, fără relief, atât cât am putut să văd când am venit pe șosea, a spus ea. Dar uitate, este o adâncitură dincolo de straturile de flori. Ai putea face în acel loc un mic heleșteu, dacă dorești. Nu, poate ar fi prea mult. Un iaz mare cu nuferi ar fi mai potrivit, cu ferigi înalte și trestii care să crească dincolo de el, între el și copaci. Iar stratul de flori ar putea fi puțin curbat spre iaz, cu tufișuri și flori înalte pe părțile laterale și flori mai scurte în mijloc, cu o copertină, o cărăruie care să șerpuiască și câteva băncuțe de unde ar putea fi admirată priveliștea. Ar putea fi.... Ea s-a oprit brusc, jenată. Scuză-mă, te rog. Florile vor fi minunate când le vei planta, iar priveliștea nu e rea deloc așa cum este. Are un aer rustic. Nu se vede marea, aerul nu e sărat. Eu prefer priveliștile de țară. Sunt mai frumoase decât cele de la Newbury. Ciudat, nu mințea și nu încerca doar să fie politicoasă.

– Un lac cu nuferi, a spus el, rezemându-și coatele de pervaz și privind afară cu ochii mijiți. Ar arăta măreț. Nu am imaginație, știi

doar. Oricum, nu pentru lucrurile vizibile. Mă pot bucura de ele sau le pot critica atunci când le văd, dar nu mi le pot imagina. Pot să văd acele tablouri pe perete, de exemplu, și să știu că sunt lipsite de valoare, dar nu-mi pot imagina picturile cu care aş putea să le înlocuiesc, dacă le scot de acolo și le consider gunoaie. Va trebui să rătăcesc prin galerii în anii următori, să sortez și să selectez și apoi poate nu se vor potrivi cu nimic altceva din ce am aici sau nu se vor potrivi în camerele unde vreau să le expun.

– Uneori, dacă asortezi totul și stabilești simetrii, nu încântă mai tare ochiul sau mintea decât goliciunea. Uneori trebuie să te bazezi pe intuiție, să mizezi pe ce-ți place.

– E ușor pentru tine să spui asta, a zis el. Te poți uita pe fereastră să vezi un lac cu nuferi și o grădină de flori care șerpuiește și plante de toate felurile, și înălțimile, și băncuțe de unde să le poți admira. Tot ce văd eu este un petic pătrat de pământ care abia așteaptă florile, numai dacă aş ști ce fel de flori. Și o pajiște cu o adâncitură care mă deranjează, și copaci înșiruiți până departe. Nici măcar nu mă pot gândi singur la o cărare. Anul trecut când au înflorit toate florile, m-am plimbat în jurul straturilor, ca să le văd, sau am urcat aici, ca să mă uit în jos la ele.

– Dar ce privești grozave presupun că erau! Și-a pus din nou mâna pe brațul lui. Și uneori o scurtă și grozavă explozie de culoare și frumusețe este de-ajuns pentru suflet, Hugo. Gândește-te la focurile de artificii. Nu este nimic mai efemer, dar mai minunat.

El și-a întors capul în cele din urmă și s-a uitat la ea. A fost o privire lungă, pe care ea i-a întors-o. N-a putut desluși ce se ascunde în adâncul ochilor lui.

– Bine ai venit în casa mea, Gwendoline! i-a spus el cu blândețe, într-un târziu.

Ea a înghițit cu greu și a clipit de câteva ori. I-a zâmbit.

Și, ca printr-un miracol nemaipomenit, i-a zâmbit și el.

– Trebuie să plec să-i întâlnesc pe toți în salon. Cobori când ești gata?

– Da, a spus ea. Cum vei explica prezența mea?

– Ai luat-o pe Constance sub protecția ta și i-ai oferit

posibilitatea de a participa la câteva dintre distracțiile din înalta societate, așa cum i se potrivește surorii mele. Rudele mele sunt amuzate, dar și impresionate de titlul meu, știi. Dar nu sunt oameni lipsiți de inteligență. Curând vor înțelege, dacă nu cumva a ajuns deja la urechile lor, că te afli aici pentru că-ți fac curte.

– Și-mi faci? l-a întrebat ea. Ultima oară când ne-am văzut, ți-ai exprimat clar refuzul. Am crezut c-am fost invitată aici să te curtez eu sau cel puțin să descopăr singură de ce îți este imposibil s-o faci.

El a ezitat înainte de a-i răspunde.

– Rudele mele vor ajunge la concluzia că-ți fac curte, a zis el. Tuturor le place ceea ce pare a fi o iubire care abia înflorește, în special când e implicat un membru al familiei. Dacă au dreptate sau nu rămâne de văzut.

Dar poate că rudele nu vor agree tocmai această dragoste pe punctul de a înflori, s-a gândi Gwen. Poate că le va displăcea. Totuși, nu a spus asta cu voce tare. I-a zâmbit din nou.

– Voi coborî imediat, a spus.

El și-a înclinat capul și a părăsit încăperea. A închis ușa încet în urma sa.

Gwen a rămas pe loc o vreme. Și-a amintit acea zi pe plaja din Cornwall când simțise că o năpădește un val de singurătate. Dacă nu l-ar fi simțit atunci, ar mai fi conștientizat vreodată acea senzație? Și, dacă nu, ar mai fi rămas înconjurată de durere și de sentimentul de vinovăție care se amplificase în tăcere, încât nici nu observase cum îi paralizase viața? Ciudat, fusese ca un cocon confortabil. Își dorise să poată rămâne pe jumătate înăuntru sau, dacă ar fi forțată să iasă, ar fi preferat un domn liniștit, fără complicații, un domn la care visase mereu – în măsura în care un astfel de om ar fi putut exista.

Dar în locul acestuia îl cunoscuse pe Hugo.

A clătinat încet din cap și s-a îndreptat spre dressing să se poată spăla și schimba, să-și perie părul înainte de a păși în lumea lui Hugo.

Părinții Fionei erau cumva copleșiți, a observat Hugo imediat, căci stăteau laolaltă cu familia lor. Chiar și rudele Fionei li se păreau probabil persoane prea importante, iar la el remarcase privirea lor încărcată de o oarecare teamă respectuoasă.

Prea târziu și-a dat seama că ar fi trebuit să-și instruiască prea iscusitul majordom să găsească pe cineva care să aibă grijă de cei doi băieți în timpul petrecerii. Ei stăteau pe sofa împreună cu părinții, cel mai mic strivit realmente între ei, cel mare alături de tatăl său.

Ca de obicei rudele lui Hugo erau gălăgioase când se întâlneau. Dar poate era și senzația că se găseau într-un loc străin și că existau și alte persoane necunoscute.

Fiona stătea lângă șemineu împreună cu Philip. Mama ei o privea cu nostalgie.

Constance zbura de la un grup la altul cu Gwendoline de braț. O prezenta tuturor ca fiind doamna care o introdusese în lumea bună, cea care o susținea. Hugo ar fi trebuit să facă prezentările, dar el era fericit că sora sa îl scutise de acest lucru, astfel că, în mod inconștient, Constance lăsase impresia că într-adevăr Gwendoline fusese invitată de dragul ei.

Ned Tucker se afla în spatele grupului de prieteni de la magazin și părea binedispus. Hugo dorise să-l invite, ca să se convingă dacă era ceva între el și Constance. Iar bunica ei îi ușurase misiunea. Când se dusesse la magazin să facă invitația, Tucker era cu el, iar bunica lui Constance îi acoperise mâna cu palma și îi spusese lui Hugo că făcea parte din familie. Hugo îi adresase imediat invitația.

Iar Hugo, observând grupurile din jurul său, a înțeles că face parte din scenariu. Stătea acolo în mijlocul lor ca un soldat la paradă. Își dori să fi dobândit unele deprinderi de curtoazie. Ar fi trebuit să învețe mai mult cât stătuse la Penderis. Dar în mijlocul propriei familii nu se punea problema curtoaziei. Nu dăduse niciodată dovadă de stângăcie sau de neîncredere în sine când crescuse printre ei. Și nu avea nevoie de astfel de deprinderi nici în relația cu familia Fionei. Trebuia doar să le dovedească faptul că era uman, că în realitate nu se deosebea de ei, chiar dacă era bogat

și avea titlu. Sau poate tocmai în asta constau deprinderile de curtoazie. Iat-o pe Gwendoline; Constance o ținea de braț și vorbea cu Tucker, iar toți trei râdeau atunci când privirea lui Hugo poposisese asupra lui Gwendoline care nu era cu nasul pe sus, așa cum făcea uneori cu el, iar Tucker nu lăsase capul în jos și nici nu părea că se ploconește în fața ei. Hilda și Paul Crane se ridicaseră de la locurile lor, alăturându-li-se și râzând și ei.

Hugo era conștient de privirea sa încruntată. Cum putea uni aceste grupuri separate, ca să facă o petrecere relaxantă de familie? Avusese o idee nebunească să-i adune aici!

A fost salvat de aducerea ceaiului și a unei tăvi încărcate cu bunătăți. S-a întors spre mama sa vitregă.

– Ești atât de bună să torni ceaiul, Fiona? a rugat-o el.

– Desigur, Hugo.

Și atunci i s-a părut că ea se bucura, socotindu-se o persoană importantă pentru toți aflați în încăpere, întrucât în calitate de mamă vitregă era, într-un fel, gazdă. Lui nu i-a trecut prin minte că ar avea nevoie de una. Dar avea. Cineva trebuia să toarne ceaiul și să stea în capul mesei, să fie alături de el, să-i întâmpine pe invitați.

– Mulțumesc, i-a spus el și a început să circule printre musafiri, să împartă farfuri și șervețele, înainte să aducă platoul cu bunătăți, să invite pe fiecare să se servească.

Între timp, verișoara Theodora Palmer, de curând măritată cu un bancher prosper, a oferit fiecăruia o ceașcă de ceai, pe măsură ce Fiona turna ceaiul, iar sora ei, Bernadine Emes, soția vărului Bradley, s-a dus să supravegheze copiii. Aceștia, le-a spus ea, luau ceaiul împreună cu unii dintre verii lor într-o încăpere superbă de la mansardă. Și, după ce vor termina, dădacele lor îi vor scoate la joacă. Dacă le face plăcere, Colin și Thomas ar putea să se ducă la ei?

Thomas, pe jumătate ascuns după tatăl său, a scos numai nasul, uitându-se cu un singur ochi. Chipul lui Colin s-a îmbujorat de dorință și s-a uitat la tatăl său ca să primească permisiunea.

– Nu avem vacanțe prea des, nu? l-a auzit Hugo pe Bernadine spunându-le lui

Mavis și Harold. Nici copiii noștri. Astfel că ne-am putea

bucura de aceasta

cât putem de mult. Există două dădace, ambele de încredere. Copiii le

ascultă și le iubesc. Băieții noștri vor fi în siguranță cu ele.

– N-am nicio îndoială, a spus Mavis. Noi nu avem dădacă. Ne place să-i ținem

pe copiii cu noi.

– Și mie, a spus Bernadine. Cresc atât de repede. Când l-am avut pe primul...

Hugo a deschis ușa de la salon, a făcut semne unui servitor care se afla afară și i-a spus să-i comunice dădacei doamnei Bradley Emes că, înainte de a se duce afară pentru a-și îndeplini atribuțiile, mai trebuia să aibă grijă și de cei doi copii din salon.

Gwendoline discuta cu mătușa Rose, cu unchiul Frederick Emes, iar verișoara Emily, de paisprezece ani, se uita la ea cu vădită admirație. Constance își conducea bunicii spre mătușa Henrietta Lowry, sora cea mare și văduvă a tatălui ei, patriarhul familiei.

Nici Roma n-a fost înălțată într-o zi, s-a gândit Hugo, fără pretenții de originalitate. Dar a fost construită. Și probabil această reuniune de familie nu va fi un eșec total. Se simțea întru câtva stânjenit și încordat doar pentru că Gwendoline era aici, iar el voia ca totul să fie perfect. Nu și-ar mai face probleme, dacă ea n-ar fi aici, nu?

S-a dus să stea de vorbă cu Philip care se alăturase unui grup nu prea mare, în care se simțea însă în largul său, uitându-se la Fiona care le turna a doua ceașcă de ceai.

Erau un cuplu drăguț, s-a gândit Hugo oarecum surprins. Philip și Fiona. Îi venise brusc această idee. Poate se va transforma în pețitor la bătrânețe.

Păreau apropiați ca vârstă.

Și apoi ceaiul s-a terminat, iar tăvile au fost luate, și Hugo le-a explicat că fiecare avea libertatea de a rămâne pe loc sau de a se duce în cameră să se odihnească, să se plimbe pe-afară, la aer curat.

Mulți s-au dispersat. Părinții Fionei au înconjurat încăperea cu

mătușa Henrietta, admirând tablourile. Constance a ieșit cu un grup mare de tineri care includea câteva verișoare Emes, cu Hilda, Paul și Ned Tucker. Gwendoline discuta cu Bernadine și Bradley. Hugo li s-a alăturat.

– Îi voi duce pe copii să vadă mieii noi, mânjii și vițeei mâine dimineată, i-a spus lui Bernadine. Mai sunt pui, pisoii și cățeluși. Cred că aș fi crezut că am murit și m-am înălțat la cer dacă cineva ar fi făcut asta pentru mine când eram copil.

– Toți ne amintim hoinărelile tale, Hugo, a spus Bradley râzând. Unchiul ofta ușurat și disperat în același timp când veneai acasă cu încă vreo pisică udă learcă, având ochii bulbucați, sau cu vreun câine scheletic cu trei picioare.

– Copiilor le va plăcea, a spus Bernadine. Dar te implor, Hugo, să nu permiți niciunuia, în special copiilor mei, să te convingă să-i lași să ia vreun cățel sau piscoi, sau vreo doi miei acasă, la plecare.

Hugo a început să râdă și a surprins privirea lui Gwendoline.

– Poate vreți să veniți să vedeți mieii acum, le-a spus. Sunt afară, la pășune.

– Oh, Hugo, a oftat Bernadine. A fost o călătorie lungă, iar aerul de țară m-a dat gata, la modul plăcut aș vrea să adaug. Și copiii se joacă. Voi sta în pat până la cină.

– Brad? a întrebat Hugo.

– Poate altă dată, a spus Brad. Ar trebui să fac o plimbare să scap de prăjiturile cu cremă cărora nu le-am rezistat, dar patul din camera noastră mă cam cheamă insistent.

– Lady Muir? Hugo i s-a adresat politicos.

– Voi veni să văd mieii, a spus ea.

– Ah, a zis Bernadine, lady Muir e politicoasă. Curând vei învăța să fii mai egoistă, dacă vei petrece mai mult timp cu noi, lady Muir.

Dar, râzând, ea a luat brațul lui Brad și a pornit împreună cu el, fără să mai aștepte răspunsul.

– Uneori, a spus Gwendoline privind-l Hugo, cred că sunt cea mai egoistă muritoare.

– Nu trebuie să vii, i-a spus el.

Ea a râs și a luat brațul pe care el nici nu apucase să i-l ofere.

Capitolul 21

Intrând în salon la ora ceaiului, Gwen descoperi că are nevoie de o doză destul de mare de curaj. Nu știuse la ce să se aștepte. Se temuse c-o vor privi toți cu o teamă plină de respect sau cu o ostilitate plină de antipatie, dar, oricum, s-ar fi simțit izolată și i-ar fi fost greu să se comporte firesc.

Constance ușurase situația, chiar dacă probabil o făcuse inconștient. Remarcase semne de oarecare teamă când fata o prezentase, dar nu observat ostilitate. Și însăși teama aceea se risipise în timpul ceaiului. Poate că tot ce se petrecea va fi mai ușor realizabil decât crezuse ea.

Oricum, nu-i păsa. Era aproape fericită că venise. Chiar și în condițiile ostilității fățișe a fiecărui membru al familiei lui, merita să se confrunte cu situația.

Iată-l pe Hugo care hrănea un miel, pe cel mai mic din turmă. Mama lui murise la naștere, iar oaia căreia îi fusese dat, chiar dacă își pierduse propriii miei, nu era întotdeauna dispusă să-l lase să sugă. Astăzi era una dintre zilele acelea și iată-l pe Hugo picior peste picior la pășune, cu mielul pe jumătate în poala sa sugând lacom din sticla care avea un biberon atașat.

Hugo îi vorbea. Gwen îi auzea vocea, chiar dacă nu deslușea cuvintele. Ea se rezemase de partea de sus a marginii gardului, urmărindu-l, deși părea să fi uitat cu totul de ea. Era atâta tandrețe în vocea lui și în felul în care se purta cu animalul, încât ei îi veni să plângă. El totuși n-o uitase. Chiar dacă ea credea asta, își ridică privirea zâmbindu-i. Nu, nu era un simplu zâmbet. Era un zâmbet ștrengăresc.

– Îmi pare așa de rău, îi spuse el. Ar fi trebuit să te duc mai întâi acasă.

– Nu începe... îi spuse ea din nou.

Iar el râse concentrându-și din nou atenția asupra mielului care, în sfârșit, dădea semne c-a început să se sature.

– Sau să fi pus pe altcineva să-l hrănească, îi spuse el o clipă mai târziu, când ieși de pe pajiște. Sunt puțin muncitori. Cred că e mai bine să nu-ți ofer brațul. Probabil miros a oaie.

Ea îi luă brațul oricum.

– Am crescut la țară, îi aminti.

Mirosea vag a oaie. Și mai purta încă hainele foarte elegante cu care luase ceaiul.

El nu alege cărarea care ducea direct de la limita parcului la grajduri. Preferă s-o conducă prin acea parte a parcului unde erau mai mulți copaci, însă destul de distanțați, încât nu era o problemă să mergi printre ei.

– Pot înțelege de ce te-ai închis aici, la țară, cu mulți ani în urmă și n-ai mai vrut nimic de la lumea exterioară.

– Da? întrebă el. Totuși, nu pot face asta la infinit. Moartea tatălui meu m-a scos din nou din bârlog. Dar nu regret.

– Nici eu, spuse ea.

El își întoarse capul s-o privească, dar nu făcut niciun comentariu.

– Am înțeles ceva când hrăneam mielul, și tu ai stat cu atâta răbdare, urmărindu-mă. Cresc oile pentru lână, nu pentru carnea lor. Vacile, pentru lapte și brânză, nu pentru carne. Găinile, pentru ouă. Mă simt foarte moral în această privință. Dar mănânc carne. Iau parte la sacrificarea animalelor necunoscute pentru a mă hrăni. Și aproape toate creaturile profită de altele pentru a-și procura hrana. E foarte crud. Dacă te gândești la aceste aspecte, te-ai întrista foarte tare. Dar așa e viața. Un continuu echilibru între contrarii. Există ură și violență, de exemplu, dar și bunătate și gingășie. Și uneori violența e necesară. Încerc să mi-l imaginez pe Bonaparte ajungând la țărmurile noastre cu armata sa. Cum ar fi cotropit orașele și așezările noastre! Cum ar fi jefuit pentru hrană

și pentru a-și satisface tot soiul de plăceri. Atacând familia mea și pe a ta. Atacându-te pe tine. Dacă s-ar fi întâmplat asta, n-aș fi putut sta deoparte în numele sanctității vieții omenești, cu toată gingășia conștiinței mele.

– Atunci ți-ai găsi o scuză? îl întrebă ea.

El se opri din mers rezemându-se cu spatele de un copac, încrucișându-și brațele la piept.

– Ciudat, nu? Carstairs a trăit cu vina respectivă toți acești ani, chiar dacă a vorbit despre retragere la momentul respectiv și despre salvarea măcar a unora dintre viețile omenești. Și chiar așa a fost grav rănit în atac și a suferit consecințele de atunci. Simte vina, deoarece consideră c-a fost laș și că acțiunile mele au fost corecte. Mă urăște, dar crede c-am avut dreptate.

– Ai avut dreptate, confirmă ea. Ai știut asta întotdeauna.

El clătină încet din cap.

– Nu cred că există bine sau rău. Există doar ceea ce ai de făcut în diferite situații și faptul că trebuie să-ți asumi urmările și să ții noi experiențe, bune sau rele, în contextul vieții, pentru ca în cele din urmă fiecare să vadă imaginea acestora și să accepte lecțiile date de viață. Nu putem ajunge la perfecțiune într-o singură viață, Gwendoline. Oamenii cu credință ar spune că pentru asta există raiul. Cred c-ar fi păcat. E prea ușor și prea convenabil. Aș prefera să-mi închipui că poate ni se oferă și a doua șansă, și a treia, și a treizeci și treia, ca să facem totul bine.

– Reîncarnarea?

Așa se numește? El lăsă brațele să-i cadă de-a lungul trupului și o privi. Mă întreb dacă aş cunoaște aceeași femeie în fiecare viață și aş descoperi de fiecare dată că există o problemă. Atunci soluția care mi-ar veni în minte ar fi nesăbuită sau curajoasă? Mi s-ar opune rezistență sau aş fi îmbrățișat? Rău sau bine? Înțelegi ce vreau să spun?

Ea făcu un pas înainte apropiindu-se de el, își răsfiră palmele pe pieptul lui, rezemându-și fruntea pe ele. Îi simțea bătăile inimii, căldura și inhala mirosurile ciudat de incitante de colonie, de bărbat și de oaie.

– Oh, Hugo! spuse.

Cu o mână el îi mângâie gâtul.

– Da, îi spuse încet. Mi-am acordat iertarea, pentru că am rămas în viață.

– Te iubesc, îi spuse ea cu vocea înăbușită în materialul cămășii lui.

Pe moment fu îngrozită. Oare rostise acele cuvinte cu voce tare? El nu-i răspunse. Dar își aplecă ușor capul, o sărută delicat și scurt în adâncitura dintre gât și umăr.

Astfel cuvintele fuseră rostite de ea în cele din urmă. Și chiar nu mai conta. El trebuia să afle, oricum. Așa cum știa și ea că el o iubea.

Știa oare? Sigur că știa. I-o spusese cu alte vorbe. *Mă întrebam dacă aș fi cunoscut aceeași femeie în fiecare viață...*

Dragostea ar putea să nu fie de-ajuns. Îi spusese asta la Londra când venise s-o avertizeze că nu-i va face curte. Apoi, din nou, era posibil.

Poate că dragostea era totul. Poate asta ar trebui să afle, dacă ar avea de trăit treizeci și trei de vieți împreună.

– Unii au căi de acces prin întinderile pustii de pe moșiile lor, zise el. M-am gândit că ar trebui să am și eu. Dar de obicei au și dealuri, și crânguri, și priveliști, și mine neexploatare, și tot felul de alte atracții. Eu n-am nimic din toate astea. Pământul sterp ar fi exact asta, o cale prin sălbăcie. Ar fi o absurditate.

– O prostie? spuse ea, ridicându-și capul ca să-l privească.

El își lăsă capul într-o parte.

– Nu e un cuvânt prea elegant pentru o doamnă, zise.

Ea începu să râdă.

– O cărăruie care șerpuiește prin pădure ar fi plăcută, spuse ea. Și este spațiu pentru mai mulți copaci, poate niște rododendroni sau alți copaci cu flori ori arbuști. Poate câteva flori care cresc bine la umbră și nu sunt prea țipătoare. Clopoțelii primăvara, de exemplu. Margarete. Ai putea pune bănuțe, mai ales în locurile unde ai ce vedea. Am observat acum câteva clipe că se poate zări clopotnița unei biserici din sat. Cred că de aici se poate vedea și

casa. Ar putea exista un mic pavilion de vară undeva, unde să stai când plouă. Undeva unde să fie liniște și să te relaxezi. Sau să citești. Despre asta e vorba la Crosslands, asta te-a atras aici. Nu este un loc spectaculos pentru frumusețe și perspectivă, ci doar o evidentă afirmare a ceva bun, a păcii și bucuriei care vin prin voia lucrurilor.

El se uita în ochii ei.

– Nu are nevoie de fântâni și statui, și grădini englezești ornamentale, și grădini de trandafiri sau lacuri cu bărci, alei și labirinturi, și Dumnezeu mai știe ce? întrebă el. Parcul, adică.

Ea clătină din cap.

– Ar merge niște tușeuri delicate ici și colo, dar nu mult. E frumos așa cum este.

– Dar mai mult spre arid, nu? întrebă el.

– Doar un pic.

– Și casa?

– Tablourile trebuie să dispară. Îi zâmbi. Casa era mobilată când ai cumpărat-o?

– Da. A fost ridicată de un om care, ca și tatăl meu, făcea bani din comerț. A construit-o cu cele mai bune materiale, a mobilat-o cu cea mai bună mobilă, dar n-a locuit niciodată aici. I-a lăsat-o fiului său când a murit. Dar fiul n-a vrut-o. A plecat în America, a făcut averea proprie presupun și a lăsat casa unui agent s-o vândă.

Trist, se gândi ea.

– Așa cum am plecat și eu la război și l-am lăsat pe tata, spuse el.

– Dar te-ai întors, îi aminti ea și l-ai văzut înainte de moarte. I-ai dat asigurări că-i vei prelua afacerile, că vei avea grijă de soția sa și fiica lor.

– Și am mai înțeles ceva, spuse el. I-aș fi frânt inima dacă aș fi fost ucis. Astfel sunt bucurios că de dragul lui n-am murit.

– Și de dragul meu?

El îi prinse fața în palmele sale mari ridicând-o spre el.

– Nu sunt sigur că sunt vreun mare dar. Ce părere ai de familia mea și a lui Connie?

– Sunt oameni. Străini care vor deveni cunoștințe, poate chiar prieteni în zilele ce vor veni. Nu sunt atât de diferiți de mine, Hugo, și poate vor afla că nici eu nu sunt prea diferită de ei. Abia aștept să ajung să-i cunosc pe toți.

– Un răspuns plin de diplomatie, remarcă el.

Și poate un pic naiv, părea să spună chipul lui. Viața ei era cât se poate de diferită de a lui Mavis Rowlands, de exemplu. Dar asta nu însemna că nu se puteau bucura de compania fiecăruia, că nu aveau subiecte comune de discuție. Sau era o convingere naivă?

– Un răspuns sincer, spuse ea. Dar domnul Tucker?

– Ce este cu el?

– Nu e rudă. E ceva între el și Constance?

– Cred că poate fi. Are o fierărie lângă magazinul bunicilor ei.

E sensibil, inteligent și prietenos.

– Îmi place. Constance va avea o paletă largă de opțiuni, nu?

– De fapt, spuse el, consideră că bărbații pe care i-a cunoscut la baluri și petreceri sunt drăguți – ca să folosesc cuvintele ei –, dar puțin cam prostuți. Nu fac nimic cu viețile lor.

– O! Ea râse. Ți-a spus și asta, nu?

– Dar îți este pentru totdeauna recunoscătoare. Și, chiar dacă se va mărita cu Tucker sau altcineva, care nu face parte din lumea bună, își va aminti întotdeauna cum te simți când dansezi la un bal din înalta societate sau cum te plimbi în grădina unui aristocrat. Și-și va aminti c-ar fi putut să se mărite cu unul dintre ei, dar a preferat dragostea și fericirea.

– Și nu le-ar fi putut găsi alături de un gentleman? îl întrebă ea.

– Ar fi putut. El oftă. Și s-ar putea chiar să-l găsească. După cum ai spus, are de ales. E o fată inteligentă. Va alege atât cu capul, cât și cu inima, iar una n-o va exclude pe cealaltă.

Dar tu? Ar fi vrut să-l întrebe. *Vei alege atât cu capul, cât și cu inima?* Nu spuse nimic, ci-i atinse pieptul cu mâna.

– Va trebui să te duc curând înapoi, spre casă, îi spuse, dacă vrei să te odihnești înainte de masă. Dar de ce ne irosim vremea vorbind?

Ea îl privi în ochi.

El își aplecă încet capul și-i sărută gura cu buzele întredeschise. Ea îi puse mâinile pe umeri și-l strânse cu putere. Simți un val de dorință nu numai fizică, dar și emoțională. Aceasta era casa lui. Aici era locul unde-și va petrece el restul vieții. Ea va fi aici cu el? Sau se va dovedi un episod de-o săptămână, și nimic altceva? Nici măcar de o săptămână, de fapt.

El își săltă capul frecându-și nasul de al ei.

– Vrei să-ți spun cel mai întunecat vis al meu, dar și cel mai profund? o întrebă.

– Poate fi auzit de urechile unei doamne?

– În niciun caz.

– Atunci, spune-mi-l.

– Aș vrea să fii în dormitorul meu. Pe pat. Aș vrea să te dezbrac, să iubesc fiecare centimetru din corpul tău, să fac dragoste cu tine în repetate rânduri până când vom fi prea epuizați ca s-o mai facem. Vreau să dorm alături de tine până ne recăpătăm energia, apoi s-o luăm de la început.

– O, dragul meu, asta chiar nu este pentru urechile mele. Simt că-mi tremură genunchii deja.

– O s-o facem într-una dintre zile. O vom face. Nu încă. Nu în casă, oricum. Nu în timp ce avem musafiri. Nu se cade.

Nu în casă, oricum.

– Nu, confirmă ea. Hugo? Eu nu pot avea copii.

Dar de ce trebuia să introducă realitatea într-un vis?

– Nu știi sigur.

– N-am rămas însărcinată acolo în golf, la Penderris, îi aminti ea.

– Am făcut dragoste o singură dată. Și nici măcar n-am încercat...

– Dar dacă...

El o sărută din nou, mai lung de data asta. Ea îi înlănțui gâtul cu brațele.

– Asta e frumusețea vieții, îi spuse după ce se încheie sărutul. Faptul că nu știi. Uneori este mai bine să nu știi. Nu știm, de fapt, dacă vom face dragoste în patul meu toată noaptea, nu? Dar putem visa. Și cred că se va întâmpla. Va veni timpul, Gwendoline, când

vei fi îmbibată de sămânța mea. Și cred că măcar una dintre ele va da rod. Și, dacă nu va fi așa, cel puțin ne vom distra încercând.

Ea simți din nou că nu are aer și că genunchii îi tremură. Și auzea vocile copiilor apropiindu-se. Tipic pentru copii, păreau că vorbesc toți sau mai precis că strigă toți deodată.

– Exploratorii vin încoace.

– Da, zise ea îndepărtându-se un pas.

El îi oferit brațul, iar ea îl luă, iar lumea rămase pe loc. Dar nu mai fu niciodată la fel.

Hugo muncise din greu ca ofițer – probabil mai greu ca oricine –, pentru că avea atât de mult să le dovedească, lor, sieși. Muncise din greu în săptămânile care trecuseră, reînvățând afacerile, luând frâiele conducerii în propriile mâini, punându-și puternic amprenta asupra lor. Totuși, cât stătuse la țară, i se păruse că nu muncise niciodată mai mult ca acum.

Socializarea se dovedise o misiune dificilă pentru el. Să socializezi când ai pe umerii tăi responsabilitatea unei gazde i se păruse infinit mai greu. Trebuia să vegheze ca toți invitații să se simtă bine. Și nu era întotdeauna ușor. Se îndoia că i-ar fi plăcut mai mult încă vreo săptămână.

Să-i distreze pe oaspeți nu fusese o problemă deosebită. Chiar și un parc aproape gol era ca un colț de rai pentru oamenii care-și duseseră viața la Londra și chiar într-o zonă destul de restrânsă a acesteia, cum era cazul cu rudele Fionei. Și, chiar și pentru rudele sale, care mai călătoriseră totuși, șansa să cutureiere într-un parc privat aproape o săptămână, fără stresul muncii și zgomotul permanent al unui oraș mare, fusese ceva minunat. Iar casa i-a încântat pe toți, chiar și pe cei care i-au sesizat neajunsurile. Hugo, care niciodată nu își putuse explica ce anume nu era în regulă cu casa, știa acum. Predecesorul său o mobilase și decorase simultan, folosind probabil serviciile unui designer profesionist. Era scumpă, elegantă dar impersonală. Nu fusese niciodată locuită, nu înainte de a se muta el anul trecut. Acei oaspeți care sesizaseră fondul problemei se amuzau umblând de colo-colo fără încetare, făcându-i propuneri. Rudele sale nu fuseseră niciodată timide.

Sala de biliard a fost destul de solicitată. Nu era prevăzută cu instrumente muzicale. Exista o bibliotecă, cu rafturi de cărți de la podea până în tavan cu cărți pe care Hugo era sigur că nu le citise nimeni, nici măcar nu le deschisese măcar înaintea sa. Citise destul de multe, nefiind amator de cărți de rugăciuni sau cărțile de legislație ale Greciei antice, ori cărți de poezie ale poetilor latini, de care nu auzise niciodată, mai ales în latină. Dar chiar și aceste cărți le-au amuzat pe unele dintre rudele sale, iar copiilor le-au plăcut scările mobile pe care alergau în sus și-n jos ori se adunau ca să le împingă în alte locuri și să alcătuiască trăsuri imagine sau baloane cu aer cald din ele, chiar și un turn din care țipau după ajutor la orice prinț care se întâmpla să treacă pe jos.

Familia Fionei înclina să stea laolaltă, poate pentru siguranță, cel puțin o zi sau două. Dar cu ajutorul lui Hugo, Mavis și Harold au descoperit teme comune cu ceilalți părinți, verii lui Hugo, iar Hilda și Paul au fost curând atrași în compania acelor veri care nu erau căsătoriți sau încă nu aveau copii. Hugo s-a asigurat că doamna Rowlands s-a întâlnit față în față cu toate mătușile lui și s-a împrietenit cu mătușa Barbara, cea cu cinci ani mai tânără decât mătușa Henrietta, care nu avea acel aer de matroană. Domnul Rowlands se sincronizase cu unii dintre unchi și părea că se simte bine în compania lor.

Fiona n-a pomenit de boala ei nici măcar o dată în prezența lui Hugo. Probabil i-a fost clar încă din prima zi că ramura Emes n-o desconsidera, nici n-o privea cu milă, ci o trata ca pe o gazdă. Și, evident, era cea mai importantă și adorată de întreaga sa familie. Înflorise sub privirea lui Hugo, redevenise sănătoasă, de o frumusețe matură.

Și el era aproape sigur că între ea și unchiul său se înfiripase chiar o idilă.

Cât despre Tucker, el era cel care se simțea bine în orice cerc social, din câte bănuia Hugo. Se împrietenia ușor cu oricine și părea foarte simpatizat de verii mai tineri, băieți sau fete.

Constance deborda de exuberanță. Chiar dacă îl plăcea pe Tucker, și el pe ea, nu stăteau lipiți unul de celălalt ca să observe

lumea. Și totuși, Hugo era în stare să parieze că se plăceau.

Iar Gwendoline, cu grația sa calmă, se integra acolo unde se afla. Mătușile, care la început erau pe jumătate paralizate de teamă, s-au relaxat curând în compania ei. Unchii participau la discuțiile cu ea cu plăcere. Verii au inclus-o curând în invitațiile lor la plimbare sau la biliard. Copilele i se urcau în poală să-i admire rochia, chiar dacă optase pentru câteva piese de o simplitate voită zilele acestea, după cum suspecta Hugo. Constance vorbea mereu cu ea și se țineau de braț. Și făcea în mod deliberat efortul de a o cunoaște pe doamna Rowlands, care la început o privise cu o teamă nedisimulată. Hugo le-a găsit într-o dimineață la capătul coridorului de la etaj, braț la braț făcând comentarii pe marginea unuia dintre tablouri.

– Tocmai am petrecut o plăcută jumătate de oră, îi explică Gwendoline, urcând pe o parte a coridorului și coborând pe cealaltă, uitându-ne la toate tablourile, hotărându-ne care este cel preferat. Cred că în ceea ce mă privește optez pentru cel cu vacile care se adapă în heleșteu.

– Oh, exclamă doamna Rowlands, al meu este cel cu strada din sat, cu acea fetiță și cățelușul care sare pe urmele ei. Scuze, milady. Pare raiul, pu, satul acela? Nu că aș vrea să trăiesc în el. Nu chiar. Mi-ar lipsi magazinul meu. Și toți oamenii.

– Asta este minunea picturii, remarcă Hugo. Deschide o fereastră într-o lume care ne ispitește, chiar dacă nu dorim să pășim în ea dacă am putea.

– Ce fericit ești, Hugo, zise doamna Rowlands oftând, să te poți uita în fiecare zi la tablourile astea. Când ești la țară, desigur.

– Într-adevăr sunt norocos, spuse el uitându-se la Gwendoline.

Și așa era. Cum ar fi putut cu luni în urmă să prevadă un astfel de eveniment? Mersese la Penderris conștient că anul de doliu trecuse și, odată cu acesta, și viața sa la țară ca semisinguratic. Sperase ca prietenii săi să-l sfătuiască cum să găsească o femeie cu care să se căsătorească, cineva potrivit, care să nu se amestece prea mult în viața lui sau să-i tulbure emoțiile. Dar o cunoscuse pe Gwendoline. Apoi se dusese la Londra s-o scoată pe Constance din

ghearele depresiei Fionei și să-i găsească un soț cât mai curând, chiar dacă asta ar fi însemnat să se însoare cu o femeie aleasă în grabă.

Și descoperise că Fiona nu mai era capricioasă pe care și-o amintea din tinerețea sa, iar Constance avea convingeri ferme legate de ceea ce voia dincolo de ușile casei. Iar el o ceruse în căsătorie pe Gwendoline și fusese refuzat, dar invitat s-o curteze în schimb.

Restul fusese cam amețitor, ca dovadă că nu e întotdeauna o idee bună să încerci să-ți planifici viitorul. Niciodată n-ar fi putut prevedea asta.

Casa lui, fără acele huse împotriva prafului, arăta cu totul altfel. Era elegantă, dar lipsită de iubire. Cu toate acestea, cumva vizitatorii săi făcuseră casa să fie veselă, o casă în care se putea trăi, iar el știa că-și va petrece anii următori adăugându-i inima care-i lipsea. Parcul părea gol, dar avea potențial și nu era chiar așa de rău. Cu un lac cu nuferi și straturi rotunjite de flori, câteva cărări și băncuțe, cu o cărare în parcul neamenajat cu mulți copaci și bănci, și un pavilion, se va transforma. Și poate va planta ulmi și tei de fiecare parte a drumului. Dacă cineva voia să meargă drept, aceasta ar fi accentuat traiectoria.

Ferma sa reprezenta inima caldă a proprietății. Era fericit, descoperise oarecum surprins în zilele acelea. Nu se gândise cu adevărat la fericirea sa de la... de la căsătoria tatălui său cu Fiona.

Acum se simțea din nou fericit. Sau cel puțin ar fi fost fericit dacă... sau mai degrabă când...

Te iubesc, spusese ea. Era de-ajuns s-o spună. Nu, nu era. Reprezenta cel mai greu lucru din lume. Cel puțin pentru un bărbat. Pentru el. Pentru o femeie era mai ușor?

Ce gând nebunesc!

Ea era o femeie care probabil nu cunoscuse adevărata fericire a suspectat el, timp de ani și ani, și nu numai de la căsătoria ei. Iar acum...

El o putea face fericită?

Nu, bineînțeles că nu putea. Era imposibil să facă pe altcineva

fericit. Fericirea trebuie să vină din interior.

Putea fi fericită cu el?

Te iubesc, îi spusese ea.

Nu, acele cuvinte nu puteau fi rostite ușor de Gwendoline, lady Muir. Iubirea o dezamăgise în tinerețe. Se speriasse încă de atunci să-și mai dea inima din nou. Dar acum cedase.

Lui. Dacă vorbele erau spuse din inimă, asta era.

Iar ea le rostise din inimă. Limba lui se oprise sau se făcuse nod, sau altceva, fiindu-i imposibil să răspundă.

Fusese un lucru pe care trebuia să-l rezolve înainte de terminarea vacanței de aici. Tipic pentru el, discutasese desul de liber despre a face dragoste cu ea. Ba chiar îi făcuse plăcere s-o scandalizeze. Dar nu fusese capabil să-i spună ceea ce era important.

O va face.

Le oferi brațul ambelor doamne.

– Există câini abia fătați în podul grajdului, gata să fie eliberați într-o lume plină de candoare, le spuse. Vreți să-i vedeți?

– O, exclamă doamna Rowlands, ca aceia din tablou, Hugo?

– Border Colly, de fapt. Sunt buni pentru paza oilor. Sau să zicem că unu sau doi o vor face. Pentru restul trebuie să găsec case primitoare.

– Case? spuse ea coborând scara. Vrei să spui că-i vei vinde?

– Mă gândeam că trebuie să-i dăruiesc cuiva.

– O, am putea lua unul, Hugo? Avem o pisică pentru șoarecii din magazin, desigur, dar toată viața mi-am dorit un câine. Aș putea lua unul? E o obrăznicie din partea mea să-l cer?

– Ar fi mai bine să-i vedem mai întâi, spuse el râzând, întorcându-se să se uite la Gwendoline.

– Hugo, îi spuse ea cu blândețe, tu trebuie să râzi mai des.

– E un ordin? o întreabă el.

– Cu siguranță, zise ea cu seninătate și el râse din nou.

Capitolul 22

Aniversările fuseseră plănuite să aibă loc cu două zile înainte de întoarcerea la Londra. Așa era cel mai bine – decisese Hugo –, pentru ca toată lumea să aibă liber a doua zi, să se odihnească înainte de călătorie. Și, de fapt, era data reală a aniversării domnului și doamnei Rowlands.

În seara respectivă Hugo organizase un banchet de familie. Apoi vecinii din sat și din ținutul înconjurător, vecinii din toate clasele sociale erau invitați să danseze într-o mică sală de bal pe care Hugo nu se așteptase s-o folosească vreodată. A angajat aceiași muzicanți care cântau pentru sărbătorile locale.

– Să nu ai așteptări prea mari, a prevenit-o pe Gwendoline, când i-a arătat sala de bal ei și câtorva veri mai tineri în dimineața festivității. Muzicienii sunt renumiți mai mult pentru entuziasmul lor decât pentru felul în care cântă. Nu vor fi standuri cu flori. Și i-am invitat pe stewardul meu și pe soția acestuia. Pe măcelar și pe hangiu. Și câțiva alți oameni de rând, inclusiv pe cei care trăiau în vecinătate când am avut acea casă.

Ea se afla în fața lui și i-a vorbit în așa fel încât doar el s-o poată auzi.

– Hugo te-ar fi supărat dacă de fiecare dată când ai participat la vreun bal al aristocrației mi-aș fi cerut scuze pentru că ar fi fost prezente acolo trei ducese și destule flori, pentru care s-ar fi golit câteva sere, și chiar o orchestră care ar fi cântat pentru regalitatea europeană din Viena doar cu o lună în urmă?

El a privit-o lung fără să scoată o vorbă.

– Cred c-o să te deranjeze, a spus Gwendoline. Mi-ai cerut să vin

în lumea ta. Cred că pot să-mi amintesc cu mare exactitate vorbele tale. *Dacă mă vrei, dacă-ți imaginezi că mă iubești și crezi că-ți poți petrece viața alături de mine, vino în lumea mea.* Iată că am venit și nu trebuie să te scuzi pentru ce am găsit aici. Dacă nu-mi place, dacă nu mă pot împăca deloc cu ideea, îți voi spune când ne vom întoarce la Londra. Dar am așteptat ziua aceasta cu nerăbdare și nu trebuie să mi-o strici. A fost o mică izbucnire, deși plină de tact. În jurul lor verii râdeau, exclamau și explorau. Hugo ofta.

– Sunt doar un om obișnuit, Gwendoline. Poate asta am încercat să-ți spun tot timpul.

– Ești un om extraordinar, i-a răspuns ea. Dar înțeleg ce vrei să-mi spui. Nu mă aștept să fii mai mult decât ești, Hugo. Sau mai puțin. Nu aștepta asta de la mine.

– Tu ești perfectă, i-a spus.

– Chiar dacă șchiopătez? a întrebat ea.

– Aproape perfectă, i-a spus Hugo.

El i-a zâmbit, iar ea i-a întors zâmbetul.

Nu se tachinase niciodată cu o femeie sau, mă rog, nu avusese vreun fel de relație. Totul era nou și ciudat pentru el. Și minunat.

– Gwen, a chemat-o verișoara Gillian, vino să vezi priveliștea de la ferestrele astea duble. Nu crezi c-ar trebui să existe o grădină cu flori acolo? Poate chiar niște spaliere cu flori, pentru ca invitații la bal să se plimbe printre ele? O, m-aș putea obișnui foarte ușor cu viața la țară.

A venit și a luat-o de braț pe Gwendoline și a dus-o mai departe ca să-i împărtășească părerile sale.

– Vor fi baluri aici probabil o dată la cinci ani, Gill, a strigat Hugo în urma lor.

Ea i-a aruncat o privire impertinentă peste umăr și i-a spus destul de tare ca să audă toată lumea din zonă.

– Îndrăznesc să spun că Gwen va avea ceva de zis în această privință, Hugo.

O, da, familia sa înțelesese imediat că Gwen se afla aici nu doar pentru că o introdusese pe Constance în înalta societate. A fost o zi aglomerată, chiar dacă, uitându-se în urmă, Hugo și-a dat seama că

la fel de bine ar fi putut să stea în pat toată ziua picior peste picior cu mâinile la ceafă, examinând modelul baldachinului de deasupra patului. Majordomul său avea totul sub control și, de fapt, a avut chiar insolența de a părea supărat, desigur într-o manieră civilizată, de fiecare dată când Hugo stătea în calea lui.

Adusesese flori de undeva ca să decoreze masa. Apoi Hugo s-a uitat din nou în sala de bal să se asigure că podeaua strălucea iarăși, după ce se circulase pe acolo în timpul dimineții, și a fost uimit să constate că sala fusese decorată cu foarte multe flori.

Cu cât îl plătea pe acest majordom? Oricum, îi va dubla salariul.

Masa a fost excelentă și toată lumea era exuberantă. Se discuta, se auzeau râsete. Au fost discursuri și toasturi. Domnul Rowlands, care s-a ridicat să le mulțumească tuturor, s-a aplecat pe neașteptate și a sărutat-o pe doamna Rowlands pe buze, ceea ce a provocat urale gălăgioase în jurul mesei. Apoi vărul Sebastian, pentru a nu rămâne mai prejos, a trebuit să se ridice în picioare să le mulțumească tuturor pentru felicitările prilejuite de aniversarea aceasta, să se aplece să-și sărute soția pe buze și să stârneasce alte urale prelungite.

Hugo s-a întrebat în treacăt dacă o asemenea petrecere desfășurată în înalta societate ar fi inclus și astfel de manifestări, dar a alungat astfel de gânduri din minte. Gwendoline se aplecase pe scaunul său, bătea din palme și le zâmbea cu căldură lui Sebastian și Olgăi. Apoi și-a întors capul să discute însuflețit cu Ned Tucker, aflat la dreapta sa. Au fost aduse două torturi mici, decorate elegant, câte unul pentru fiecare cuplu, cele două doamne le-au feliat în aplauzele tuturor, iar cei doi bărbați le-au împărțit musafirilor. Și toată lumea părea să fie de acord când masa s-a încheiat și a venit momentul să se mute în sala de bal în așteptarea invitaților de afară, pentru că nu puteau să mai înghită niciun pic de mâncare până a doua zi cel puțin.

– S-ar părea că toate delicatesele de la cină vor trebui consumate de vecini, a remarcat Hugo.

– Să nu ne grăbim, tinere, a spus unchiul Frederick. Vom dansa, nu-i așa? Înseamnă că ni se va face foame din nou, mai ales dacă

melodiile sunt ritmate.

În final a venit momentul să stea la intrarea sălii de bal să-și întâmpine invitații care veneau din împrejurimi. Hugo le avea pe Fiona și pe Constance alături și-și dorea ca tatăl său să fie acolo ca să-l vadă. Ar fi fost pe deplin fericit.

S-a uitat prin sala de bal văzând chipurile familiare, știind că făcuse bine să-i adune pe toți aici câteva zile. Era bine pentru ei, dar și pentru el. Poate vor dăinui permanent în sufletul său oroarea și brutalitatea războiului. Ar fi preferat să ocrotească viața decât s-o răpească. Dar, așa cum îi explicase lui Gwendoline, viața nu era alcătuită doar din alb și negru, ci și dintr-un vârtej de tonuri de gri. Poate că făcând asta evitase un rău mai mare. Dar poate nu. Poate că nu se va mai învinui pentru faptele sale. Cine știe? Nu putea decât să-și continue călătoria prin viață, sperând că odată cu experiența va acumula și oarecare înțelepciune.

Dacă exista întuneric în sufletul său, acum era și destul de multă lumină.

O rază strălucitoare se afla la capătul sălii de bal, îmbrăcată drăguț, dar simplu, cu o rochie de culoarea lămâii din mătase, cu poala în zigzag, mâneci scurte bufante, un decolteu modest și un simplu lanț de aur ca bijuterie.

Gwendoline. Discuta cu Ned Tucker și Philip Germane și se uita înapoi spre el cu un zâmbet pe buze.

I-a făcut cu ochiul. Dumnezeu! Nu-și amintea să mai fi făcut asta în viața sa. Dar administratorul său intra în sala de bal însoțit de soție și de vicar, soția acestuia, fiul și fiica lor. Hugo și-a concentrat atenția asupra invitaților săi.

Totul fusese încântător, și-a spus Gwen în următoarea jumătate de oră. S-a oprit să examineze gândul acesta, dar fără niciun pic de superioritate îngăduitoare.

Oamenii erau oameni, iar cei prezenți aici se distrau din plin cu această ocazie. Nu exista reținere sau acel plictis pe care-l întâlneai atât de des la aristocrați, încât o mare parte din ei ajunseseră să creadă că este o dovadă de naivitate sau vulgaritate să te bucuri cu atâta exuberanță.

Orchestra compensa prin entuziasm ceea ce-i lipsea în materie de competență. Multe melodii erau dansuri viguroase de țară. Gwen a dansat alături de ei, fiind asigurată de unii că șchiopătatul ei n-o putea împiedica să țină ritmul. Și imediat ea s-a îmbujorat și a început să râdă.

Doamna Lowry, mătușa Henrietta a lui Hugo, a tras-o deoparte între a doua și a treia rundă de dans s-o întrebe fără niciun preambul dacă se va mărita cu Hugo.

– Am fost cerută o dată și l-am refuzat, i-a spus Gwen. Dar asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă și, dacă aș fi cerută din nou, i-aș da alt răspuns.

Doamna Lowry a dat aprobator din cap.

– Tatăl lui a fost fratele meu preferat, iar Hugo nepotul meu cel mai drag, chiar dacă nu l-am văzut de mulți ani. N-ar fi trebuit să plece, dar el a făcut-o și a suferit, iar acum s-a întors cu aceeași inimă sensibilă ca întotdeauna, cel puțin așa mi se pare. Nu vreau să văd că inima îi va fi distrusă.

Gwen i-a zâmbit.

– Nici eu, a asigurat-o.

Doamna Lowry a încuviințat din nou și mai multe mătuși s-au adunat în jurul lor.

Urma un vals. Știrea se răspândise în toată sala de bal. Unii dintre vecinii lui Hugo îl ceruseră, el îl comandase șefului orchestrei, iar acum se auzea un cor de râsete în rândul vecinilor care erau foarte vocali, cerându-i lui Hugo să danseze.

Destul de interesant însă, și el râdea, apoi și-a ridicat ambele mâini cu palmele în sus. Pe moment ea l-a urmărit atent și ceva a apărut la granițele minții ei, dar a refuzat să se concentreze ca să aducă momentul în planul conștiinței.

– Voi dansa vals, a spus el, dar numai dacă partenera mea acceptă că în cel mai rău caz se poate alege cu călcături pe picioare, iar în cel mai bun caz se va expune ridicolului.

Au urmat câteva urale, apoi zeflemele și un cor de râsete de la toată lumea de astă dată.

– Vino, Hugo, a spus Mark, unul dintre verii săi, arată-ne cum se dansează.

– Lady Muir, i s-a adresat Hugo, întorcându-se s-o privească, îmi vei face onoarea?

– Da, dansează, Gwen, a îndemnat-o Bernadine Emes. Nu vom râde de tine. Doar de Hugo.

Gwen a făcut un pas înainte venind în întâmpinarea lui. S-au întâlnit la mijlocul sălii de dans zâmbindu-și.

– Mă înșală privirea? a întrebat-o el când s-au întâlnit. Nu mai dansează nimeni, în afară de noi?

– Probabil au ținut seama de avertismentul tău privind călcatul pe picioare, i-a spus ea.

– Pe dracu'! a mormăit el fără a-și cere scuze.

Gwen a început să râdă așezându-și mâna stângă pe umărul lui. Și-a întins mâna cealaltă, iar el i-a luat-o. Cu mâna dreaptă i-a cuprins talia. Iar muzica a început. I-a luat câteva minute să se mobilizeze, să se pătrundă de ritmul muzicii și al dansului, dar -a integrat perfect și a dansat ținând-o cu fermitate de mijloc, încât ea simțea că picioarele îi plutesc, fără să mai țină seama de disconfortul provocat de lungimea lor diferită.

Familia a început să aplaude, iar invitații s-au adunat în jur făcând câteva comentarii cu glas tare urmate de un fluierat pătrunzător.

Gwen i-a zâmbit, el i-a întors zâmbetul.

– Nu mă încuraja să mă relaxez, i-a spus el. Atunci se va produce dezastrul.

Ea a râs și brusc s-a simțit năpădită de un val de fericire. Era cel puțin egal cu acel val de singurătate resimțit pe plaja de sub Penderis chiar înainte de a-l cunoaște pe Hugo.

– Îmi place lumea ta, Hugo, i-a spus ea. Îmi place mult.

– Nu e prea diferită de lumea ta, nu?

Ea a clătinat din cap. Nu era chiar așa de diferită. Desigur, existau unele deosebiri astfel încât nu va fi întotdeauna ușor să te miște prin cele două lumi, dacă asta urma să se întâmple.

Dar ea era prea fericită ca să mai facă speculații în clipa aceea.

– Ah, a exclamat el, întorcându-se să vadă cum ceilalți intrau pe ringul de dans și începeau să valseze, iar lumea nu se mai concentra

exclusiv asupra lor.

A condus-o spre un colț al sălii, strângând-o de mijloc. Nu se atingeau, dar erau mai aproape decât s-ar fi convenit.

– Hugo, a zis ea, privindu-l în ochii lui negri frumoși, intenși, zâmbitori. Și a uitat ce voia să-i spună.

Au dansat în liniște câteva minute. Gwen era pe deplin conștientă că trăia cele mai fericite momente din viața sa. Apoi, înainte ca muzica să se sfârșească, el și-a aplecat capul ca să-i murmure la ureche.

– Ai observat că există un pod la capătul grajdurilor? Unde sunt cățelei?

– Sigur că da. Am urcat acolo cu doamna Rowlands, nu? Unde și-a ales cățelul?

– Nu te pot avea aici în patul meu, îi spuse, cu familia și invitații în casă. Dar, după ce se culcă toată lumea, vom face dragoste acolo. Nu doarme niciunul dintre grăjdari în acel loc. Am curățat podul și am împrăștiat fân proaspăt dimineață, am luat pături și perne. Vom face dragoste acolo tot restul nopții.

– Adevărat?

– Numai dacă nu mă refuzi.

Ar fi trebuit. Tot așa cum ar fi trebuit să facă în acel golf din Penderris.

– Nu te refuz, i-a spus ea când muzica s-a apropiat de sfârșit, iar el a mai învârtit-o o dată.

– Pe mai târziu, atunci, i-a spus.

– Da. Mai târziu.

Ea nu a simțit nicio muștrare de conștiință. Și acea mică stare de nervozitate de la periferia conștiinței sale, resimțită când el și-a ridicat mâinile mai devreme sub pretextul de a dansa valsul, s-a ridicat ca o perdea de pe suprafața unei ferestre, iar ea a putut să vadă ce este în interior.

Gwen n-ar fi vrut ca seara să se sfârșească, dar inevitabilul s-a produs. Un bal în înalta societate avea, fără îndoială, o anume măreție o impresiona întotdeauna, dar acesta avea o căldură aparte, care-l făcea cel puțin la fel de plăcut. O încânta faptul că invitații

casei i se adresaseră pe nume imediat ce îi invitasă s-o facă, încă din a doua zi de ședere acolo. Și îi plăcea felul neceremonios în care îl tratau vecinii pe Hugo.

– E un înger, îi spusese soția măcelarului la un moment dat al serii, în permanență repară scaune sau curăță coșurile sobelor, sau taie crengile copacilor în pericol să cadă peste acoperiș dacă ar bate vântul mai tare, sau se oferă să muncească în grădina cuiva mult prea bătrân s-o mai poată face fără efort. Și este lordul Trentham, a adăugat femeia. Am fost uimiți când am aflat asta anul trecut, milady. Dar a continuat să facă aceleași lucruri ca și cum ar fi fost un om de rând. Asta nu înseamnă că orice om obișnuit ar face tot ce face el, dar știți la ce mă refer.

Gwen știa.

Și în cele din urmă seara s-a sfârșit, iar toți invitații de afară au plecat cu trăsurile sau pe jos în direcția satului, cu lampioanele ținute sus legănându-se în adierea brizei. I s-a părut o veșnicie până când și ultimul dintre invitații casei s-a dus la culcare, chiar dacă era puțin trecut de miezul nopții, a constatat Gwen, când a ajuns în propria cameră. Dar, desigur, toți oamenii aceștia munceau pentru a-și câștiga existența și, chiar dacă erau în vacanță, nu-și schimbau prea mult obiceiurile.

Gwen și-a expedit camerista după ce s-a îmbrăcat cu alte haine. Și-a pus pelerina pe pat – acea pelerină roșie pe care o purta când și-a luxat glezna –, apoi s-a așezat pe marginea patului să aștepte. *Să-și aștepte iubitul*, s-a gândit ea, închizând ochii cu mâinile strânse în poală. Nu intenționa să se întrebe dacă era bine sau rău, dacă trebuia s-o facă sau nu. Urma să-și petreacă restul nopții împreună cu iubitul său și gata.

În cele din urmă s-a auzit o bătaie ușoară în ușă, iar mânerul s-a mișcat. Și el își schimbase hainele, a observat Gwen ridicându-se în picioare și aruncându-și pelerina pe umeri. A suflat în lumânări și a ieșit din cameră pornind cu el pe coridorul lung, întunecat. El ducea o singură lumânare într-un suport. A luat-o de mână, aplecându-se s-o sărute pe buze.

N-au vorbit pe coridor, nici pe scară și nici pe hol. El i-a dat să

țină suportul lumânării ca să tragă zăvorul ușii și s-o deschidă. Apoi a luat din nou lumânarea, a stins-o și a pus-o pe o masa de lângă ușă. Nu-i mai era necesară afară. Norii care făcuseră cerul să se întunece când plecau invitații probabil dispăruseră, luna era aproape plină, iar milioanele de stele împrăștiu suficientă lumină pentru ca lampa să devină inutilă.

A luat-o de mână și au pornit în direcția grajdurilor. Încă nu-și vorbeau. Vocile lor ar fi fost purtate în noapte, iar unii oameni nu se duseseră la culcare abia de o jumătate de oră.

Grajdurile erau în întuneric înainte ca Hugo să ia o lanternă din cui de pe ușă și s-o deschidă. Caii au nechezat pe jumătate adormiți. Mirosul familiar de cal, fân și piele nu i s-a părut lui Gwen neplăcut. Au mers pe un pasaj îngust dintre boxele cailor mână în mână cu degetele înlănțuite. Apoi el i-a dat drumul la mână, pentru a-i lumina calea spre o scară abruptă spre pod și a urcat în urma ei. Doi sau trei căței au scâncit în cutia mare de lemn, apoi un hămăit calm le-a confirmat că mama lor era cu ei.

Hugo a atârnat lanterna pe un cui înfipt într-o grindă de lemn, apoi a întins o pătură peste paiele proaspete. A așezat câteva perne la un capăt și s-a întors să se uite la ea. S-a aplecat ușor să nu se lovească cu capul de acoperiș.

– Ar fi bine să-ți spun ceva mai întâi, i-a zis el scurt, ca să te obișnuiești. Altfel nu voi avea niciun moment de liniște.

Se încruntase și părea posomorât. Te iubesc, i-a spus.

A privit-o cu chipul rigid și ochii aprigi.

Ar fi fost deplasat să râdă acum, a decis Gwen înăbușindu-și dorința de a o face.

– Mulțumesc, i-a zis ea și a făcut un pas înainte să-și așeze palmele pe pieptul lui, să-și ridice fața spre a fi sărutată.

– Nu m-am descurcat bine, nu? a întrebat-o el cu o grimasă.

În loc să râdă, ea s-a trezit înăbușindu-și lacrimile.

– Mai spune o dată, l-a rugat.

– Vrei să mă torturezi, nu?

– Spune-o din nou.

– Te iubesc, Gwendoline, i-a spus el. De fapt, a doua oară a fost

mai bine. Te iubesc, te iubesc, te iubesc.

A luat-o în brațe a strâns-o la piept cu putere, aproape s-o lase fără suflare. Gwen a râs atât cât a mai putut.

I-a dat drumul și a privit-o în ochi, desfăcându-i pelerina la gât.

– A venit timpul să acționăm și să lăsăm deoparte vorbele, i-a spus el.

– Da, a fost ea de acord când pelerina i-a căzut pe paiele de la picioare.

Un singur lucru împiedicase felul în care făcuseră dragoste la Penderis să fie perfect, din câte își amintea Hugo. Îi atinsese trupul peste tot cu acea ocazie, o pătrunsese adânc mult timp, dar ea nu fusese goală. Nu-i simțise pielea în contact cu pielea lui, așa cum ar trebui să se petreacă lucrurile între un bărbat și femeia iubită. S-o cunoască în sens biblic.

În noaptea aceasta vor fi goi amândoi, se vor cunoaște fără limite, fără artificii, fără măști.

– Nu, a murmurat el când ea a vrut să-l ajute s-o dezbrace. Nu se va lăsa privat de asta. Și nici nu se grăbea. Probabil era abia ora unu, iar grăjdarii vor veni pe la șase. Le lăsau timp suficient pentru câteva partide de dragoste și poate puțin somn între ele. El nu dormise niciodată cu o femeie. Voia să doarmă cu Gwendoline la fel de mult cum își dorea să facă dragoste cu ea. Mă rog, poate nu chiar la fel.

I-a scos rochia încet, apoi juponul – nu purta corset –, până când i-au rămas doar ciorapii de mătase. A făcut un pas înapoi ca s-o vadă în lumina lămpii. Era frumoasă, cu formele bine conturate. Avea trup de femeie, nu de fată. Un trup de femeie potrivit pentru un trup de bărbat. Și-a trecut mâinile peste sânii ei până la talie, apoi peste coapse. Ea s-a înfiorat, deși nu de frig, a intuit el.

– Sunt conștientă că n-am mai făcut-o. Fără haine, adică.

Poftim? Ce fel de bărbat fusese Muir?

– Ești îmbrăcată. Încă mai ai ciorapii pe tine.

Ea a zâmbit.

– Vino, i-a spus el luând-o de mână. Așază-te pe pătură. Mă voi

dezbrăca, apoi te voi acoperi cu trupul meu și astfel voi păstra decența.

– O, Hugo, a spus ea râzând încet.

Ea s-a întins, iar el s-a așezat în genunchi să-i scoată pe rând fiecare ciorap. I-a sărutat interiorul coapselor, genunchii, călcâiele, gleznele, curbura piciorului. Apoi, desigur, a venit momentul eliberării și pentru el și a vrut să facă dragoste cu ea acolo. Ambii erau pregătiți. Dar îi promisese că vor face dragoste goi de data asta.

El s-a așezat sprijinindu-se pe călcâie și a început să-și scoată haina.

– Vrei să te ajut? I-a întrebat ea.

– Altă dată. Nu acum.

Ea l-a urmărit ca și atunci pe plajă când își scosese slipul ud.

– Cred că sunt o mare brută, i-a spus după ce s-a dezbrăcat, aș fi vrut să fiu mai elegant pentru tine.

Ea a privit în ochii lui, iar el a îngenuncheat între picioarele ei și și-a vârât genunchii sub coapsele ei.

– Nu mai există un alt bărbat la fel de modest ca tine, Hugo i-a spus. N-aș schimba nimic în felul în care arăți. Ești perfect.

El a început să râdă aplecându-se deasupra ei, sprijinindu-se în brațe pe lângă umerii ei, și s-a lăsat în jos ca să-i simtă sânii atingându-i pieptul.

– Chiar când mă încrunt?

– Chiar și-atunci, i-a răspuns ea, ridicându-și mâinile să-l ia de după gât. Încruntarea ta nu mă amăgește pe moment.

El a sărutat-o încet în timp ce ventrele îi ardeau din cauza căldurii persistente.

– Vreau ca totul să fie perfect, a murmurat el. Această primă noapte de dragoste. Am vrut să dureze la infinit înainte de a te urca pe culmile extazului și de a mă arunca în neant împreună cu tine.

Ea a râs din nou.

– Cred că putem amâna introducerea pentru altă dată, a spus ea.

– Am putea? Ești sigură?

S-au sărutat, ea ridicându-și sânii, strivindu-i de pieptul lui. I-a

înlănțuit șoldurile cu picioarele și a uitat de existența termenului preludiu. A găsit-o și a pătruns-o. Iar, dacă s-a temut că ea nu era pregătită să-l primească, s-a înșelat. Era fierbinte și umedă, iar musculatura ei interioară s-a strâns în jurul lui invitându-l s-o pătrundă și mai adânc.

El s-a retras, apoi a plonjat din nou, imprimând un ritm menit să-i ducă imediat pe culmile extazului. Graba nu conta. Nu era vorba despre vitalitate sau despre bărbăție. Și amintirile au revenit cu putere, nu o amintire care fusese relatată vreodată în cuvinte, ci una care dăinuia în adâncul inimii lui, că Gwendoline era singura femeie cu care ă face sex era subordonat cuvântului a face dragoste. Numai cu ea avusese senzația că sexul fusese ceva la care se participa egal, în doi, nu doar pentru propria ușurare și plăcere.

A slăbit ritmul un moment ridicându-și capul și uitându-se în ochii ei. Ea l-a privit la rândul ei cu ochii pe jumătate închiși. Chipul ei părea să exprime durere. Își mușca buza de jos.

– Gwendoline.

– Hugo.

– Iubita mea.

– Da.

El s-a întrebat în treacăt dacă vreunul din ei își va aminti cuvintele. Care nu spuneau nimic, dar exprimau totul.

Hugo și-a lăsat capul pe umărul ei, ajungând amândoi în punctul culminant, apoi coborând glorios spre... nimic. Sau spre tot.

A auzit-o țipând.

S-a auzit țipând.

A auzit un cățeluș scâncind, după care a început să sugă la mama sa.

El a oftat adânc la pieptul ei lăsându-și pentru scurt timp toată greutatea pe trupul ei fierbinte, umed, extrem de frumos.

A oftat și ea, dar nu în semn de protest. A fost un oftat de perfectă împlinire, de mulțumire. N-avea nicio îndoială în privința asta.

El s-a dat la o parte, întinzând mâna după pătura pe care o

adusese de dimineată sau ieri-dimineată, și a întins-o peste ei.

I-a ridicat capul pe brațul său, iar el și-a rezemat obrazul de capul ei.

– Când voi avea mai multă energie, i-a spus, mă voi oferi să fac o femeie onestă din tine. Iar, dacă rolurile se vor inversa, vei accepta.

– Oare? a întrebat ea. Împreună cu un mulțumesc foarte mult, sir?

– Da, va fi suficient, i-a răspuns el și a adormit instantaneu.

Capitolul 23

– Hugo, a șoptit ea.

El dormise o vreme, dar începuse să dea semne că se va trezi în curând. Ea urmărea lumina slabă a lămpii care-i pâlpâia pe față.

– Mm, a mormăit el.

– Hugo, i-a spus ea. Mi-am amintit ceva.

– Mm, a mormăit el din nou somnoros, apoi a tras adânc aer în piept. Și eu. Mi-am amintit tocmai acest moment, iar, dacă îmi acorzi câteva clipe, voi fi gata să-ți creez mai multe amintiri.

– Despre... ziua în care a murit Vernon, a spus ea, iar el a deschis ochii imediat.

S-au privit lung.

– Am încercat întotdeauna să-mi amintesc minutele acelea, i-a spus. Dar mi-am amintit acum. Nimic nu va putea șterge acele imagini.

El i-a prins chipul în palmele sale și a sărutat-o.

– Știu. Știu.

– Și ceva m-a tulburat mereu. Ceva care nu se potrivea. Nu m-am străduit niciodată să descopăr ce era, pentru că n-am vrut

să-mi amintesc. Așa e și acum. Totuși, și acum îmi doresc să pot uita.

– Ți-ai amintit ce nu se potrivea?

– S-a întâmplat seara trecută, a început ea, când vecinii tăi încercau să te convingă să dansezi vals. Toată lumea râdea, iar tu ți-ai ridicat mâinile în sus ca să le poți răspunde.

El i-a mângâiat obrazul.

– Ți-ai ridicat mâinile cu palmele în sus, a continuat ea. Așa fac oamenii când vor să spună sau să oprească ceva, nu-i așa?

El nu a spus nimic.

– Când eu... a început ea, apoi și-a înghițit nodul din gât. Când m-am întors, iar Vernon căzuse din galerie, Jason era întors spre el, ținându-și mâinile deasupra capului, ca și cum ar fi vrut să-l oprească. A fost desigur un gest inutil, dar de înțeles în condițiile date. Numai că...

Ea s-a încruntat chiar și acum, străduindu-se să aducă acea imagine în fața ochilor. Dar avea dreptate.

– Palmele îi erau întoarse către interior? a întrebat-o el. Îndemnându-l și nu oprindu-l? În bătaie de joc?

– Poate că mă înșală memoria, chiar dacă știa că nu e așa.

– Nu, a zis el. Amintirile ca acestea nu se șterg ușor, chiar dacă mintea le-a respins timp de șapte ani sau mai mult.

– N-ar fi făcut asta, dacă nu m-aș fi întors cu spatele, dacă aș fi urcat la el în loc să mă duc în bibliotecă.

– Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, cât timp ai fi rămas în bibliotecă?

Ea s-a gândit la întrebare.

– Nu mai mult de cinci minute. Probabil mai puțin. El avea nevoie de mine. Abia auzise ceva foarte supărător. Aș fi înțeles de îndată ce aș fi intrat în încăpere. Aș fi tras aer în piept de câteva ori, așa cum făcuse și cu alte ocazii, și m-aș fi dus la el.

– A acceptat cu greu faptul că ai pierdut sarcina? a întrebat-o el.

– Da, se învinuia.

– Iar el avea nevoie de alinare. Dar ție îți oferea alinare?

– Era un om bolnav.

– Da, a fost el de acord. Și, dacă ați fi trăit împreună încă cincizeci de ani, el ar fi fost tot bolnav, iar tu ai fi continuat să-l iubești și să-l alini.

– Am jurat să-i fiu alături la bine și la rău, indiferent dacă era bolnav sau sănătos. Dar l-am abandonat în cele din urmă.

– Nu erai gardianul lui, Gwendoline. Nu puteai să-l supraveghezi douăzeci și patru de ore pe zi. Bolnav sau nu, el era în deplinătatea facultăților mentale, nu? Ai pierdut un copil, la fel ca el. Poate chiar mai mult. Dar și-a asumat povara vinei, iar în acest proces te-a văduvit de confortul de care aveai atâta nevoie. Oricât ar fi fost de disperat, ar fi trebuit să știe că așază o povară insuportabilă pe umerii tăi și nu face nimic să îndeplinească ce ți-a promis. Boala, doar dacă nu este nebunie totală, nu este o scuză pentru marele lui egoism. Aveai nevoie de dragoste la fel ca și el. El a căzut. Nu l-a împins nimeni. Poate a fost îndemnat prin semne, poate că s-a simțit luat în derâdere. Dar el a fost cel care a căzut, intenționat, se pare. Înțeleg de ce te învinuiești. Eu, mai bine ca oricine, pot înțelege. Dar te absolv de orice vină. Uită, iubito. Grayson nu poate fi acuzat de crimă, chiar dacă a avut intenții criminale. Lasă-l cu propria conștiință, deși mă îndoiesc că are una. Iar tu lasă-te iubită. Permite-mi să te iubesc.

– Era cu noi când am căzut, când calul meu n-a putut sări gardul. Nu mai ratase până atunci și, de fapt, nu era cel mai înalt gard pe care-l sărea. Jason venise cu noi. Era în spatele meu, împingându-mă, încercând să-mi încurajeze calul să sară, așa am crezut întotdeauna. Doar nu... putea?

L-a auzit cum inspiră anevoie.

– E posibil să nu-mi fi ucis propriul copil? Sau este o iluzie, întrucât mi-am dat seama că el îl voia pe Vernon scos din joc? Chiar mort? Voia ca și copilul nostru să moară? Și eu?

– Ah, Gwendoline, ah, dragostea mea!

Ea și-a închis ochii pentru că nu putea stăvili lacrimile fierbinți care îi scăldau obraji.

El a luat-o în brațe, a răsfirat una din palmele sale mari pe ceafa

ei, sărutând-o pe obrajii umezi, pe pleoape, pe tâmpile, pe buzele umede.

– Gata... a liniștit-o el. Nu mai plânge. Dă totul uitării. Lasă-mă să te iubesc. N-ai înțeles corect iubirea, Gwendoline. Nu trebuie doar să dai și să dai. Trebuie să și primești. Trebuie să-i dai celuiilalt bucuria și plăcerea de a da. Lasă-mă să te iubesc.

Ea a crezut că inima i se va frânge. Toată viața sau viața de după căsătorie a reușit să se controleze, să fie veselă, să nu fie negativistă sau înăcrită. A încercat să iubească, să accepte dragostea la rândul ei, cu condiția să fie dragostea calmă, constantă a mamei sale, a fratelui său, a lui Lauren sau Lily, dar și a restului familiei.

– Va fi ca și cum aș sări de pe marginea lumii, i-a spus.

– Da, așa este, a confirmat el. Dar voi fi acolo să te prind.

– O vei face?

– Și tu mă poți prinde dacă sar, i-a spus Hugo.

– Mă vei strivi, a spus Gwendoline.

Au râs amândoi, s-au îmbrățișat, uzi amândoi de lacrimile ei.

– Gwendoline, i-a spus el când s-au liniștit în cele din urmă, te măriți cu mine?

Ea l-a strâns la piept cu ochii închiși, a inhalat mirosul combinat de colonie, sudoare și de mascul. Și acel miraj inefabil care era Hugo.

– Crezi că voi putea avea copii? l-a întrebat. Crezi că mai merit o șansă? Dacă nu pot?

El a făcut un gest exasperat.

– Nimeni nu poate ști cu certitudine. Vom afla cu timpul. Și da, meriți să ai propriii copii. În privința mea nu-ți face probleme. De o mie de ori prefer să mă însor cu tine fără să ai copii decât să mă însor cu oricare altă femeie în lume, care să-mi facă o duzină. De fapt, cred că nu mă voi căsători cu altcineva dacă tu nu mă vrei. Voi începe să merg la bordeluri.

Au pufnit amândoi în râs.

– Bine, în cazul ăsta...

– Da? Hugo își îndepărtă capul de al ei pentru a o privi la lumina lămpii.

– Mă voi mărita cu tine, spuse ea devenind brusc serioasă. O, Hugo nu-mi pasă câte lumi diferite avem de traversat pentru a descoperi mica noastră lume. Nu-mi pasă. Voi face ce trebuie.

– Și eu, o asigură el.

Și-au zâmbit până când au ajuns să aibă amândoi lacrimi în ochi.

El s-a ridicat, scotocind în grămada sa de haine, până și-a găsit ceasul. L-a ridicat la lumina lămpii.

– Două și jumătate, i-a spus. Ar fi bine să plecăm de-aici pe la cinci și jumătate. Trei ore. Ce-am putea face în trei ore? Ai vreo propunere?

S-a întors s-o privească.

Ea și-a deschis brațele pentru el.

– A, da, a spus Hugo. O sugestie excelentă. Iar trei ore înseamnă timp suficient pentru a ne juca și a ne desfăta.

– Hugo, a zis ea când s-a simțit din nou luată în brațe, iar el s-a întins pe spate ridicând-o deasupra sa. O, Hugo, te iubesc, te iubesc!

– Mmm, a mormăit el, sărutând-o.

Hugo a făcut anunțul după micul dejun la care participase toată lumea. Probabil ar fi trebuit să discute cu fratele lui Gwendoline mai întâi, dar se întâmplase cu ceva timp în urmă. Și poate că anunțul ar fi trebuit făcut familiei ei la început, dar.... de ce? Familia va fi informată imediat ce se vor întoarce la Londra.

– Ah, spuse Constance privindu-i nostalgică pe cei adunați în jurul mesei. Distracția s-a terminat, mâine ne întoarcem la Londra.

– Dar fiecare clipă petrecută aici a fost minunată, Constance, spuse Fiona cu vocea ei caldă și însuflețită, așa cum Hugo n-o mai auzise până atunci.

– Iar distracția nu s-a terminat, spuse Hugo din capul mesei. Cel puțin pentru mine. Nici pentru Gwendoline. Suntem proaspăt logodiți și intenționăm să ne petrecem întreaga zi bucurându-ne de noul nostru statut.

Ea îi spusese noaptea trecută că poate face anunțul a doua zi,

dacă dorește. Acum zâmbea mușcându-și buzele, văzând că încăperea se umpluse de exclamații, aplauze, țipete. Toată lumea încerca să vorbească în același timp, dând scaunele lângă perete. Hugo a simțit cum îi sunt strânse mâinile, cum este bătut pe spate și sărutat pe obraji. La rândul său, și Gwendoline era îmbrățișată și sărutată.

Se întrebă dacă familia ei ar reacționa cu același entuziasm nestăvilit și își spuse că probabil n-ar avea niciun fel de rețineri.

– Îmi datorezi zece guinee, Mark, strigă vărul Claude peste masă. Am spus la sfârșitul săptămânii de față cu trei martori. Și erau trei martori.

– Nu mai puteai aștepta o zi sau două, Hugo? întrebă Mark.

– Și când va fi nunta? întrebă mătușa Henrietta. Și unde?

– La Londra, răspunse Hugo. Probabil la St. George, pe strada Hanovra. Imediat ce se vor citi strigările. Vrem să ne căsătorim și să ne întoarcem aici la vară.

Discutaseră și alte posibilități: Newburry Abbey, Crossland Park, chiar Penderris Hall, dar voiau să asiste ambele familii, iar orice altă locație în afară de Londra ieșea din discuție în parte din cauza numărului de invitați care ar fi trebuit cazați și pentru că familia sa luase deja o vacanță de câteva zile. În afară de aceasta, sezonul era în desfășurare, iar parlamentul încă în sesiune. Chiar nu voiau să aștepte până la vară.

– St. George, spuse mătușa Rose. Grozav! Sper că suntem invitați toți.

– Nici n-ar putea avea loc ceremonia, preciză Gwendoline, dacă nu sunteți acolo toți, la fel și familia mea.

– Dar nu am cu ce să mă îmbrac, spuse Constance râzând veselă. O, simt că explodez de fericire!

– Dar nu peste mâncare, Cons, zise vărul Claude.

Hugo era obosit. Dormise o oră poate, după cea de-a doua partidă de dragoste, folosindu-și energia căpătată pentru o a treia partidă care se terminase pe la cinci și jumătate, când conveniseră să părăsească grajdul. Ar fi fost teribil de jenant să fie descoperiți acolo de vreun grăjdar.

Gwendoline se culcase după întoarcerea în casă. El, nu. Fusese prea emoționat, ca un școlar.

Se simțea obosit, dar starea era una plăcută. Trupul lui era satisfăcut și relaxat, mintea deborda de fericire. Și nu va permite să apară vreun avertisment mental cum că fericirea sa ar fi o stare temporară instabilă sau că dragostea sa ar fi ceva fragil și lipsit de fundament. Nu era doar îndrăgostit de logodnica sa. O iubea. Și nu-și făcea iluzii că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Era conștient de faptul că pentru fericire trebuia să muncească la fel de greu și sânguincios ca atunci când pornise pe urmele tatălui său și mai apoi când devenise cel mai bun ofițer din armata britanică.

Nu se temea de eșecuri.

Fiona s-a plimbat cu el la braț după micul dejun. Era o dimineață rece, înnorată.

— E atât de frumos totul, Hugo, i-a spus. Cât am fost aici, invitații ți-au sugerat ce ar trebui să faci ca să dezvolți parcul și chiar tu ai spus că vei face niște schimbări. Dar nu exagera. Uneori natura există pur și simplu.

El s-a uitat în jos la ea surprins de afecțiunea pe care o simțea față de această femeie pe care tatăl său o iubise și cu care avea o fiică, pe Constance.

— Nu voi face schimbări prea mari, i-a spus. Nu vreau să fac ceva măreț sau strident.

Am fost împreună cu Constance la o petrecere în grădină la Richmond cu câțva timp în urmă. Grădina îi tăia răsuflarea cu măreția sa. Dar n-aș schimba-o cu parcul de aici, pentru nimic în lume.

— Bine. Fiona a mers alături de el o vreme. Hugo, sunt conștientă de ce am făcut. Știu că te-am împins spre o viață pentru care nu erai potrivit, chiar dacă ai făcut o carieră strălucită. Dacă ai fi murit, eu...

Hugo și-a așezat mâna peste brațul ei.

— Fiona, nu m-a împins nimeni să fac ceva. Am ales să plec. Dacă n-aș fi făcut-o, aș fi fost un om diferit astăzi. Poate mai bun, poate mai rău sau poate același. Oricum, n-aș vrea să fiu altfel. Nu

regret că am trecut prin experiențele care m-au adus aici unde mă aflu. Dacă nu m-aș fi dus, n-aș fi întâlnit-o pe Gwendoline. Și, de fapt, n-am murit, nu?

– Ești generos, a spus ea. Îmi spui că m-ai iertat. Îți mulțumesc. Poate că voi reuși să mă împac și eu cu mine însămi. Tatăl tău a fost un om bun. Mai mult chiar. Ar fi meritat pe cineva mai bun ca mine.

– Dar te-a ales, a spus el. Te-a ales, pentru că te-a iubit.

– Am vrut să te întreb ceva. Te-am căutat în dimineața asta să te întreb...

Hugo s-a aplecat spre ea.

– Philip, domnul Germane m-a întrebat dacă mă poate vizita la Londra. Vrea să-mi arate grădinile botanice de la Kew și pagoda de acolo. Mi-a propus să mă ducă la teatru, pentru că n-am fost de ani buni, și la grădina Vauxhall, unde n-am fost niciodată. Te-ar... supăra, Hugo? Ar fi o lipsă de respect față de tatăl tău? Te-ar deranja, el fiind fratele mamei tale?

Hugo observase atracția pe care Fiona și Philip o exercitaseră unul pentru altul toată săptămâna. Urmărise asta cu oarecare plăcere.

Philip se căsătorise foarte tânăr – chiar înainte ca Hugo să plece la război –, dar soția lui murise la naștere, în anul următor. Rămăsese singur de atunci. Iar Fiona, cu toate depresiile sale recente, sănătatea precară și tendința de a se agăța de Constance, dobândise în mod spectaculos o mai mare maturitate. Purtase o povară grea de nefericire și de vină, dar părea că face eforturi mari ca să dobândească controlul asupra propriei vieți.

Cine știe dacă o căsătorie între ei, dacă se ajungea la asta, le-ar aduce o fericire durabilă? Era o întrebare la care nu Hugo trebuia să răspundă. Dar el nu le putea dori altceva decât să le meargă bine.

El a bătut-o încet pe mână.

– Să te asiguri că te duce la Vauxhall într-o seară când sunt focuri de artificii, i-a spus. Am auzit că acelea sunt cele mai plăcute nopți.

Ea a oftat adânc.

– Mă bucur mult pentru tine, Hugo, i-a spus. Când a venit lady Muir prima dată acasă la noi s-o ia pe Constance la cumpărături, eram pregătită s-o urăsc. Dar n-am putut s-o fac nici atunci. Iar în săptămâna asta am observat cât de firesc se comportă și cum nu lasă să se vadă că se coboară la nivelul oricui, ci pare să se bucure cu adevărat de compania tuturor, chiar și de a mamei. Și am văzut cât de mult te iubește. Arătați atât de grozav împreună când ați valsat în ultima seară, chiar dacă ea șchiopătează. Anunțul făcut de tine la micul dejun n-a surprins pe nimeni.

El a râs satisfăcut, amintindu-și cum și-a făcut singur curaj.

Primii stropi de ploaie i-au adus înapoi în casă.

Mai târziu el s-a uitat în sala de biliard unde se desfășura un meci. Când a ieșit, Ned Tucker a venit după el.

– Ești ocupat? Putem discuta?

Hugo l-a dus în bibliotecă, amintindu-și cu această ocazie că trebuia să găsească pe cineva căruia să-i doneze majoritatea cărților. Dacă va face asta, rafturile vor rămâne pe jumătate goale, dar prefera acest lucru în locul impresiei pe care o avea atunci când intra în bibliotecă. Le va înlocui treptat cu cărți pe placul său și al lui Gwendoline. Poate, între timp, ea va avea vreo idee ce să facă cu rafturile rămase goale.

– Am făcut o greșală, spuse Tucker, să accept invitația de a veni aici numai pentru că eram acolo când ai convocat toată familia Emes, iar doamna Rowlands a zis că sunt ca un fiu pentru ea. N-ai avut de ales, așa e? Dar ar fi trebuit să refuz. Am acceptat, pentru că am vrut să vin, și mi-a fost foarte bine aici, mulțumesc.

– Am fost fericit să te primesc aici, l-a asigurat Hugo turnând o băutură pentru fiecare din carafa aflată pe colțul biroului, apoi indicând două scaune de lângă fereastră.

Ploua încă, vedea asta, deși mai degrabă bura, nu era ploaie adevărată. *Drumurile n-ar trebui să fie prea afectate*, se gândi el la călătoria de-a doua zi.

– Sora ta se bucură foarte mult de primăvară, a spus Tucker, uitându-se în pahar înainte de a învârti conținutul. În ultimul an a

fost în doliu după tatăl său, iar înainte de asta era doar o fetiță.

Hugo aștepta.

– S-a apropiat mai mult de verii din partea tatălui ei și de prietenii lor, a spus Tucker. Cu ai ei. Dar și cu aristocrația, a mers la plimbare și la călărie cu câțiva domni. Sunt sigur că toți sunt demni de ea, dacă nu cumva tu și lady Muir veți pune capăt asocierii. E prea tânără și prea lipsită de experiență ca să facă alegeri acum. Nu că asta ar avea darul să oprească pe careva. Dar e neobișnuit de inteligentă pentru vârsta ei, cel puțin așa mi se pare. Apoi mai există cineva...

Se opri să soarbă din pahar, cu mișcări cam necontrolate.

– Tu? a sugerat Hugo.

– Eu sunt ceea ce sunt, a spus Tucker. Știu să scriu, să citesc, să fac calcule. Am o casă mică și magazinul. Acesta îmi aduce un venit constant, din care însă niciodată nu voi face avere. Dar lumea va avea întotdeauna nevoie de articole de uz casnic. Aș spune că voi păstra acest magazin toată viața și i-l voi ceda fiului meu când voi muri, așa cum a făcut tata cu mine. Mi-am încercat mâna confecționând unele lucruri, în special tâmplărie și unele lucrări metalice. Am mai făcut case pentru păpuși și cotețe și le-am vândut cu un profit bun. Nu m-ar deranja să încerc ceva la scară mai mare. Un adăpost poate, deși mi-ar plăcea să-mi pot folosi imaginația.

– O casă de vară? a sugerat Hugo. Un pavilion de grădină?

Tucker s-a gândit.

– Ar fi grozav, a spus, deși nu cunosc pe nimeni care ar avea nevoie de așa ceva.

– Ai acea persoană chiar în fața ta.

Tucker s-a uitat la el, apoi a zâmbit.

– Adevărat?

– Adevărat, a spus Hugo. Vom discuta pe tema asta.

– Bine, a zis Tucker, concentrându-și din nou atenția asupra paharului din care abia gustase. Nu-i cer mâna, a adăugat el. Nimic de genul ăsta. Nici măcar nu cer permisiunea să-i fac curte. Nu cred că e pregătită să fie curtată de cineva. Ceea ce îmi doream eu... s-a oprit și a trase adânc aer în piept. Dacă va veni vremea când ea va fi

pregătită și dacă îi voi fi pe plac – deși știu că ar duce-o de mii de ori mai bine cu unul dintre ei sau din aristocrație –, ar fi mai bine să mă prefac neinteresat, chiar să pretind că există altcineva în viața mea?

O întrebare plină de tâlc.

Sau poate nu chiar așa.

– O iubești? a întrebat Hugo.

Tucker l-a privit în ochi.

– La nebunie, a răspuns.

– Atunci am încredere că vei face ce trebuie, l-a asigurat Hugo.

Și eu am încredere în Constance. Am de-acum. Hotărârea trebuie să vă aparțină. Și mama ei va avea ceva de spus la momentul potrivit. În cazul tău nu m-aș prefaca. E mai bine să fii cinstit, să ai încredere că ea va lua hotărârea corectă.

– Mulțumesc, zise Tucker ridicând paharul și golindu-l. Mulțumesc. Acum, spune-mi unde vrei acel pavilion? Și cât de mare vrei să fie?

Hugo a privit pe fereastră. Se pare că ploaia se oprise pe moment, chiar dacă norii erau tot jos.

– Vino, i-a spus, îți voi arăta. Dar ar fi mai bine s-o rog pe Gwendoline să-ți arate. Poate și Constance va dori să vină cu noi.

De fapt, abia aștepta s-o revadă pe Gwendoline, să aibă o scuză să fie aproape de ea. Numai că în calitate de gazdă a unei petreceri de familie se simțea obligat să fie aproape de oricine, numai cu logodnica sa nu ajungea să fie. Uneori viața era o chestiune prostescă.

Dar tot uneori era mai minunată decât ar fi visat vreodată.

Capitolul 24

Ploua în dimineața căsătoriei lor. Destul de tare.

Hugo, care nu credea în semne prevestitoare, s-a gândit că soarele sau măcar vremea bună ar fi fost preferabilă pentru toți cei implicați, mai ales dacă era vorba despre participarea la o cununie.

Dar, când a apărut soarele la ieșirea din casă, iar trotuarele și drumurile au început să se usuce aproape instantaneu, s-a gândit că poate va crede în prevestiri de-acum înainte, măcar puțin.

Îi ceruse lui Flavian să-i fie cavaler de onoare, sperând că nu-i va ofensa astfel pe cei cel puțin o duzină de veri. Dar Flavian îi era la fel de apropiat ca inima. Și acceptase doar după o lungă ezitare, ridicând din sprâncene, oftând adânc, ținând un discurs scurt și lipsit de vigoare.

– Hugo, prieten drag, a spus el, lumea te va privi și va ajunge la concluzia că trebuie să fii ultimul bărbat de pe pământ care nu rezistă în fața a ceva atât de lipsit de fundament, cum este dragostea romantică. Dar oricare dintre Supraviețuitori ar fi putut să spună lumii cu mult timp în urmă că, dacă unul dintre ei urma să se îndrăgostească, acela erai tu. Și asta în pofida discuțiilor pe care le-am avut la începutul anului despre găsirea unei femei potrivite pentru tine. Da, da, voi fi cavalerul tău de onoare. Și mă întreb dacă îți vei privi aleasa cu aceiași ochi de îndrăgostit când ea va avea optzeci de ani, iar tu ceva mai mult. Și ea te va privi în același fel. Aproape că ești capabil să redai cuiva încrederea zdruncinată în sfârșiturile fericite.

– Un singur da ar fi fost de-ajuns, Flave, i-a spus Hugo.

– Exact, a fost Flavian de acord.

Toți membrii familiei lui Hugo erau așteptați să participe. La fel George și Ralph. Imogen îl surprinsese pe Hugo acceptându-i invitația. Urma să vină câteva zile la Londra să stea cu George, așa îi spusese în scrisoare. Ben se afla în nordul Angliei unde își vizita sora. Vincent nu era acasă, iar familia nu știa unde plecase. Dar își luase hainele și valetul cu el, iar omul se dovedise întotdeauna capabil să-i satisfacă toate cerințele. Nimeni nu-și făcuse probleme, deocamdată.

Familia lui Gwendoline fusese de asemenea invitată, ca și prietenii lor. Dar nu va fi o nuntă tipic aristocrată din timpul sezonului. Biserica nu va fi inundată de crema societății engleze. Chiar dacă lista invitaților era destul de mare, amândoi își doriseră o atmosferă intimă doar cu persoanele cele mai apropiate care urmau să asiste la ceremonie.

– Cred, a spus Hugo, când au ajuns la biserică și au fost întâmpinați de o mică adunare de curioși care, inevitabil, s-a mărit în ora următoare, că aş prefera să fac față unui nou Forlorn Hope.

– Dacă ai fi mâncat ceva la micul dejun, cum te-am sfătuit, i-a spus Flavian, te-ai fi simțit incomparabil mai bine, amice.

– Vorbești din experiență? l-a întrebat Hugo.

– Nicidecum, a răspuns Flavian. N-am ajuns niciodată la altar, nici măcar în fața acestuia.

Hugo a tresărit, surprins de lipsa lui de delicatețe.

– Lucru pentru care voi fi veșnic recunoscător, a adăugat Flavian. Ar fi stânjenitor, nu crezi, să descoperi după căsătorie că, atunci când mireasa a jurat că te va iubi la bine și la rău, de fapt a vrut să spună că te-ar putea iubi la bine, dar ar fugi mâncând pământul dacă s-ar confrunta cu răul?

Într-adevăr, s-a gândit Hugo, așa ar fi. Și-a amintit că, atunci când Gwendoline a rostit acele cuvinte în fața primului său soț, crezuse în ele. A întins mâna strângând brațul prietenului său pe când intrau în biserică.

– Te implor, n-o face, Hugo, i-a spus Flavian înfiorându-se, nu deveni sentimental în privința mea. Încep să mă întreb dacă nu cumva n-aș prefera un alt Forlorn Hope decât să-i fiu cavalier de

onoare unui suflet romantic.

Hugo a început să chicotească.

Când mireasa lui și-a făcut apariția cu o întârziere de un minut el se simțea mult mai relaxat. Și emoționat. Și dornic să înceapă o viață nouă. Să trăiască fericiți pentru totdeauna. O, da, el nu credea în asta, uneori uita să fie sceptic. Și sigur nu avea nicio scuză în ziua căsătoriei sale.

Ea sosise. Orga începuse să cânte, iar preotul își ocupase locul. Hugo nu se putuse hotărî dacă să stea crispat cu fața spre altar sau să se întoarcă s-o vadă venind. Uitase să întrebe care era cutuma.

A făcut un compromis. S-a întors și a adoptat o atitudine rigidă, urmărind-o cum vine spre el, la brațul fratelui său. Purta o rochie roz cu falduri și arăta... uneori limba engleză e prea săracă pentru a exprima ceea ce a simțit. Ea îl privea, iar el vedea că, din spatele vălului ușor care-i acoperea chipul, îi zâmbea.

Hugo și-a verificat mental propria atitudine. Avea dinții strânși. Asta însemna că maxilarul îi era crispat. Sprâncenele îi erau adunate. Simțea cum se încruntă. Avea mâinile încleștate la spate. Dumnezeu, probabil arăta ca la paradă. Sau la înmormântare. De ce? Se temea să zâmbească?

Da, se temea, și-a dat el seama. Nu mai putea să păstreze totul doar pentru sine, dacă zâmbea. Se va simți teribil de vulnerabil, sincer vorbind. Vulnerabil, la ce? La dragoste?

Sărise la capătul lumii și fusese prins, cu siguranță, în mrejele dragostei.

De ce se mai temea?

Că în cele din urmă ea nu va veni?

Era aici.

Că nu va spune da sau ce naiba se presupune că trebuia să spună la momentul potrivit?

O va face.

Că el nu va putea s-o iubească tot restul vieții?

O va iubi, poate chiar mai mult.

Hugo a lăsat mâinile să-i cadă pe lângă trup.

Și a zâmbit când mireasa lui s-a apropiat.

Oare și-a imaginat că aude un fel de oftat colectiv din partea congregației adunate acolo?

Ce ciudată e viața, s-a gândit Gwen. Dacă nu i-ar fi citit Verei cu voce tare scrisoarea mamei sale, la începutul lunii martie, iar Vera nu i-ar fi adresat acele vorbe, dacă nu s-ar fi dus să se plimbe pe plaja aceea stâncoasă și nu s-ar fi oprit să privească marea, poate nu și-ar fi dat seama ce singură este. Ar mai fi negat realitatea o vreme.

Și, dacă n-ar fi urcat pe acea pantă abruptă și nu și-ar fi luxat glezna, nu l-ar fi întâlnit pe Hugo.

Ea nu crezuse niciodată în soartă. Nici acum nu credea. Ar fi transformat într-un nonsens libertatea voinței și cea de a alege, și tocmai prin această libertate ne croim drumul în viață și tragem învățămintele necesare. Dar ei i se părea că uneori exista ceva, un semn care să-l orienteze pe om într-o direcție anume. Ce alegea să facă cu acel semn rămânea la latitudinea acelei persoane.

Accidentul ei, prezența lui Hugo în apropiere, ambele venind atât de repede după ce și-a dat seama că e atât de singură, au fost, cu siguranță, mai mult decât o coincidență. Și poate a fost bine că n-a existat nimic de genul coincidenței.

Șansele ca ea să nu se fi întâlnit cu Hugo și de a-l cunoaște îndeajuns ca să străpungă fațada sa milităroasă ajungând să-l iubească, fuseseră foarte mari. Dar așa a fost. L-a iubit mai mult decât și-a imaginat că ar fi posibil.

Familia ei încuviințase la această apropiere dintre ei, probabil cu excepția Wilmei, care, spre deosebire de alte dăți, nu avea nicio opinie. Toți au părut să înțeleagă că ceea ce simțea pentru Hugo era extraordinar, că, dacă era pregătită să iubească și să se mărite cu un bărbat aparent atât de nepotrivit, înseamnă că îi fusese destinat. Și, desigur, au fost cu toții ușurați că, în sfârșit, ea ieșise din acel cocon în care se refugiase de la moartea lui Vernon și era gata să trăiască din nou.

Mama vărsase lacrimi pentru ea.

La fel și Lauren.

Lily o trimisese să-și cumpere trusoul de mireasă.

Iar acum se întâmpla. În sfârșit. O lună pentru ca strigările să fie făcute putea să pară mai mult ca un an. Dar așteptarea luase sfârșit acum, iar ea se afla în Biserica St. George din Piața Hanovra, știind că familia ei și a lui se adunaseră aici, chiar dacă nu s-a întors ca să se convingă. A luat brațul lui Neville și l-a văzut doar pe Hugo.

Arăta la fel ca pe panta aceea de deasupra plajei, numai că atunci el purta un palton, iar acum era îmbrăcat elegant pentru nuntă.

Încă se încrunta la ea.

Ea i-a zâmbit.

Apoi, într-un mod miraculos, în pofida faptului că era privit de toată lumea din biserică, el i-a întors zâmbetul, un zâmbet cald care i-a luminat tot chipul, făcându-l incredibil de frumos.

Un murmur care a traversat biserica a fost dovada că toată lumea observase asta.

Ea și-a ocupat locul lângă el, orga s-a oprit, iar slujba a început.

A fost de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Ea a ascultat fiecare cuvânt, fiecare răspuns, inclusiv propriile răspunsuri, a simțit răcoarea aurului când inelul i-a fost așezat pe deget, oprindu-se un moment la încheietura degetului înainte de a aluneca mai departe.

Apoi, mult prea devreme parcă, slujba s-a terminat, iar ei au devenit soț și soție, ceea ce nimeni nu va putea să desfacă. El a strâns-o de mână, i-a zâmbit ca un copil care debordează de fericire, i-a ridicat vâlul și i-a aranjat borul bonetei.

Ea l-a privit.

Soțul ei.

Soțul ei.

Apoi s-a desfășurat restul slujbei, au semnat în registru și au părăsit biserica, zâmbind în stânga și în dreapta și privind-și rudele și prietenii. Ea îl ținea de braț.

Razele soarelui i-au întâmpinat imediat ce au trecut de ușile bisericii. S-au auzit ovații de la mica adunare de afară.

Hugo a privit-o.

– Ei bine, soție.

– Ei bine, soțule.

– Sună bine? a întrebat-o el. Sau grozav?

– Mmm... a răspuns ea. Cred că sună grozav.

– Sunt de aceeași părere, lady Trentham. Să ne grăbim spre trăsură, înainte ca toată lumea să dea năvală în urma noastră.

– Cred că e cam târziu, a remarcat ea.

Și, desigur, acea caleașcă deschisă de patru locuri, care venise să-i ducă la Kilbourne House pentru micul dejun al miresei, era împodobită cu panglici, funde, cu cizme vechi și chiar cu un ceainic de fier.

Și tot acolo se aflau Kit și Joseph, și Mark Emes, și contele de Berwick așteptându-i cu pumnii plini de petale de flori pe care le-au aruncat spre Hugo și Gwen care au alergat râzând spre trăsură.

– Sper, a spus Hugo, dându-i birjarului semnalul de pornire, după care caleașca deschisă a pornit brusc făcând zgomot în piață, că nimeni nu intenționează să mai folosească vreodată ceainicul ăsta.

– Toată lumea ne va auzi cum venim de la cinci mile distanță, spuse Gwen.

– Avem două opțiuni, iubito. Ne putem ghemui pe fundul caleștii – și această alternativă ar fi preferabilă – sau putem fugi cu nerușinare și să lăsăm lumea să se bucure pentru noi.

– Cum? l-a întrebat ea râzând.

– Așa, a spus el întorcându-se spre ea, cuprinzându-i bărbia cu mâna sa mare și coborându-i capul ca s-o sărute pe gura deschisă. Undeva cineva se bucura. Altcineva fluiera destul de tare ca să se audă chiar dacă ceainicul zăngănea.

A doua alternativă, te rog, ar fi spus Gwen, dacă gura i-ar fi fost liberă.

Dar nu era.

Sfârșit

Nu rata MEGA-REDUCERILE de
sezon!

Completează-ți biblioteca la
PREȚURI INCENDIARE!

5 lei

10 lei